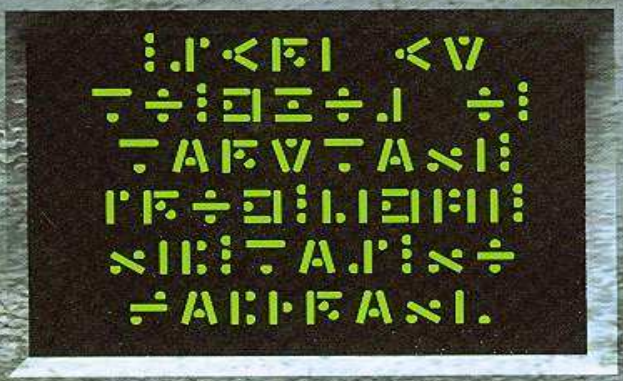
Eoin Colfer

Artemis Fowl

Operace Arktida

EXHIBITA

Eoin Colfer

Artemis Fowl

Operace Arktida

ALBATROS PRAHA

Přeložila Veronika Volhejnová

Věnováno Betty

© 2002 by Eoin Colfer
Cover illustration © Tony Fleetwood
Translation © Veronika Volhejnová, 2002
www.albatros.cz
ISBN 80-00-01116-9

ARTEMIS FOWL:
PSYCHOLOGICKÝ PROFIL

Výtah ze studie *Léta dospívání*

Když bylo našemu subjektu Artemisi Fowlovi třináct let, jevil známky inteligence vyšší, než jakou měl jakýkoli člověk od dob Wolfganga Amadea Mozarta. Artemis porazil evropského šachového šampióna Evana Kashoggiho v on-line turnaji, dal si patentovat sedmadvacet vynálezů a vyhrál v architektonické soutěži na návrh nové budovy Dublinské opery. Napsal také počítačový program, který dokázal přelít miliony dolarů ze švýcarských bank na jeho vlastní konta, padělal víc než tucet impresionistických obrazů a ošidil Národ skřítků o značné množství zlata.

Otázka zní - proč? Co přivedlo Artemise k tomu, aby se pouštěl do kriminálních podniků? Vysvětlení musíme hledat v osobě jeho otce.

Artemis Fowl starší byl hlavou zločineckého impéria, které se táhlo od dublinských doků až po tokijskou periferii, ale jeho ctižádostí bylo získat si jméno jako legální obchodník. Zakoupil nákladní loď, naložil na ni zásobu 250 000 plechovek Coca-Coly a vyrazil s ní do severního Ruska, konkrétně do Murmanska, kde měl uzavřenou obchodní smlouvu slibující po léta vysoké zisky.

Bohužel, ruská mafie nehodlala připustit, aby si irský magnát ukousl kus z jejího koláče, a loď Fowl Star potopila u poloostrova Kola. Artemis Fowl senior byl prohlášen za pohřešovaného a pravděpodobně mrtvého.

Artemis Fowl mladší se nyní stal hlavou rozsáhlého impéria s omezenými finančními zdroji. Aby obnovil rodinné bohatství, vydal se na zločineckou dráhu, která mu měla za pouhé dva roky vynést víc než patnáct milionů liber.

Toto obrovské jmění pohltilo z velké části financování rozsáhlých záchranných výprav do Ruska. Artemis odmítal uvěřit, že jeho otec je mrtev, ačkoli s každým dalším uplynulým dnem se tato možnost stávala pravděpodobnější.

Artemis se vyhýbal jiným mladým lidem svého věku a vůbec se mu nelíbilo, když byl přinucen chodit do školy; byl by dal přednost tomu, kdyby mohl trávit svůj čas plánováním příštího zločinu.

Z těchto důvodů se dá říct, že ačkoli jeho účast na událostech provázejících skřeti povstání byla traumatická, děsivá a nebezpečná, bylo to zřejmě to nejlepší, co se mu mohlo stát. Přinejmenším strávil nějakou dobu v přírodě a poznal nové lidi.

Škoda jen, že většina z nich se ho pokoušela zabít.

Doktor J. Argon, psycholog, studie pro Policejní akademii

Prolog

Murmansk, severní Rusko, před dvěma lety

Oba Rusové se choulili u hořícího sudu a marně se snažili zahnat arktický mráz. Poloostrov Kola není místo, kde by si člověk zvlášť přál se zdržovat později než v září, a tím spíš to platí o Murmansku. Tam dokonce i lední medvědi nosí šály. Nikde není větší zima, leda snad v Norilsku.

Oba muži byli vymahači mafie a byli spíš zvyklí trávit večery uvnitř ukradených BMW. Mohutnější z těch dvou, Michail Vasikin, se podíval na falešné rolexky schované v rukávu kožichu.

„Klidně můžou zamrznout," postěžoval si a přejel prstem po zkoseném rámečku. „A co pak s nimi budu dělat?"

„Přestaň fňukat," okřikl ho druhý muž jménem Kamar. „Stejně je to tvoje vina, že tady vůbec trčíme."

Vasikin se zarazil: „Cože?"

„Měl jsi úplně jednoduchý rozkaz: potopit Fowl Star. Docela stačilo vyhodit do povětří nákladový prostor. Však to byla dost velká loď. Té když vybouchne skladiště, tak jde ke dnu. Ale to ne, velký Vasikin se musí trefit do zádi. A nemá dokonce ani záložní raketu, aby dokončil, co zpackal. Takže teď tu tvrdneme a čekáme, jestli někdo přežil."

„No co. Potopila se, ne?"

Kamar pokrčil rameny. Jaké co? Potopila se pomalu, takže cestující mohli mít spoustu času se něčeho chytit. Jó, Vasikin - slavný ostrostřelec! Moje babička by se trefila lip.“

Než se debata stačila změnit ve rvačku, objevil se Ljubkin, člověk mafie v přístavu.

Jak to jde?“ zeptal se Jakut s medvědí postavou.

Vasikin plivl přes zídku mola. „No jak asi, co myslíš? Našel jsi něco?“

„Mrtvý ryby a rozbitý bedny,“ odpověděl Jakut a nabídl oběma vymahačům kouřící hrnky. „Nic živýho. A už je to přes osm hodin. Mám na tom spoustu spolehlivých lidí a hledají až dolů k Zelenýmu mysu.“

Kamar se zhluboka napil a pak znechuceně vyprskl. „Co to je za břečku? Horká smůla?“

Ljubkin se zasmál. „Horká cola. Z Fowl Star. Vyplavuje ji to na břeh po bednách. Dneska se to tady právem jmenuje Kola.“

„Dej si bacha,“ zavrčel Vasikin a vylil tekutinu do sněhu. „V tomhle počasí mám mizernou náladu. Radši už žádný nemožný vtipy. Dost na tom, že musím poslouchat Kamara.“

„Už dlouho ne,“ zavrčel jeho společník. Ještě jeden zátah, a pátrání odvoláme. Osm hodin v téhle vodě nemůže přežít nikdo.“

Vasikin pozvedl prázdný šálek. „Nemáš něco silnějšího? Vodku na zahřátí? Já vím, že máš vždycky někde schovanou lahvinku.“

Ljubkin už sahal do kapsy, ale v tu chvíli se mu ozvala vysílačka u pasu. Tři krátká, silná zapraskání.

„Třikrát. To je signál.“

Jaký signál?“

Ljubkin už utíkal zpátky k dokům a přes rameno volal: „Signál, že jednotka K9 někoho našla.“

Nalezený muž nebyl Rus. To bylo poznat už podle šatů. Všechno, od značkového obleku po kožený kabát, bylo zjevně koupeno v západní Evropě, možná dokonce v Americe. Všechno mu perfektně sedělo a všechno bylo z materiálu nejvyšší kvality.

Ačkoli mužův oděv byl relativně nepoškozený, jeho tělo už na tom tak dobře nebylo. Bosé nohy a holé ruce měl celé zšedlé od omrzlin. Jedna noha mu bezvládně visela od kolene dolů a tvář měl děsivě popálenou.

Pátrací skupina ho donesla z ledovcové strže asi tři kilometry jižně od přístavu na improvizovaných nosítkách z plachty. Muži teď stáli v hloučku kolem své kořisti a podupávali, protože mráz jim pronikal i do vysokých těžkých bot. Vasikin si lokty prorazil cestu doprostřed a klekl si, aby lépe viděl.

„O tu nohu určitě přijde,“ podotkl, „a o pár prstů nejspíš taky. Ani v obličeji nevypadá moc dobře.“

„Děkujeme za sdělení, doktore Michaile,“ ušklíbl se ironicky Kamar. „Má nějaké doklady?“

Vasikin ho rychle, zkušeně prohledal. Peněženka, hodinky?

„Nic. To je divné. Člověk by myslel, že takovej pracháč bude mít u sebe nějaký osobní věci, ne?“

Kamar kývl. „To jo.“ Rozhlédl se po mužích kolem sebe. „Deset vteřin, pak bude zle. Prachy si nechte, všechno ostatní vrátit.“

Námořníci o tom uvažovali. Ten muž nebyl nijak veliký. Jenže byl členem mafie, mocné ruské zločinecké organizace.

Přes hlavy hloučku přelétla peněženka a dopadla do prohlubně v plachtě. O chvilku později ji následovaly hodinky značky Cartier. Zlaté, s diamanty. Za cenu asi pěti průměrných ruských ročních platů.

„Moudré rozhodnutí," pokývl Kamar a shrábl poklad.

„Tak co?" ptal se Vasikin. „Necháme si ho?"

Kamar vytáhl z kozinkové peněženky platinovou Visa kartu a přečetl jméno, které na ní stálo.

„No tak toho si nabeton necháme," odpověděl a zapnul mobilní telefon. „Toho jo, a hoďte na něj nějaký deky. Při tom štěstí, co dneska máme, nám takhle ještě chytí zápal plic. A věřte mi, že máme sakra dobrej důvod se starat, aby se mu nic nestalo. On je totiž naše poukázka na pěkný prachy."

Kamar mluvil čím dál vzrušeněji; to u něj nebylo obvyklé.

Vasikin se zvedl: „Koho voláš? Kdo je ten chlap?"

Kamar vybral ze seznamu číslo. „Břitvu volám. Koho jinýho?"

Vasikin zbledl. Volat šéfa bylo nebezpečné. Britva byl proslulý tím, že posly špatných zpráv střílí. „Máš pro něj dobrou zprávu, jo? Fakt dobrou?"

Kamar svému společníkovi ukázal Visu. „Přečti si to."

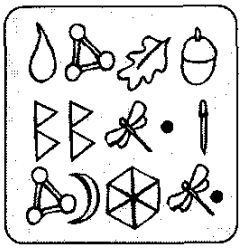
Vasikin na kartu chvilku zíral. „Anglicky číst neumím. Co tam stojí? Co je to za chlapa?"

Kamar mu to řekl. Po Michailově tváři se pomalu rozlil úsměv. „Zavolej mu," kývl.

UNIBITAXIBITA

KAPITOLA I:

Rodinná pouta

Ztráta manžela zanechala na Angelině Fowlové těžké následky. Uchýlila se do svého pokoje a odmítala vycházet. Našla útočiště ve své mysli, sny o minulosti jí byly milejší než skutečný život. Je pochybné, zda by se byla vůbec kdy zotavila, nebýt toho, že její syn, Artemis mladší, uzavřel dohodu s elfkou Myrtou Krátkou: na duševní zdraví své matky obětoval polovinu výkupného ve zlatě, které uloupil skřítkovské policii. Když byla jeho matka zase zdravá, soustředil všechno úsilí na vypátrání otce; investoval velkou část rodinného jmění do výprav do Ruska, do služeb detektivních agentur a do internetových průzkumů.

Mladý Artemis dostal do vínku dvojitou dávku fowlovské lstivosti. Ovšem když se zotavila jeho matka, krásná a zásadová dáma, bylo pro něj stále obtížnější splétat své vynalézavé intriky. A ty přitom byly teď nezbytnější než dřív, protože z jejich výtěžku financoval pátrání po otci.

Angelina, které synova posedlost dělala starosti a která se bála, že uplynulé dva roky zanechaly na jeho mysli trvalé následky, přiměla třináctiletého Artemise, aby

podstoupil terapii u školního psychologa. Jednomu by ho bylo skutečně líto. Toho psychologa samozřejmě.

Škola pro mladé gentlemany St. Bartleby, hrabství Wicklow, Irsko, v současné době

Doktor Po se opřel v měkkém křesle a očima přelétal list papíru, který před ním ležel.

„Takže si spolu budeme chvíli povídat, pane Fowle, ano?“

Artemis si zhluboka povzdechl a odhrnul si tmavé vlasy ze širokého bledého čela. Kdy už se lidé konečně naučí, že mysl tak složitá jako jeho se pitvat nedá? On sám přečetl víc psychologických knih než ten poradce naproti. Dokonce publikoval i jeden článek v Psychologické ročence pod pseudonymem dr. F. Roy Dean Schlippe.

Jistě, pane doktore. Můžeme si povídat třeba o vašem křesle. Je viktoriánské?“

Po láskyplně pohladil koženou područku. „Ano, přesně tak. Je to něco jako rodinné dědictví. Můj dědeček ho koupil na aukci v Sotheby's. Kdysi stávalo v paláci. Bylo prý královnino oblíbené.“

Artemis pohnul rty přibližně o centimetr, takže se mu na nich objevil napjatý úsměv. „Ale jděte, doktore. V paláci obvykle padělky nemívají.“

Po sevřel odřenou kůži tak, až se napjala. „Říkáte padělky? Ujišťuji vás, pane Fowle, že je zcela jistě pravé.“

Artemis se naklonil vpřed, aby si křeslo lépe prohlédl. „Uznávám, že je to šikovný padělek. Ale podívejte se.“ Po pohlédl tam, kam chlapec ukazoval prstem. „Tyhle cvočky tady. Vidíte ten mřížkový vzor na hlavičkách? Ty jsou strojově vyráběné. Nejvýš tak devatenáct set dvacet. Vašeho dědečka podvedli. Ale není to jedno? Křeslo je jen křeslo. Kus nábytku, na kterém nezáleží, že, pane doktore?“

Po si horlivě něco zapisoval, aby skryl zklamání. „Tak, tak, Artemisi, jste velice chytrý. Přesně jak to uvádějí vaše materiály. Hrajete si ty svoje drobné hry. No budiž, ale teď se vrátíme k vám, ano?“

Artemis Fowl mladší si narovnal puky na kalhotách.

Je tady jeden problém, pane doktore.“

„Ano? A jakýpak?“

„Problém je, že znám učebnicové odpovědi na všechny otázky, které mi můžete položit.“

Doktor Po čmáral do bloku celou minutu. „Ano, problém tady skutečně je, Artemisi. Ale ne tenhle,“ řekl nakonec.

Artemis se téměř usmál. Doktor mu teď nepochybně naservíruje další předvídatelnou teorii. Jakou poruchu bude mít tentokrát? Možná rozpolcení osobnosti - nebo snad patologickou lhavost?

„Problém je v tom, že vy nikoho nerespektujete natolik, abyste se k němu choval jako k sobě rovnému.“

Tohle prohlášení Artemise vyvedlo z rovnováhy. Tenhle doktor byl chytřejší než ostatní. „To je směšné. Několika lidí si vysoce vážím.“

Po nezvedl hlavu od bloku. „Ano? Koho například?“

Artemis chvíli uvažoval. „Alberta Einsteina. Jeho teorie byly obvykle správné. A Archimeda, toho řeckého matematika."

„A co někdo, koho skutečně znáte?"

Artemis poctivě uvažoval. Nikdo ho nenapadl.

„Tak co? Ani jeden přikladʼ?"

Artemis pokrčil rameny. Jak to vypadá, vy znáte odpověď na všechno, doktore Po. Proč mi to neřeknete vy?"

Po otevřel na notebooku nové okno. „Pozoruhodné. Kdykoli tohle čtu…"

„Můj životopis, předpokládám?"

„Ano, mnohé vysvětluje."

„Například?" zeptal se Artemis, proti své vůli zvědavý. Doktor Po jednu stranu vytiskl.

„Tak především je tu ten váš společník, ten Butler. Osobní strážce, jestli tomu dobře rozumím. To rozhodně není zrovna nejvhodnější společník pro chlapce v citlivém věku. Pak vaše matka. Podle mého názoru úžasná žena, ale nad vaším chováním nemá nejmenší kontrolu. A konečně váš otec. Podle toho, co tady čtu, to nebyl zrovna vhodný vzor, ani když byl naživu."

Ta poznámka zabolela, ale Artemis nehodlal dát doktorovi znát, jak moc. „V těch dokumentech máte chybu, pane doktore," řekl. „Můj otec žije. Je sice nezvěstný, ale je naživu."

Po nahlédl do dokumentu. „Skutečně? Já jsem měl dojem, že je nezvěstný už skoro dva roky. Ano, dokonce byl soudně prohlášen za mrtvého."

Artemisův hlas postrádal jakékoli emoce, ačkoli srdce mu prudce bušilo. „Mně je jedno, co tvrdí soud nebo Červený kříž. Je naživu a já ho najdu.“

Po si udělal další poznámku.

„Ale i kdyby se váš otec vrátil, co potom?“ zeptal se. „Vykročil byste v jeho šlépějích? Byl byste zločinec jako on? Nebo snad už jste?“

„Můj otec není žádný zločinec,“ ohradil se podrážděně Artemis. „Celý náš majetek přesunoval do legálního podnikání. Ta záležitost v Murmansku byla zcela v mezích zákona.“

„Vyhýbáte se odpovědi, Artemisi,“ připomněl Po.

Ale Artemis už měl tohohle tématu plné zuby. Byl čas na malou hru. „A proč, doktore, co myslíte?“ prohlásil jakoby šokované. „Tohle je citlivé téma. Co vy víte, třeba trpím depresí.“

„To je docela možné,“ souhlasil Po, který vycítil možný průlom. „A je to tak?“

Artemis složil tvář do dlaní. Jde o mou matku, pane doktore.“

„O vaši matku?“ pobídl ho doktor Po a snažil se, aby se mu do hlasu nevloudil vzrušený tón. Artemis už tenhle rok donutil z Bartleby odejít šest psychologů. Popravdě řečeno, i Po už uvažoval o tom, že si sbalí kufry. Ale teď…

„Moje matka, víte, ona…“

Po se naklonil vpřed ve falešně viktoriánském křesle: „Ano, vaše matka?“

„Nutí mě snášet tuhle směšnou terapii, když přitom školní psychologové nejsou o moc víc než popletení rádoby spasitelé s vysokoškolským titulem."

Doktor si povzdechl. „No dobře, Artemisi. Ať je po vašem, ale říkám vám, že nikdy nenajdete klid, pokud budete před svými problémy pořád utíkat."

Další analýzy ušetřilo Artemise vibrování jeho mobilního telefonu. Ten byl napojen na kódovanou zabezpečenou linku. A číslo měl jen jediný člověk. Chlapec vytáhl malý komunikátor z kapsy a otevřel ho. „Ano?"

Ze sluchátka se ozval Butlerův hlas. „Artemisi. To jsem já."

„To je mi jasné. Něco tady teď mám."

„Dostali jsme zprávu."

„Ano. Odkud?"

„Nevím přesně. Ale týká se to Fowl Star."

Artemisovi přeběhl po zádech mráz. „Kde jsi?"

„U hlavní brány."

„Výborně. Jdu tam."

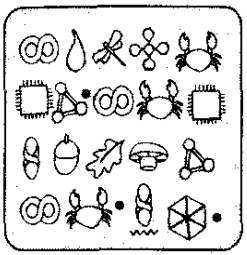
Doktor Po si otřel brýle. „Sezení ještě neskončilo, mladý muži. Dnes jsme učinili určitý pokrok, i když

to nehodláte připustit. Jestli teď odejdete, budu muset informovat ředitele."

Ale varování na Artemise neplatilo. V duchu už byl jinde. Po těle cítil známé mravenčení. Tohle byl začátek něčeho důležitého. To cítil.

KAPITOLA II:

VRABYHO VYHLÍDKOVÝ LEŤ

PODZEMÍ, ZÁPADNÍ PÁSMO, MĚSTO JISTOTA

Tradičně bývá leprikón zobrazován jako mužíček v zelených šatech. To je samozřejmě lidská představa, skřítci mají jiné stereotypy. Národ si obvykle představuje příslušníky policejní Lokalizační a rekognoskační jednotky jako podsadité gnómy nebo nabušené elfy, naverbované přímo z vysokoškolských týmů v drcené.

Kapitánka Myrta Krátká se nehodí ani do jedné z těchto definic. Popravdě řečeno, je to ta poslední osoba, kterou byste tipovali na příslušníka LEPReko. Kdybyste měli hádat její profesi, podle kočičích pohybů a pevných svalů byste vsadili tak na gymnastku nebo možná profesionální speleoložku. Ale když se podíváte blíž, odmyslíte si hezký obličej a zahledíte se jí do očí, uvidíte v nich odhodlání tak žhavé, že by mohlo na deset kroků zapalovat svíčky, a pronikavou inteligenci, která z ní v průzkumnických akcích učinila jednoho z nejrespektovanějších důstojníků Rekognoskačního.

Technicky vzato už Myrta samozřejmě k Reko nepatřila. Od té záležitostí s Artemisem Fowlem, kdy byla

zajata a držena pro výkupné jako rukojmí, byla ze svého postavení první ženy v Reko dočasně sesazena. Jediný důvod, proč teď neseděla doma a nezalévala kapradí, byl, že velitel Břízný pohrozil vlastní demisí v případě, že by Myrta byla propuštěna. Břízný věděl (i když vnitro o tom přesvědčeno nebylo), že Myrta únos nezavinila a že jedině její bystrost a rychlá reakce zabránily ztrátám na životech.

Ale členy Rady ztráty na lidských životech nijak zvlášť nezajímaly. Víc je mrzela ztráta skřítkovského zlata. A podle jejich názoru je Myrta stála pořádnou porci z fondů určených na výkupné. Myrta neměla vůbec nic proti tomu letět na zem, popadnout Artemise Fowla pod krkem a škrtit ho tak dlouho, až zlato vrátí, jenže to nešlo: V Knize, jakési Bibli skřítků, se výslovně uvádělo, že jakmile se člověku jednou podaří připravit skřítky o část jejich pokladu, může si zlato ponechat.

Takže vnitro sice Myrtě nesebralo služební průkaz docela, ale trvalo na jejím přeřazení na otravnou rutinní práci, kde by nemohla napáchat žádnou škodu. No a strážní služba se nabízela sama od sebe. Myrtu přeložili k celníkům, strčili ji do rozvrzaného modulu a dali jí hlídat jeden ze skluzů. Prostě beznadějná nuda.

Pravda ovšem byla, že pašování dělalo policii poměrně velké starosti. Nešlo ani tak o samotný kontraband, což bylo obvykle neškodné haraburdí: značkové sluneční brýle, DVD, kávovary a podobně. Šlo spíš o metodu získávání těch věcí.

Skřeti triáda B'wa Kell ovládla skoro celý černý trh a jejich výlety nad zem byly čím dál drzejší. Dokonce se

říkalo, že si skřeti zkonstruovali svůj vlastní nákladní transportér, aby se jim výpravy víc vyplatily.

Hlavní problém ale byl, že skřeti jsou obecně vzato tupá stvoření. Stačilo by, aby jeden jediný z nich zapomněl na štít, a fotky skřetů by se rozletěly ze satelitů do agentur po celém světě. A potom by bylo objeveno i podzemí, poslední zóna, kam se Blátiví ještě nedostali. Stát se tohle, pak vzhledem k lidské povaze by určitě následovalo totální znečištění, bezohledná těžba a vůbec všemožné zneužití.

No a důsledkem toho bylo, že všichni nešťastníci, kteří se nějak dostali na policejní černou listinu, museli trávit celé měsíce ve strážních službách. Stejně jako Myrta, která se teď právě nudila v zakotveném modulu u ústí málo používané vstupní šachty.

E37 byl skluz, který ústil v centru Paříže. Tato evropská metropole byla na všech mapách červeně značená jako vysoce riziková oblast, takže víza do ní dostal málokdo. Vlastně jen v policejních záležitostech. Žádný civilista se v téhle šachtě neobjevil už desítky let, ale i tak tu byl pořád nepřetržitý dozor. Což znamenalo šest policistů v osmihodinových sužbách.

Myrta ještě ke všemu dostala za partnera do modulu Vrabyho Verbenu. A Vraby, jako ostatně většina vílu, se považoval za neodolatelného svůdce a víc času trávil tím, že se pokoušel udělat dojem na Myrtu, než že by plnil svoje povinnosti.

„Dneska vám to nějak sluší, kapitánko," byla jeho první věta toho večera. „Že vy máte nějak jinak vlasy?"

Myrta zaostřila obrazovku a v duchu uvažovala, jak „jinak“ by se asi dal učesat kaštanový sestřih na kluka.

„Soustřeďte se, strážníku. Každou vteřinu se můžeme klidně dostat do přestřelky.“

„To sotva, kapitánko. Tady je klid jako v hrobě. Takovéhle úkoly miluju. Prostě pohodička. Vyhlídkový let.“

Myrta se podívala před sebe. Vraby měl pravdu. Kdysi kvetoucí předměstí se stalo městem duchů krátce poté, co se výtah zavřel pro veřejnost. Kolem jejich modulu se jen tu a tam překolíbal nějaký čmuchající troll. A když si někde začnou zabírat rajóny trollové, můžete si být jistí, že je ta oblast opuštěná.

Jen vy a já, kapitánko. A noc je ještě mladá.“

„Nechtě si to, Vraby. Myslete na práci. Nebo vám snad strážník není dost nízká hodnost?“

„Ale jo, Myrto, totiž, chci říct ano, madam.“

Tihle vilové! Jsou jeden jako druhý. Když má skřítek křídla, hned si myslí, že je neodolatelný.

Myrta se kousla do rtu. Na tyhle strážní služby se už vyplýtvalo dost zlata daňových poplatníků. Šéfové to měli dávno odpískat, ale kdepak oni. Taková strážní služba se totiž ohromně hodí, když potřebují někam odklidit nepohodlné policisty.

Přesto byla odhodlaná plnit všechny své povinnosti vzorně. Nedá vnitru žádnou další munici, kterou by po ní mohlo pálit, až dojde na její disciplinární řízení.

Myrta si na plazmovou obrazovku vyvolala údaje o pravidelné každodenní kontrole modulu. Měřiče pro pneumatické uzávěry svítily zeleně. A paliva měli tolik,

že se jejich modul může klidně vznášet šachtou ještě čtyři dlouhé nudné týdny.

Dál byl na seznamu termální průzkum. „Vraby, chci, abyste to tu oblетěl. Provedeme termál."

Vraby se usmál. Vilové strašně rádi létají. Jasně, kapitánko," kývl a připnul si na prsa panel termoskeneru.

Myrta otevřela průlez v modulu a Vraby vyklouzl ven. Rychle stoupal vzhůru do stínů. Panel na jeho hrudi zaléval oblast pod ním paprsky citlivými na teplo. Myrta zapojila na počítači program termálního průzkumu. Obrazovka se zaplnila neostrými tvary v nejrůznějších odstínech šedi. Jakýkoli živý tvor by byl vidět, dokonce i pod vrstvou rostlé skály. Ale nebylo tam nic, jen několik nadávavých žab a zadek trolla, který se právě kolébal ven z obrazovky.

Z reproduktoru se ozval Vrabyho hlas: „Kapitánko? Mám letět níž a podívat se víc zblízka?"

Tohle byl problém přenosných skenerů. Z čím větší dálky jste je použili, tím slabší byly jejich paprsky.

„Oukej, Vraby. Ještě jeden přelet. Ale opatrně."

„Nebojte, Myrto. Vraby si dá pozor, aby se vám vrátil celý."

Myrta se nadechla, aby odpověděla něco výhružného, ale slova jí uvázla v hrdle. Na obrazovce… Na obrazovce se něco hýbalo.

„Vraby! Vidíte to?"

„Vidím, kapitánko. Vidím, ale nemám tuchu, co vlastně vidím."

Myrta zvětšila část obrazovky. Ve druhém patře se pohybovali dva tvorové. Ale byli šedí.

„Vraby, držte pozici. Pokračujte v sledování.“

Šedé? Jak by se mohly šedé věci pohybovat? Šedá byla mrtvá. Chladná jako hrob. A přesto…

„Buďte ve střehu, strážníku Verbeno. Máme tu možná co do činění s nepřáteli.“

Myrta se spojila s policejní centrálou. Klusák, technický čaroděj, bude mít na operačním určitě záběry z jejich videa. „Klusáku? Díváte se?“

Jo, Myrto,“ odpověděl kentaur. „Zrovna vás přepojuju na hlavní obrazovku.“

„Co si myslíte o těch siluetách? Pohyblivá šedá? Nic takového jsem nikdy neviděla.“

„Ani já ne.“ Následovala krátká odmlka, přerušovaná jen ťukáním do klávesnice. „Mám dvě možná vysvětlení. Za prvé, porucha přístroje. Mohli byste chytat duchy odjinud. Jako rušení na rádiových vlnách.“

„A to druhé vysvětlení?“

„To je tak absurdní, že se mi o něm ani nechce zmiňovat.“

„Aha. Ale, Klusáku, udělejte to pro mě a zmiňte se.“

„No, zní to sice absurdně, ale někomu se mohlo podařit vyzrát na můj systém.“

Myrta zbledla. Jestli byl Klusák ochoten vůbec připustit tu možnost, znamenalo to, že je to téměř jistě pravda. Odpojila kentaura a znova se obrátila na strážníka Verbenu. „Vraby! Zmizte odtamtud! Vraťte se! Zpátky!“

Vil se ale příliš snažil udělat dojem na svou hezkou kapitánku, než aby si skutečně uvědomil vážnost situace.

„Klid, Myrto, já jsem přece vil. A víla nikdo zasáhnout nemůže."

Právě v té chvíli vylétla z jednoho průhledu šachty střela a udělala ve Verbenově křídle díru jako pěst.

Myrta si zastrčila do pouzdra Neutrino 2000 a přitom vysílačkou v přilbě vydávala rozkazy. „Kód čtrnáct, opakuji, kód čtrnáct. Skřítek raněn. Skřítek raněn. Jsme pod palbou. E37. Pošlete čaroděje-léčitele a zálohu."

Myrta proklouzla průlezem a slanila na dno tunelu. Přikrčila se za sochou Fronda, prvního elfského krále. Vraby ležel na hromadě suti na druhé straně tunelu. Nevypadalo to s ním dobře. Bokem přilby narazil na rozeklanou hranu pobořené zdi, která dokonale vyřadila jeho komunikační systém.

Musela se k němu dostat rychle, jinak bude po něm. Vilové mají jen omezené hojivé schopnosti. Dokážou sice zaříkávat bradavice, ale takové zranění je nad jejich možnosti.

„Spojuji vás s velitelem," ozval se jí v uchu Klusákův hlas. „Čekejte."

Ozvalo se nevrle vrčení velitele Břízného. Nezdál se v nejlepší náladě. Ale to nebylo nic překvapujícího.

„Kapitánko Krátká. Chci, abyste zůstala na místě, než dorazí záloha."

„Nemůžu, veliteli. Vraby to dostal. Musím k němu."

„Myrto! Kapitán Chaluha je pár minut od vás. Zůstaňte na místě. Opakuji. Zůstaňte na místě."

Myrta pod přilbou zaskřípala zuby v bezmocném vzteku. Nechybělo mnoho a od policie ji vyrazili, a teď

ještě tohle. Aby Vrabyho zachránila, bude muset neuposlechnout přímého rozkazu.

Břízný vycítil její nerozhodnost. „Myrto, poslouchejte mě. Ať na vás střílejí čímkoli, Verbenovi to prorazilo křídlo. To znamená, že vesta vám nebude nic platná. Tak se ani nehněte a počkejte na kapitána Chaluhu."

Kapitán Chaluha! To byl snad nejhorlivější důstojník v LEPReko. Proslavil se tím, že si při promoci zvolil jako druhé jméno Risk. Přesto si Myrta nevzpomínala na nikoho, koho by viděla radši, kdyby jí měl krýt záda při vstupu do podezřelých dveří.

Je mi líto, pane, ale to nepočká. Vraby to schytal do křídla. A víte, co to znamená."

Střelit víla nebo vílu do křídla nebylo jako střelit ptáka. Křídla byla u nich největší orgán a probíhalo tudy sedm důležitých tepen. A takováhle rána musela poškodit aspoň tři.

Velitel Břízný si povzdechl. Ve sluchátkách to znělo jako silné elektrické zapraskání.

„No dobře, Myrto. Ale kryjte se. Nechci dneska přijít o nikoho ze svých lidí."

Myrta vytáhla Neutrino 2000 z pouzdra a nastavila ho na třetí stupeň. Při tomhle typu ostřelovačů nehodlala nic riskovat. Pokud to byli skřeti z triády B'wa Kell, jak předpokládala, budou po prvním zásahu s tímhle nastavením v bezvědomí přinejmenším osm hodin.

Připravila se ke skoku a vyrazila z úkrytu jako blesk. Vzápětí ze sochy začaly pod sprškou střel odletovat úštěpky.

Myrta se hnala k svému padlému druhovi a kolem hlavy jí bzučely střely jako nadzvukové včely. Za podobné situace to poslední, co by měl člověk dělat, bylo pohnout s obětí, ale v tomhle dešti střel neměla na vybranou. Popadla strážníka za epolety a zatáhla ho za prorezlý vrak nákladního transportéru.

Vraby tu ležel zraněný už poměrně dlouho. Chabě se usmál. „Vy jste přišla, kapitánko… Já věděl, že přijdete."

Myrta se snažila nedat na sobě znát znepokojení. Jasně že jsem přišla, Vraby. Ještě jsem nikdy nenechala kolegu v louži."

Já věděl, že mi neodoláte," vydechl. Já to věděl." Pak zavřel oči. Zranění bylo skutečně vážné. Možná až příliš.

Myrta se soustředila na ránu. Hoj, přikázala v duchu a kouzlo se v ní vzedmulo jako milion jehliček. Rozlilo se jí po pažích a projelo až do prstů. Položila ruce na Verbenovu ránu. Z jejích prstů začaly do průstřelu v křídle přeskakovat modré jiskřičky. Rozběhly se po ráně, dávaly do pořádku spálenou tkáň, obnovovaly a nahrazovaly prolitou krev. Vílův dech se uklidnil a do tváří se mu začala vracet zdravá zelená barva.

Myrta povzdechla. Vraby se z toho dostane. S tímhle křídlem nejspíš už nebude létat, ale přežije. Myrta položila omdlelého skřítka na bok a dávala si přitom pozor, aby nestiskla jeho zraněné křídlo. A teď ty záhadné šedé siluety. Myrta nastavila svou zbraň ještě výš, na čtyřku, a bez zaváhání se rozběhla ke vstupu do šachty.

Hned první den na Policejní akademii přimáčkne veliký chlupatý gnóm s hrudí hodnou dospělého trollího samce každého kadeta ke zdi a varuje ho, aby nikdy ne-

vběhl při přestřelce do nezajištěné budovy. Pronáší svoje varování s krajní naléhavostí a opakuje ho den co den, až se tato poučka vryje všem kadetům nesmazatelně do mozku. Ovšem přesně tohle teď udělala Myrta Krátká z LEPReko.

Rozstřelila dvojité dveře haly a vrhla se do úkrytu za odbavovací přepážkou. Ani ne před čtyřmi sty lety to tu překypovalo aktivitou a turisté čekali ve frontách na nadzemní víza. Paříž kdysi bývala velice populární turistickou zónou. Blátiví si však tuto evropskou metropoli postupně přivlastnili, jako ostatně všechno. Jediné místo, kde se tu skřítkové cítili jakžtakž v bezpečí, byl Disneyland. Tam se nikdo nepozastaví nad malými postavičkami, ani když jsou zelené.

Myrta zapnula senzor pohybu na své přilbě a zkoumala budovu přes křišťálový bezpečnostní panel pultu. Kdyby se někde něco pohnulo, počítač přilby by to okamžitě označil oranžovou siluetou. Vzhlédla právě včas, aby uviděla dvě postavy skákat po vyhlídkové galerii směrem k odletovému terminálu. Rozhodně to byli skřeti; právě zvolili pohyb po všech čtyřech, aby byli rychlejší, a za sebou vlekli vznášedlový vozík. Měli na sobě jakési odrazné oděvy z kovové fólie i s přilbou, zřejmě proto, aby oklamali termální čidla. Chytré! Na skřety až příliš.

Myrta utíkala souběžně s nimi o patro níž. Všude kolem visely po stěnách staré reklamní vývěsky v různých stádiích chátrání.

VYCHUTNEJTE SI SLUNOVRAT NAD ZEMÍ!
DVOUTÝDENNÍ POBYTY OD 20 GRAMŮ ZLATA
PRO DĚTI DO DESETI LET CESTA ZDARMA!

Přeskočila turniket, proběhla bezpečnostní zónou a kolem budek pro celníky. Skřeti teď sbíhali dolů, těžkými botami a rukavicemi dusali po nepohyblivém eskalátoru. Jeden ve spěchu ztratil přilbu. Na skřeta byl veliký, měl určitě přes metr. Očima bez víček panicky koulel a rozeklaným jazykem si každou chvilku olízl oční bulvy, aby je zvlhčil.

Kapitánka Krátká v běhu několikrát vystřelila. Jednou zasáhla bližšího skřeta do zad. Rozzlobeně zafuněla — nezasáhla žádné nervové centrum. Ale ono to ani nebylo nutné. Tyhle obleky z kovové fólie měly jednu nevýhodu: byly vodivé a neutrinové dávky se po nich rozběhly jako ohnivé vlny po jezeře. Skřet vyskočil dobré dva metry do vzduchu a pak se v bezvědomí skutálel k patě eskalátoru. Vznášedlový vozík sebou škubl, vysmekl se i druhému skřetovi a narazil do pásu na zavazadla. Z rozbité bedničky se rozsypaly stovky malých válečků.

Skřet číslo dva po Myrtě vystřelil asi desetkrát, ale netrefil se; jednak se mu rozčilením třásla ruka, jednak střílet od pasu jde pořádně opravdu jen ve filmu. Myrta se snažila pořídit kamerou v přilbě nějaký použitelný snímek jeho zbraně, aby ji počítač mohl identifikovat, ale nešlo to. Kamera příliš vibrovala.

Pronásledování pokračovalo halou až do samotného odletového stanoviště. Myrtu překvapilo, když uslyšela bzučet přistávací počítač. Tady přece mělo být dávno

všechno bez elektřiny! Policejní technici určitě všechny generátory odpojili. K čemu by tady byly?

Ale odpověď už vlastně znala: Byly by tady potřebné k pohonu jednokolejného transportéru a automatického dispečinku. Když vstoupila do hangáru, její podezření se potvrdilo. Skřeti skutečně zkonstruovali transportér!

Bylo to neuvěřitelné. Skřeti měli v mozku sotva tolik elektřiny, aby to rozsvítilo desetiwattovou žárovku. Jak by mohli sestrojit transportér? Ale přesto tu byl, stál v doku a vypadal jako noční můra každého obchodníka s ojetými vozidly. Nebyl na něm jediný kousek, který by nebyl aspoň deset let starý, a trup měl záplatu na záplatě, nýt na nýtu, svar na svaru.

Myrta polkla svůj úžas a soustředila se na pronásledování. Skřet mezitím stačil popadnout ve skladišti křídla. Když je tahal ven, byla by ho mohla střelit, ale bylo to příliš velké riziko. Nijak by ji nepřekvapilo, kdyby nukleární baterie transportéru byla chráněna jednou jedinou vrstvou olova.

Skřet využil přestávky k tomu, aby vběhl do přístupového tunelu. Jediná kolej vedla až k ústí mohutné šachty. Tohle byl jeden z mnoha přirozených průduchů, které špikují zemskou kůru. Proudy magmatu z roztaveného jádra planety tudy vystřelují v nepravidelných intervalech k povrchu. Nebýt těchhle bezpečnostních ventilů, Země by se už před dávnými věky rozlétla na kousíčky. Skřítkovská policie tyhle přírodní výlevy zkrotila a používala je pro rychlé přesuny na povrch. Důstojníci z Reko cestovali v naléhavých případech magmatickými výtrysky v titanových vejčitých modulech.

Transportéry, jejichž cesta tak nespěchala, se výtryskům vyhýbaly a stoupaly šachtami v horkovzdušných proudech k různým terminálům po celém světě.

Myrta zpomalila. Skřet neměl kam utéct. Leda snad, kdyby se vrhl do šachty samotné, a tak hloupý není nikdo. Cokoli, co zastihl magmatický výtrysk, bylo vmžiku spáleno na subatomovou úroveň.

Vstup do šachty byl už nedaleko, mohutný, s prstencem ožehnuté skály.

Myrta zapnula hlasitou vysílačku v přilbě. „To by stačilo," houkla tak, aby překřičela vytí vzdušných proudů z jádra Země. „Vzdej to. Do šachty bez vědy nemůžeš."

Věda, to byl slangový policejní výraz pro technické informace. V tomto případě předpověď okamžiku výtrysku. Přesná až na desetinu vteřiny - obvykle.

Skřet pozvedl podivnou pušku a tentokrát pečlivě zamířil. Cvakla spoušť, ale ať už ta zbraň pálila čímkoli, už jí došla munice.

„To je ten problém s nejadernými zbraněmi, dojde jim šťáva," posmívala se Myrta v nejlepší tradici slovních soubojů při přestřelkách, i když se jí podlamovala kolena.

Skřet místo odpovědi mrštil po Myrtě puškou. Sílu měl zjevně obrovskou, ale i tak o pět metrů nedohodil. Stačilo to ovšem odvést kapitánčinu pozornost: člen triády stihl za tu chvilku nastartovat křídla. Byl to starý model, měl rotační motor a rozbitý tlumič. Motor zařval, až se chodba otřásla.

Kromě křídel se však ozval ještě jiný řev. Dunění, které Myrta dobře znala z tisíce nalétaných hodin v šachtách. Přicházel zážeh.

Myrtin mozek horečně pracoval. Jestli se skřetům podařilo nějak napojit terminál na zdroj energie, tak jsou aktivovaná i všechna bezpečnostní opatření. A to včetně…

Kapitánka Krátká se prudce otočila, ale těžké dveře se už zavíraly. Ohnivzdorné bariéry se automaticky uvedly do chodu na signál teplotního čidla v šachtě. Když kolem něj dole zážeh prošel, dva metry silná ocelová vrata oddělila šachtu od zbytku terminálů. Byli tady v pasti a zdola se sem hnal sloupec magmatu. Ne že by je to magma zabilo - obvykle se nijak daleko přes okraj nedostalo, pokud vůbec. Ale přehřátý vzduch je vysuší jako podzimní listí. Prchající skřet stál na kraji šachty a zřejmě netušil, že se blíží výbuch. Myrta si uvědomila, že vůbec nejde o to, jestli je dost šílený, aby do šachty skočil. On byl prostě jen tak tupý.

Teď právě posměšně zamával, mrknul na ni a skočil do šachty. Rychle se začal vznášet z dohledu, ale ne zas dost rychle. Sloupec žhavé lávy o průměru sedmi metrů ho zasáhl jako útočící had a dokonale ho pohltil.

Myrta neplýtvala časem na nářky. Měla sama starostí nad hlavu. Policejní kombinézy mají sice termální ochranu, která dokáže odvést část nadměrného tepla, ale to nebude stačit. Za pár vteřin se sem přivalí suchý žár a rozžhaví vzduch tak, že popraskají i stěny.

Myrta vzhlédla. Ke stropu tunelu byla dosud připevněna řádka prastarých cisteren s chladicím médiem.

Přepnula zbraň na maximum a začala do nádrží pálit. Na nic jiného nebyl čas.

Nádrže sebou škubaly a trhaly se, ale vycházel z nich jen zatuchlý vzduch a pár pramínků chladivá. Nebyly k ničemu. Za ty stovky let nejspíš vytekly a skřeti se nenamáhali je nahradit. Ale zbyla tu ještě jedna nedotčená. Černý válec se jasně lišil od standardních zelených policejních modelů. Myrta se postavila přímo pod něj a vypálila.

Patnáct tisíc litrů vody s chladicím médiem se jí vyřítilo na hlavu přesně v okamžiku, kdy ji zastihla vlna žáru ze šachty. Byl to divný pocit, smažila se a mrzla zároveň. Uvědomovala si, jak jí na ramenou naskakují puchýře, které vzápětí připlácí tlak vody. Kapitánku Krátkou to srazilo na kolena a její plíce zoufale toužily po vzduchu. Nadechnout se však nemohla, teď ne, a nedokázala ani zvednout ruku, aby aktivovala pohotovostní zásobu v přilbě.

Trvalo celou věčnost, než se řev utišil a Myrta otevřela oči. Tunel byl plný páry. Kapitánka uvedla do chodu odmlžovač v přilbě a zvedla se z pokleku. Z hladké kombinézy stékaly celé proudy vody. Uvolnila si přilbu a několikrát se zhluboka nadechla vzduchu v tunelu. Byl ještě teplý, ale dýchat se dal.

Dveře za ní se otevřely a v mezeře se objevil kapitán Chaluha s týmem rychlého nasazení.

„To byl pěkný manévr, kapitánko."

Myrta nezareagovala, protože ji příliš zaujala zbraň, kterou nedávno odhodil usmažený skřet. Byla to skoro

trofejní puška, skoro půl metru dlouhá, nad hlavní se zaměřovačem pro noční vidění.

První, co Myrtu napadlo, bylo, že B'wa Kell si vyrábějí vlastní zbraně. Vzápětí si ale uvědomila, že pravda je mnohem nebezpečnější. Kapitánka Krátká vydolovala pušku z poloroztavené skály. Poznala ji, učili se o niv Dějinách policie. Starý laser MC3, obvykle zvaný Měkký čumák. Ty už byly zákonem dávno zakázané. Ale to ještě nebylo to nejhorší. Místo aby zbraň měla skřítčí zdroj energie, napájela ji lidská alkalická baterie.

„Risku," zavolala. „Mrkni se na tohle."

„D'Arvit," ulevil si Chaluha a okamžitě sáhl po vysílačce ve své přilbě. „Dejte mi přednostní spojení s velitelem Břízným. Máme tu kontraband třídy A Ano, třídy A. Potřebuju kompletní technickou četu. A taky sežeňte Klusáka. Celý tenhle kvadrant uzavřít a…"

Risk ze sebe chrlil jeden rozkaz za druhým, ale pro Myrtu se všechny rozplývaly v jakémsi vzdáleném bzukotu. B'wa Kell obchodují s Blátivými. Lidé a skřeti spolupracují na reaktivaci nelegálních zbraní. A když jsou tu zbraně, jak dlouho potrvá, než je budou následovat i Blátiví?

Posily dorazily téměř vzápětí. Za třicet minut tu zářilo tolik halogenových reflektorů, že to vypadalo skoro jako na filmové premiéře společnosti Golem World.

Klusák klečel a zkoumavě si prohlížel skřeta ležícího v bezvědomí u eskalátoru. Tenhle kentaur byl hlavní důvod, proč lidé ještě neobjevili podzemní říši Národa. Byl to technický génius, který stál u zrodu všeho důleži-

tého, od předpovídání výbuchů po technologii pro výmaz paměti. A s každým objevem se stával nezávislejším a nesnesitelnějším. Říkalo se ale, že má slabost pro jistou příslušnici Reko. Přesněji pro jedinou příslušnici Reko.

„Dobrá práce, Myrto," podotkl a promnul v prstech oděv, který měl skřet na sobě. „Koukám, že jste si dala střílečku s kebabem."

„No jen tak dál, Klusáku, jen hezky odvádějte pozornost od toho, že B'wa Kell přelstili vaše čidla."

Klusák si nasadil jednu z přileb. „B'wa Kell ne. Kdepak. To jsou tupci. Skřeti prostě nemají dost velkou kapacitu lebky. Tohle je lidská práce."

Myrta se ušklíbla. „A jak to víte? Poznal jste typ švu nebo co?"

„Ne," zavrtěl hlavou Klusák a hodil přilbu Myrtě. Myrta si přečetla nálepku: Made in Germany. „Řekl bych, že je to oblek pro požárníky. Materiál nepropouští teplo nejen ven, ale ani dovnitř. A to je vážné, Myrto. To už není pár módních košil nebo bonboniér. Nějaký člověk to pašování s B'wa Kell rozjel ve velkém."

Klusák poodstoupil, aby se tým techniků dostal k zajatci. Technici bezvědomého skřeta vybaví podkožním uspávačem. Ten obsahuje kapsličky sedativa a maličký detonátor. Takhle označený zločinec může být na dálku počítačem zbaven vědomí, když policie zjistí, že dělá něco nezákonného. „A víte, kdo za tím nejspíš stojí, co?" podotkla Myrta. Klusák obrátil oči v sloup. „Nechtě mě schválně hádat. Úhlavní nepřítel kapitánky Krátké, pan Artemis Fowl, co?"

„No a kdo jiný by to mohl být?“ „Můžete si vybrat. Národ se za ta léta dostal do kontaktu s tisíci Blátivých.“

„Vážně?“ odsekla Myrta. „A kolik z nich neprošlo výmazem paměti?“

Klusák předstíral, že o tom přemýšlí, a narovnával si přitom přilbu z kovové fólie, kterou neustále nosil na hlavě jako ochranu proti dálkovému čtení svých myšlenek, kdyby se o to náhodou někdo pokoušel. „Tři,“ zamručel nakonec. „Prosím?“ „No tři, no.“

„Přesně tak. Fowl a ty jeho dvě gorily. Za tímhle je Artemis, dejte na mě.“ „A vy byste byla nadšená, kdyby to tak bylo, co? Konečně byste měla šanci si to s ním vyřídit. Pamatujete, co se stalo, když se naše policie posledně utkala s Artemisem Fowlem?“

„Pamatuju. Ale to bylo posledně.“

Klusák se poťouchle ušklíbl. „Asi bych vám měl připomenout, že Artemisovi je teď třináct.“

Myrta položila ruku na obušek. „Mně je úplně jedno, kolik mu je. Jedna rána tímhle a bude spát jako mimino.“

Klusák pohodil hlavou k východu. „Být vámi, tak si náboj šetřím. Budete ho potřebovat.“

Myrta sledovala jeho pohled. Uzavřenou oblastí se k nim hnal velitel Julius Břízný. Čím víc toho viděl, tím jeho tvář víc rudla. Však mu taky vynesla přezdívku Řepa.

„Veliteli,“ začala. Myrta, „tohle vám stojí za vidění.“

Břízný ji umlčel pohledem. „Co jste si sakra myslela?“

„Prosím? Nerozumím, pane.“

„Tak tohle na mě nezkoušejte. Celou tu dobu jsem byl na operačním. Viděl jsem celý videopřenos z vaší přilby!“

„Aha.“

‚Aha? To je hodně slabé slovo, kapitánko!“ Břízný měl šedé vlasy na ježka a ten se teď celý třásl, jak se velitel vztekal. „Tohle měla být strážní služba! Dohled! Průzkum! Několik záložních týmů sedělo kousek od vás na těch svých dobře cvičených zadcích a jen čekalo, až zavoláte! Ale to ne, kapitánka Krátká se prostě rozhodla rozdat si to s B’wa Kell osobně!“

„Můj partner byl zraněný, pane. Neměla jsem na vybranou.“

„A co tam Verbena vůbec dělal?“

Myrta poprvé za celou dobu sklopila oči. „Poslala jsem ho ven na termální průzkum, pane. Podle předpisů.“

Břízný kývl. „Zrovna jsem mluvil s tím čarodějem-léčitelem, co ho ošetřoval. Verbena bude v pořádku, ale už si nezalítá. Samozřejmě se bude konat tribunál.“

„Ano, pane. Chápu.“

Jsem si jistý, že půjde o formalitu, ale znáte Radu.“

Myrta znala Radu až příliš dobře. Bude prvním policejním důstojníkem v dějinách, který bude předmětem dvou vyšetřování současně.

„Tak co má být s tou třídou AT

Veškeré pašované zboží spadalo do některé třídy. Třídami bylo kódové označení pro nebezpečnou lidskou technologii. Třeba pro zdroje energie.

„Pojďte tudy, pane.“

Myrta je vedla dozadu, do technického zázemí, až přímo do hangáru. Tam byla mezitím umístěna kupole z plexiskla, do které se nedostal nikdo nepovolaný Myrta se protáhla zakrytým vchodem.

„Vidíte? Je to vážné."

Břízný si podrobně prohlížel důkazy. Ve skladišti stály bedničky alkalických baterií. Myrta vytáhla jeden balíček.

„Tužkové baterie," podotkla. „Běžný lidský zdroj energie. Primitivní, neúčinný a ekologicky katastrofální. Jenom tady jich je dvanáct beden. A kdo ví, kolik je jich už v tunelech."

Na Břízného to neudělalo dojem. „Promiňte, že se z toho hned nesložím. No tak si pár skřetů hraje lidské videohry. A co má být?"

Klusák si všiml laseru zvaného Čumák, který předtím patřil skřetovi: „No to je průšvih!"

„Přesně tak," kývla Myrta.

Velitel nebyl nijak nadšený tím, že neví, oč jde.

„Průšvih? Doufám, že přeháníte jako obvykle."

„Ne, šéfe," odpověděl kentaur výjimečně bez žertů.

„Tohle je smrtelně vážné. B'wa Kell těmi lidskými bateriemi napájí staré Čumáky. Jedna baterie stačí asi jen na šest ran. Ale když jich bude mít každý skřet plnou kapsu, tak už to něco vydá."

„Čumáky? Ty lasery? Ty jsou přece dávno zakázané. Copak se všechny nerecyklovaly?"

Klusák kývl. „Měly se. Moje divize dohlížela na roztavení. Ale nepovažovali jsme to za žádnou velkou prioritu. Původně je napájely sluneční buňky, které měly ži-

votnost ani ne deset let. Zřejmě se někomu povedlo jich pár propašovat z recyklovacího skladiště.“

„No, podle toho, kolik je těch baterií, to nebylo jen pár. Skřeti s Čumáky jsou to poslední, co tady můžu potřebovat,.“

Čumáky byly založeny na tom, že se na hlaveň nasadil omezovač, což umožňovalo laserovému paprsku pohybovat se nižší rychlostí a tak doslova prorazit cíl. Původně byly vyvinuty pro dolování, ale nějaký chamtivý výrobce je brzo adaptoval na zbraně.

Čumáky byly ovšem stejně rychle zakázány z toho prostého důvodu, že to byly zbraně zjevně určené k zabíjení a ne jen k vyřazení oběti. Čas od času se nějaký dostal do rukou některého člena gangů. Ale tohle nevypadalo na drobné pašování. Teď se zdálo, že kdosi plánuje něco velikého.

„A víte, co mi na tom dělá největší starost?“ zeptal se Klusák.

„Ne,“ odpověděl Břízný s klamným klidem. „Povězte mi, co vám dělá největší starost.“

Klusák zbraň obrátil. „To, jak je ta zbraň upravená na lidské baterie. To je pěkně fikané. A nepřichází v úvahu, že by něco takového vykoumal nějaký skřet bez cizí pomoci.“

„Ale proč je vůbec upravovali?“ zeptal se velitel. „Proč nepoužili ty staré solární buňky?“

„Ony jsou totiž dost vzácné. Mají cenu vlastní váhy ve zlatě. Obchodníci se starožitnostmi jimi napájejí nejrůznější staré přístroje. A postavit továrnu na jakékoli

baterie, to potají nejde, moje senzory by musely zachytit emise. Mnohem jednodušší je prostě ukrást je lidem."

Břízný si zapálil jeden ze svých proslulých houbových doutníků. „Řekněte mi, že je to všechno. Že už nemáte nic dalšího."

Myrta blýskla očima k zadní části hangáru. Břízný její pohled zachytil a protáhl se skrz hromady krabic k amatérsky poslepovanému transportéru. Vyšplhal do kabiny.

„A co je sakra tohle, Klusáku?" Kentaur přejel rukou po trupu. „To je úžasné. Neuvěřitelné. Sestavili si transportér ze šrotu. Překvapuje mě, že se to vůbec odlepí od země."

Velitel zuřivě hryzl do doutníku. „Až se dost naobdivujete těch skřetů, Klusáku, možná byste mi mohl vysvětlit, jak se k tomuhle všemu B'wa Kell vůbec dostali. Já myslel, že všechna vyřazená přepravní technika se ničí."

Já jsem si to myslel taky. Něco z toho jsem vyřazoval dokonce osobně. Tenhle přídavný příďový motor například býval v El, než ho kapitánka Krátká loni odepsala. Vzpomínám si, že jsem podepisoval příkaz ke zničení."

Břízný si našel chvilku na to, aby vrhl po Myrtě sžíravý pohled.

„Takže z recyklace nám unikají nejen Čumáky, ale také části starých transportérů. Zjistěte, jak se sem ten transportér dostal. Rozeberte ho, kus po kuse.

Chci, abyste laserem prozkoumal každý drátek, jestli tam nejsou otisky nebo stopy DNA. Všechna výrobní

čísla nacpěte do počítače. Zjistěte, jestli mají něco společného.“

Klusák kývl. „Dobrý nápad. Někoho na to pošlu.“

„Ne, Klusáku. Do toho se pustíte vy osobně. Je to prvořadý úkol. Takže na pár dní zapomeňte na svoje konspirační teorie a najděte mi toho, kdo ten šrot prodává. Protože to musí být někdo uvnitř.“

„Ale, Julie,“ protestoval Klusák, „to je rutina.“

Břízný k němu výhružně popošel. „Za prvé, neříkejte mi Julie. A za druhé, spíš bych řekl, že je to práce pro osla.“

Klusák si všiml, že veliteli tepe na spánku žíla. „No dobře,“ kývl a odepnul od pasu příruční počítač. Já se do toho dám hned.“

„To si pište. Kapitánko Krátká, co říká náš vězeň z B’wa Kell?“

Myrta pokrčila rameny. „Nic, zatím je v bezvědomí. A až se vzbudí, bude ještě měsíc kašlat saze. Ostatně sám víte, jak to v B’wa Kell chodí. Vojákům neříkají nic. A tohle je jenom pěšák. Škoda že nám Kniha zakazuje používat mesmer na ostatní skřítky.“

„Hmm,“ kývl Břízný a tvář mu rudě žhnula jako paviánovi zadek. „A ještě větší škoda je, že Atlantská konvence postavila mimo zákon drogy pravdy. Jinak bychom ho mohli napumpovat sérem tak, že by zpíval jak ožraly Blátivý.“ Velitel se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil, než mu pukne srdce. „Nejdřív ze všeho potřebujeme zjistit, odkud ty baterie pocházejí a jestli je jich tady v podzemí víc.“

Myrta se nadechla. Já mám teorii, pane.“

„Snad mi ji ani neříkejte," zasténal Břízný. „Artemis Fowl, co?"

„A kdo jiný by to byl? Já věděla, že se vrátí. Já jsem to věděla."

„Znáte pravidla, Myrto. Loni nás porazil. Hra skončila. Tak to říká Kniha."

„Ano, pane, ale to byla jiná hra. Nová hra, nová pravidla. Jestli Fowl dodává baterie B'wa Kell, tak to přinejmenším můžeme prověřit."

Břízný o tom uvažoval. Jestli za tímhle stojí Fowl, tak se to všechno může hodně rychle zkomplikovat.

„Moc se mi nelíbí představa, že budeme vyslýchat Fowla na jeho vlastní půdě. Ale sem dolů ho vzít nemůžeme. Tlak v podzemí by ho zabil."

Myrta nesouhlasila. „Nezabil, když se bude pohybovat jen v bezpečném prostředí. Město má tlak vyrovnaný. A transportéry taky."

„No tak dobře, jeďte,"souhlasil konečně Břízný. „Přivezte ho sem a trochu si popovídáme. A toho velkého sbalte jakbysmet."

„Butlera?"

„Ano, Butlera." Břízný se odmlčel. „Ale nezapomínejte, Myrto, že to bude jen výslech a pár testů, nic víc. Nechci, abyste tuhle příležitost využila k vyřizování účtů."

„Ne, pane. Bude to jen pro tenhle případ."

„Dáte mi na to slovo?"

„Ano, pane. Ručím vám za to."

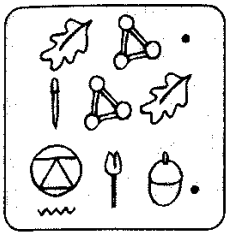
Břízný rozdrtil podpatkem špaček doutníku. „Nepřeju si, aby dneska přišel k úrazu ještě někdo, ani Artemis Fowl ne.“

„Rozumím.“

„Tedy,“ dodal velitel, „aspoň pokud to nebude absolutně nezbytné.“

KAPITOLA III:

Do podzemí

Škola pro mladé gentlemany St. Bartleby

Butler byl ve službách Artemise Fowla od chvíle, kdy se chlapec narodil. První noc života svého svěřence strávil na stráži přede dveřmi do jednoho z pokojů porodnice u Milosrdných sester. Víc než deset let byl Butler učitelem, rádcem a ochráncem mladého dědice. Oba se nikdy neodloučili na víc než týden, až teď. Věděl, že by mu to nemělo dělat starosti. Osobní strážce nemá nikdy připustit citový vztah ke střeženému, kazí se tím úsudek. Ale čistě soukromě si Butler nemohl pomoci, aby neuvažoval o dědici rodu Fowlů jako o synovi nebo o mladším bratrovi, kterého nikdy neměl.

Sluha zaparkoval bentleye na hlavní cestě ke škole. Jestli něco, tak od pololetí ještě zmohutněl. Co byl totiž Artemis v internátní škole, trávil jeho ochránce víc času v posilovně. Popravdě řečeno ho to zvedání činek k smrti nudilo, ale vedení školy kategoricky odmítlo povolit mu bydlení v Artemisově pokoji. A když zahradník objevil Butlerův úkryt poblíž sedmnácté jamky, zakázali mu přístup do areálu školy úplně.

Artemis vyklouzl ze školních vrat, myšlenkami stále ještě u poznámek doktora Po.

„Problémy, pane?“ optal se Butler, když uviděl kyselý výraz svého zaměstnavatele.

Artemis vklouzl na vínovou kůži uvnitř bentleye a vytáhl z baru neperlivou vodu. „Ani ne, Butlere. Jenom další nedouk, co ze sebe sype psychokecy.“

Butler se nevzrušeně zeptal: „Nemám si s ním promluvit?“

„Na něm teď nezáleží. Co máš za zprávy o *Fowl Star*?“ „Ráno jsme dostali e-mail. Je to MPG.“

Artemis se zamračil. Videosoubory ve formátu MPG z mobilního telefonu prohlížet nemohl.

Butler vytáhl z přihrádky notebook. „Myslel jsem si, že ho asi budete chtít vidět, tak jsem ho nahrál sem.“ Podal notebook přes rameno Artemisovi. Ten jej zapnul a zvedl plochou barevnou obrazovku. Nejdřív si myslel, že se vybila baterie, ale pak si uvědomil, že hledí na sněhovou pláň. Všude bílá, jen slabounké stíny naznačovaly prohlubně a vyvýšeniny.

Artemisovi se začal svírat žaludek. Zvláštní, jak zlověstně může působit tak nevinná scenérie.

Kamera přejela směrem nahoru, takže bylo vidět nebe za svítání. Pak se v dáli objevilo něco černého, přihrbeného. Z malých reproduktorů se ozvalo vzdálené křupání, jak kameraman postupoval sněhem. Objekt se postupně jasnil. Byl to muž sedící na židli - ne, *přivázaný* k židli. Led v Artemisově sklenici zacinkal. Chvěly se mu ruce.

Muž byl oblečen do cárů kdysi pěkného obleku. Po vězňově tváři se táhly jizvy jako blesky a zdálo se, že nemá jednu nohu. Nedalo se to ale říct jistě. Artemis teď dýchal přerývaně jako maratonec.

Muž měl na krku tabulku. Kus lepenky na provaze. Tlustými černými písmeny na ní bylo napsáno: *Zdravstvuj, syn.* Kamera na pár vteřin zabrala velký detail nápisu a pak obrazovka potemněla. „To je všechno?“

Butler kývl. „Ano. Jen muž a nápis. Nic víc.“

„Zdravstvuj, syn,“ opakoval si tiše s bezchybným přízvukem Artemis. Od otcova zmizení se ten jazyk pilně učil.

„Mám vám to přeložit?“ zeptal se Butler, který také uměl rusky. Naučil se to koncem osmdesátých let během svého pětiletého angažmá u špionážní jednotky. Jeho přízvuk ovšem nebyl tak elegantní jako přízvuk jeho mladého zaměstnavatele.

„Ne, já vím, co to znamená,“ odpověděl Artemis. *„Zdravstvuj, syn*: Ahoj, synu.“

Butler vjel s bentleym na dvouproudovou silnici. Několik minut ani jeden z nich nepromluvil. Nakonec se už Butler musel zeptat.

„Myslíte, že je to on, Artemisi? Mohl by ten člověk být váš otec?“

Artemis vrátil záznam a zastavil ho na detailu obličeje záhadného muže. Dotkl se obrazovky, až se po ní rozběhly duhové vlny.

„Myslím, že ano, Hitlere. Ale ten obraz je mizerný. Jistý si být nemůžu.“

Butler chápal, jaké city jeho mladým svěřencem zmítají. I on někoho ztratil na *Fowl Star*. Jeho strýc, major, při oné osudné cestě Artemisova otce doprovázel. Bohužel, majorovo tělo se objevilo v márnici v Čerském.

Artemis se znova ovládl. „Musím za tím jít, Butlere."

„Víte, co přijde dál, ne?"

„Ano. Žádost o výkupné. Tohle je jenom návnada, aby vzbudili můj zájem. Potřebuju proměnit část toho zlata od Národa na hotovost. Kontaktuj Larse v Curychu, okamžitě."

Osobní strážce se zařadil do levého pruhu a přidal.

„Pane Artemisi, já mám v těchhle věcech jisté zkušenosti."

Mladý Fowl ho nepřerušil. Butlerova kariéra před tím, než Artemis přišel na svět a byl mu svěřen do péče, byla mírně řečeno pestrá.

„Únosci se obvykle snaží odstranit všechny svědky. Pak se obvykle pustí do sebe navzájem, aby se nemuseli o výkupné dělit."

„A co tím chceš říct?"

„Chci říct, že zaplatit výkupné není ještě žádná záruka, že bude váš otec v bezpečí. Jestli to vůbec je váš otec. Je docela možné, že si únosci vezmou vaše peníze a pak nás zabijí všechny."

Artemis si prohlížel obrazovku. „Máš samozřejmě pravdu. Budu muset vymyslet nějaký plán."

Butler polkl. Vzpomínal si ještě na ten poslední. Všichni při něm málem přišli o život a moc nechybělo, aby uvrhli planetu do války mezi druhy. Butler se hned

tak něčeho nezalekl, ale takováhle jiskra v očích Artemise Fowla způsobila, že mu začal běhat mráz po zádech.

Terminál E1: Tara (Irsko)

Kapitánka Myrta Krátká se rozhodla, že si odslouží dvojitou směnu a vydá se nad zem hned. Zastavila se jen na výživnou tyčinku a energetický nápoj, pak hned nastoupila do prvního transportéru směřujícího na terminál v Tara.

Jeden z tamních úředníků se ale rozhodl znepříjemnit jí cestu, jak to šlo. Šéf bezpečnostní služby zuřil, že kapitánka Krátká nejenže pozastavila veškerou dopravu a zabavila, pro sebe modul s přednostním právem startu, ale pak si pro zpáteční cestu blokovala celý velký transportér.

„Tak se ještě jednou podívejte do toho svého systému," cedila Myrta skrz zaťaté zuby. „Povolení z policejní centrály už tam určitě musí být."

Nevlídný gnóm nahlédl do příručního počítače. „Depa, madam. Nic tam néni."

„Koukejte, pane…"

„Velitel Terryl."

„Veliteli Terryle. Já tu mám důležité poslání. V zájmu národní bezpečnosti. Potřebuju prostě, aby hala terminálu zůstala příštích pár hodin úplně vyklizená."

Terryl předstíral, že omdlévá. „Přej pár hodin! Ste se zbláznila, ženská? Letěj mi sem tři transportéry z Atlantidy. Co jim jako mám říct? Že maj smůlu krzevá ňáký

policajtský tajný vejlety? Sme v hlavní sezóně. Zavřít to tady, to teda né. To ani vomylem.“

Myrta pokrčila rameny. „No dobře. Tak ať si jenom všichni ti turisti pěkně prohlédnou ty dva Blátivé, co povezu dolů. Že z toho bude pěkné pozdvižení, za to vám ručím.“

„Dva Blátivý?“ opakoval bezpečnostní šéf. „Sem dovnitř do terminálu? Ste cvok nebo co?“

Myrtě docházela jednak trpělivost a jednak čas. „Vidíte tohle?“ Ukázala na znak na své přilbě. Jsem z LEPReko. Kapitánka. Žádný bezvýznamný policajtíček mi nebude bránit v plnění rozkazů.“

Terryl se vytáhl do plné výšky, což bylo asi sedmdesát centimetrů. Jo, vo vás sem už něco slyšel. Ta praštěná ženská z LEPReko. Loni byl tady krzevá vás pěknej bugr, co? Mý daňový slitky se z toho budou eště dlouho spamatovávat.“

„Koukejte, zeptejte se na centrále, vy idiote byrokratická.“

„Si mně říkejte, jak chcete, ženská. My tady máme svý předpisy a dokavad nepříde befel zespoda, tak

s nima stejně nemůžu hnout. A už vůbec né krz ňákou ženckou, co se neumí chovat.“ „No tak zavolejte na policejní ředitelství!“ Terryl se ušklíbl. „Zrovna blázněj magmatický zážehy. Strašně to ruší spojení. Možná to prubnu znova, až budu mít po službě. Zatím si sedněte támlenc v odletový hale.“ Myrta položila ruku na obušek. „Víte, co zrovna teď děláte, ne?“ „A co jako?“ zaskřehotal gnóm. „Bráníte hladkému průběhu policejní operace.“ Já ničemu nebráním…“

„A v tom případě jsem oprávněna řečenou překážku odstranit s použitím takových prostředků, které uznám za nezbytné.“ „Helejte, nevyhrazujte, slečinko.“ Myrta vytáhla obušek a začala si s ním zkušeně pohrávat. Já vám nevyhrožuji. Jen vás informuji o zákonném policejním postupu. Jestli mi i nadále budete bránit ve splnění úkolu, odstraním překážku, v tomto případě vás, a obrátím se na vašeho nejbližšího podřízeného.“

Terryla to docela nepřesvědčilo. „To se nevodvážíte.“ Myrta se usmála. Já jsem přece ta praštěná ženská z LEPReko, vzpomínáte?“

Gnóm o tom chvíli uvažoval. Bylo nepravděpodobné, že by ho kapitánka tím obuškem skutečně omráčila, jenže zas na druhou stranu, u elfek jeden nikdy neví.

„No dobře,“ prohlásil nakonec a vytiskl z počítače příslušné potvrzení. „Vízum na štyryadvacet hodin. Ale esli se do tý doby nevrátíte, tak vás nechám hnedka zahaftnout, a pak tady budu vyhrožovat já.“

Myrta popadla papír. Jak libo. Hlavně se postarejte, aby byla příletová hala prázdná, až se budu vracet.“

Irsko, na cestě ze St. Bartleby do Fowl Manor

Artemis pálil na Butlera jeden nápad za druhým. Byl to jeho oblíbený postup v případech, kdy se pokoušel vymyslet nějaký plán. Koneckonců, jestli byl někdo odborníkem na tajné operace, byl to jeho osobní strážce.

„Dá se vystopovat původ toho MPG?“

„Ne, Artemisi. Zkoušel jsem to. Do toho e-mailu přidali destrukční virus. Jen taktak jsem stačil ten záznam dostat na disk dřív, než originál zmizel."

„A co samotné MPG? Nedokázali bychom to místo zaměřit podle polohy hvězd?"

Butler se usmál. Mladý pan Artemis začínal uvažovat jako voják.

„Bohužel ne. Poslal jsem ten snímek jednomu svému známému v NASA. Ale ani se nesnažil dostat to do počítače. Rozlišení je nedostatečné."

Artemis minutu mlčel.

Jak rychle se dokážeme dostat do Ruska?"

Butler bubnoval prsty o volant. „To záleží na tom."

„Na čem?"

Jestli pojedeme legálně nebo nelegálně."

„Co je rychlejší?"

Butler se zasmál. To u něj byla vzácnost. „Obvykle to jde rychleji nelegálně. Ale ať tak nebo tak, stejně to bude dost pomalé. Jedna věc je jistá, letět nemůžeme. Mafie bude mít svoje lidi na každém letišti."

„A víme jistě, že je to mafie?"

Butler mrknul do zpětného zrcátka. „Obávám se, že ano. Všechny únosy jsou záležitost mafie. Dokonce i kdyby se nějakému obyčejnému zločinci podařilo unést vašeho otce, stejně by jim ho musel předat, jen by se o tom mafie dozvěděla."

Artemis kývl. „Myslel jsem si to. Takže budeme muset lodí, a to potrvá nejméně týden. No, teď by se nějaká ta pomoc s dopravou dost hodila. Něco, co by mafie nečekala. Jak jsme na tom s doklady?"

„Žádný problém. Myslím, že se můžeme vydávat za místní. Vyvoláme tak menší podezření. Mám pasy i víza.

„*Da.* A krytí?“

„Co třeba Stěpan Baškir a jeho strýc Konstantin?“ „Skvěle. Zázračný šachista a jeho doprovod.“ Tohle krytí už použili několikrát na předchozích pátracích akcích. Jednou se jim na celnici stalo, že tamní úředník, sám šachový velmistr, o jejich totožnosti zapochyboval - až do chvíle, kdy ho Artemis porazil v šesti tazích. To zahrání vešlo ve známost jako Baškirův manévr.

„Kdy můžeme vyrazit?“

„Skoro hned. Paní Fowlová a Julie jsou tenhle týden v Nice. To znamená, že máme k dispozici osm dní. Do školy můžeme mailnout nějakou výmluvu.“

„No, já bych řekl, že v Bartleby se mě docela rádi na chvilku zbaví.“

„Z Fowl Manor můžeme rovnou na letiště, letadlo je připravené okamžitě startovat. Přinejmenším můžeme letět do Skandinávie a tam se pokusíme najít nějakou loď. Jen musíme nejdřív doma vyzvednout pár věcí.“

Artemis si uměl živě představit, co za věci má jeho sluha na mysli. Věci ostré a věci výbušné.

„Dobře. Čím dřív, tím lip. Musíme ty lidi najít, dokud nezjistí, že je hledáme. E-mail můžeme monitorovat i cestou.“

Butler odbočil z hlavní silnice k Fowl Manor. „Víte, Artemisi,“ řekl, znovu s pohledem do zrcátka.

„Tady proti sobě máme ruskou mafii. Já už s nimi měl co do činění. Oni nevyjednávají. Může se to pěkně

krvavě zvrtnout. Jestli se těm gangsterům postavíme, někdo přijde k úrazu. A nejspíš to budeme my."

Artemis nepřítomně kývl a přitom sledoval v okénku svůj vlastní obraz. Potřeboval nějaký plán. Něco geniálního a drzého. Něco, o co se ještě nikdy nikdo nepokusil. Ale to mu nijak velké starosti nedělalo. Jeho mozek ho ještě nikdy nenechal na holičkách.

Přístav Tara

Přístav skřítků v Tara měl skutečně impozantní rozměry. Osm set padesát krychlových metrů prostor ukrytých pod zarostlým kopečkem uprostřed farmy McGraneyových.

McGraneyovi celá staletí respektovali hranice „skřítčí pevnosti" a po celá staletí se také těšili nebývalému štěstí. Nemoci se přes noc zázračně léčily, v zemi se s neuvěřitelnou pravidelností objevovaly drahocenné umělecké poklady a nemoc šílených krav se jejich stádům obloukem vyhýbala.

Když Myrta vyřešila problém s vízem, dostala se konečně k bezpečnostním dveřím a vyklouzla ven holograficky maskovaným vchodem. Podařilo se jí pro tuto cestu získat křídla typu Koboi DoubleDex. Ten fungoval na sluneční baterii se satelitním odrazem a měl revoluční tvar křídel. Byly jich totiž dva páry, trochu jako u dvojplošníku: jeden pevný pro vznášení a druhý, menší, pro snadné manévrování. Myrta už dlouho toužila DoubleDex vyzkoušet, ale z Laboratoří Koboi jich zatím bylo venku jen několik. Kromě toho Klusák je nerad vydával,

protože on sám je nenavrhl. Prostě profesionální závist. Myrta využila toho, že zrovna nebyl ve své laboratoři, a jedny mu ze stojanu sebrala.

Vznesla se patnáct metrů nad zem a s chutí si naplnila plíce nefiltrovaným nadzemním vzduchem. I když byl hodně znečištěný, pořád ještě byl příjemnější než ten recyklovaný z tunelů. Několik minut si jen vychutnávala ten pocit, ale pak se soustředila na své poslání: jak unést Artemise Fowla.

Jedno bylo jisté - nemůže to udělat u něj doma, ve Fowl Manor. Z právního hlediska by se dostala na hodně nejistou půdu, kdyby vstoupila do lidského obydlí bez pozvání. Ačkoli technicky vzato, Fowl ji pozval, když ji loni unesl. Ovšem asi by se nenašlo mnoho právníků ochotných převzít případ na základě takovéhle obhajoby. Kromě toho sídlo bylo v podstatě pevnost a svého času se do něj nedostala ani celá elitní četa skřítků. Proč by se zrovna jí mělo vést lépe? Kromě toho se všechno zkomplikovalo tím, že ji Artemis možná čeká, zvlášť pokud to skutečně je on, kdo obchoduje s B'wa Kell. A Myrtě se vůbec nelíbila představa, že napochoduje do pasti. Už byla ve Fowl Manor jednou uvězněná. A ta cela nepochybně zůstala ještě vybavená.

Myrta aktivovala navigační počítač a vyvolala si na hledí přilby Fowl Manor. Vedle trojrozměrného plánu domu začalo blikat slabé červené světlo. Budova měla policejní výstrahu. Myrta obrátila oči v sloup. Teď bude ještě muset vyslechnout videovarování, jako by zrovna ona nevěděla o Artemisi Fowlovi víc než dost.

Na obrazovce se objevila tvář Lili Palmové. No jistě, koho jiného než Lili by vybrali. Je sice úplně pitomá, ale hezká. Na policejním ředitelství kvete sexismus jako málokde. Kromě toho se říkalo, že Palmové nadržují šéfové proto, že pochází z vedlejší větve elfských králů.

„Zvolili jste Fowl Manor," řekl Lilin obraz a zatřepetal řasami. Jde o červeně značenou budovu. Vstup bez povolení je přísně zakázán. Nepokoušejte se ani o přelet. Artemis Fowl je považován za aktivní hrozbu pro Národ."

Vedle Palmové se objevil Fowlův obrázek s digitálně vylepšeným úšklebkem na tváři.

„K jeho komplicovi, známému pouze jako Butler, se nepřibližujte za žádných okolností. Je neustále ozbrojený a velmi nebezpečný."

Mohutná Butlerova hlava se objevila vedle ostatních dvou obrazů. Ozbrojený a nebezpečný, to bylo hodně slabé slovo. Byl to jediný člověk v historii, který si to rozdal s trollem a vyhrál.

Myrta vyslala koordináty do navigačního počítače a nechala křídla, aby ji nesla sama. Pod ní ubíhala venkovská krajina. Od její poslední návštěvy ji zřejmě Blátiví stačili ještě víc zamořit. Nebylo snad jediného hektaru, kde by se do ní nezarývaly desítky jejich obydlí, a snad ani kilometru řeky, kde by nestála některá jejich továrna a nevypouštěla do vody své jedy.

Slunce konečně zapadlo za obzor a Myrta zvedla filtr na hledí. Čas teď hrál pro ni. Měla celou noc na to, aby vymyslela nějaký plán. Uvědomila si, že jí chybí Klusákovy sarkastické poznámky v uchu. I když kentaur

uměl být hodně protivný, jeho odhady byly obvykle přesné a víc než jednou jí zachránily kůži. Snažila se navázat spojení, ale magma dosud řádilo a signál přes ně nepronikl. Slyšela jen praskání statické elektřiny.

V dáli se objevil Fowl Manor; jednoznačně krajině dominoval. Myrta přejela budovu termálním čidlem. Nenašla nic než hmyz a malé formy hlodavců. Pavouky a myši. Nikdo nebyl doma. To jí vyhovovalo. Přistála na hlavě obzvlášť odporného kamenného chrliče, pohodlně se usadila a čekala.

Fowl Manor

Původní fowlovský hrad postavil lord Hugh Fowl v patnáctém století tak, aby ze všech stran shlížel do přehledné nížiny. Byla to taktika vypůjčená od Normanů: Nikdy nedopusť, aby se k tobě nepřítel nepozorovaně přiblížil. V průběhu staletí prošel hrad rozsáhlými přestavbami a časem se z něj stalo spíš pohodlné šlechtické sídlo než hrad, ale bezpečnosti byla věnována stále stejně velká pozornost. Sídlo obklopovaly metr tlusté zdi a bezpečnostní systém byl špičkový.

Butler sjel ze silnice a dálkovým ovládáním otevřel bránu. Ohlédl se na zamyšlenou tvář svého zaměstnavatele. Občas ho napadlo, že přes všechny ty svoje kontakty, informátory a zaměstnance je Artemis Fowl ten nejosamělejší chlapec, jakého kdy viděl.

„Můžeme s sebou vzít nějaké ty skřítkovské flinty," navrhl.

Během loňského obléhání připravil Butler skřítky-policisty o jejich zbraně.

Artemis kývl. „Dobrý nápad, ale vyndej ty nukleární baterie a zbraně dej do tašky s nějakými starými hrami a knížkami. Kdyby nás chytili, můžeme předstírat, že jsou to hračky."

„Ano, pane. Dobrý tah."

Bentley vjel na příjezdovou cestu, štěrk zaskřípal a bezpečnostní světla domu se rozzářila. Na hlavní budově bylo několik lamp a postupně se rozsvěcely pomocí náhodně programovaných časových spínačů.

Butler si rozepnul bezpečnostní pás a pružně vystoupil z auta.

„Mám vám vzít něco speciálního, Artemisi?"

Artemis kývl. „Vezmi z kuchyně nějaký kaviár. Nevěřil bys, jakou šlichtu nám v Bartleby za deset tisíc na pololetí vaří."

Butler se znova usmál: třináctiletý kluk, a má prosím chuť na kaviár. Na tohle si nikdy nezvykne.

Když byl asi v polovině cesty k nedávno opraveným dveřím, úsměv mu zmrzl na rtech. Tělem mu proběhlo zachvění. Ten pocit dobře znal. Jeho matka by řekla, že na něho sáhla smrt. Šestý smysl, instinkt. Někde tu číhalo nebezpečí. Neviděl ho, ale bylo tu.

Myrta uviděla reflektory auta proti nebi, když vůz sám byl ještě skoro dva kilometry daleko. Optix jí z téhle vyhlídky moc platný nebyl. Dokonce i když se v dohledu objevilo čelní sklo, bylo tónované a stín za ním

hluboký. Cítila ale, jak se jí při pohledu na Fowlovo auto zrychluje tep.

Auto se blížilo alejí vrb a kaštanů. Myrta se instinktivně přikrčila, i když ji štít dokonale chránil před lidským pohledem. Ale s tím sluhou Artemise Fowla si jeden nemohl být v ničem jistý. Loni Artemis rozebral skřítkovskou přilbu a zkonstruoval brýle, které Butlerovi umožnily odhalit a vyřadit celou elitní zásahovou četu. Bylo dost nepravděpodobné, že by něco takového měl na očích teď, ale jak se na vlastní kůži přesvědčili Risk Chaluha a jeho chlapci, nevyplácí se podceňovat ani Artemise Fowla, ani jeho sluhu.

Myrta nastavila své Neutrino o něco výše, než byla doporučovaná úroveň pro omráčení. Pár mozkových buněk to možná Butlerovi usmaží, ale ona pro to výčitky svědomí mít nebude.

Auto zaskřípalo na štěrku před hlavním vchodem. Vystoupil Butler. Myrta zaťala zuby. Před časem mu zachránila život, když ho vyléčila po smrtícím střetnutí s trollem. Nebyla si ale jistá, zda by to udělala znovu. Kapitánka LEPReko Myrta Krátká zatajila dech a nastavila DoubleDex na pomalý sestup. Bezhlučně klesala kolem jednotlivých pater a zamířila na Butlerovu hruď. Tenhle terč by neminul ani sluncem oslepený permoník.

Ten člověk nemohl rozpoznat její přítomnost. Přesto ho ale cosi přimělo, aby se zastavil. Nehýbal se a větřil. Tenhle Blátivý byl jako pes. Ne, ne jako pes, jako vlk. Vlk s velkou pistolí.

Myrta zaměřila kameru v přilbě na zbraň a vyslala její snímek do své počítačové databáze. Za chvilku se už na

jejím hledí objevil otáčející se podrobný trojrozměrný obrázek pistole.

„Sig Sauer," řekl nahraný Klusákův hlas. „Devět milimetrů. Zásobník na třináct ran. Velké kulky. Jedna taková rána vám klidně ustřelí hlavu, a ani magie vám nebude nic platná. Při jiném zásahu by se vám nemělo nic stát, tedy za předpokladu, že máte na sobě povinný nadzemní oblek z mikrovlákna podle mého patentu. Ovšem jako správný frajer z Reko ho nejspíš nemáte."

Myrta se zamračila. Klusák byl o to protivnější, že měl pravdu. Skočila do prvního modulu, který letěl „horkou cestou" nahoru, a samozřejmě se s nějakým nadzemním oblekem nezdržovala.

Dívala se teď Butlerovi do očí, ačkoli byla ještě tak metr nad zemí. Uvolnila těsnění přilby a podrážděně se ušklíbla, když se ozvalo pneumatické zasyčení.

Butler unikající plyn samozřejmě zaslechl a obrátil Sig Sauer po zvuku.

„Skřítku," řekl, „vím, že jsi tady. Zruš štít, nebo začnu střílet."

Takhle si Myrta svou strategickou výhodu nepředstavovala. Hledí měla zvednuté a sluhův prst se blížil ke spoušti. Zhluboka se nadechla a přestala se chránit štítem.

„Dobrý večer, Butlere," řekla klidně.

Butler natáhl kohoutek Sig Saueru. „Dobrý, kapitánko. Pomalu sestup a nepokoušej se o žádné…"

„Odlož tu pistoli," řekla Myrta hlasem plným hypnotického *mesmeru.*

Butler se bránil ze všech sil, ale hlaveň se začala nekontrolované chvět.

„Polož ji, Butlere. Nenuťme, abych ti usmažila mozek."

Butlerovi začala pulzovat u víčka žilka.

Neobvyklé, napadlo Myrtu. To jsem ještě nezažila.

„Nebojuj se mnou, Blátivý. Prostě se tomu poddej."

Butler otevřel ústa, že něco řekne. Že bude varovat Artemise. Přidala na intenzitě - kouzlo mesmeru se snášelo na Butlerovu hlavu jako liják.

*„Řekla jsem **POLOŽ JI**"*

Po strážcově tváři stékal pot.

„POLOŽ JI!"

A Butler to udělal, pomalu a neochotně.

Myrta se usmála: *„Dobře, Blátivý. Teď se vrať do auta a tvař se, že se nic neděje."*

Sluhovy nohy poslechly bez ohledu na to, co jim přikazoval mozek.

Myrta znovu uvedla do chodu štít. Tohle si skutečně užije.

Artemis sestavoval na notebooku e-mail. Psal:

Vážený pane doktore Guiney,

vzhledem k tomu, jak necitlivě váš psycholog vyslýchal mého malého Artyho, vzala jsem ho ze školy, aby se mohl podrobit terapii u skutečných odborníků na klinice Mont Gaspard ve Švýcarsku. Uvažuji o podání žaloby. Nesnažte se mě kontaktovat, to by pouze zvýšilo mé už tak značné rozhořčení, a když jsem rozhořčená, obvykle volám své advokáty.

S pozdravem

Angelina Fowlová

Artemis zprávu odeslal a dopřál si přepych malého pousmání. Moc rád by viděl, jak se ředitel Guiney zatváří, až si tenhle elektronický dopis přečte. Bohužel skrytá kamera, kterou v ředitelně nainstaloval, měla dosah přenosu jen kilometr.

Butler otevřel dveře u řidiče a po chvilce nasedl.

Artemis uložil telefon do pouzdra. „Kapitánka Krátká, předpokládám. Mohla bys přestat vibrovat a spokojit se s viditelným spektrem?“

Myrta se zviditelnila. V ruce měla lesklou zbraň, namířenou samozřejmě jediným možným směrem.

„No, no, Myrto, je to vážně nutné?“

Ušklíbla se: „No tak si to spočítáme. Únos, fyzické násilí, vydírání, spiknutí za účelem vraždy. Já bych řekla, že to nutné je.“

„Prosím, kapitánko Krátká,“ usmál se Artemis. „Byl jsem mladý a sobecký. Věř tomu nebo ne, vzpomínka na tenhle konkrétní plán ve mně vzbuzuje určité pochybnosti.“

„Ale ne tak silné, abys vrátil to zlato?“

„Ne,“ připustil Artemis. „Tak silné ne.“

Jak jsi věděl, že jsem tady?“

Fowl složil ruce do střížky. „Bylo tu pár záchytných bodů. Za prvé, Butler neprovedl pod autem obvyklou kontrolu na bomby. Za druhé, vrátil se bez věcí, pro které šel. Za třetí, dveře zůstaly pár vteřin otevřené, což by žádný dobrý osobní strážce nedopustil. A za čtvrté, zahlédl jsem slabé mlžení, když jsi vstupovala. Skutečně prosté.“

Myrta se zamračila. „Chlapeček Bláteníček má postřeh, co?“

„Snažím se. No a teď, kapitánko Krátká, co kdybys byla tak hodná a řekla mi, proč jsi tady?“

Jako kdybys to nevěděl.“

Artemis chvíli uvažoval. „Zajímavé. Já bych hádal, že se něco stalo. Něco, za co jsem podle vás zodpovědný.“ Maličko pozvedl obočí, což u něho znamenalo hodně silné vyjádření emocí. „Někdo z lidí obchoduje s Národem.“

„Pálí ti to,“ kývla Myrta. „Až na to, že oba víme, že ty v tom máš prsty. A jestli nedostaneme pravdu z tebe, tak budou jistě velice zajímavé tvoje počítačové soubory.“

Artemis sklapl notebook. „Kapitánko, já dobře vím, že mezi námi dvěma žádná zvláštní láska nekvete, ale teď na to nemám čas. Je bezpodmínečně nutné, abys mi dala pár dní na vyřešení mých záležitostí.“

„Nic takového, Fowle. Pod zemí je pár těch, kdo by si s tebou rádi popovídali.“

Artemis pokrčil rameny. „Předpokládám, že po tom, co jsem udělal, můžu asi těžko čekat nějaké ohledy.“

„Přesně tak, nemůžeš.“

„V tom případě,“ povzdechl Artemis, „asi nemám na vybranou.“

Myrta se usmála. „To tedy nemáš, Fowle.“

„Takže půjdeme?“ Říkal to krotce a pokorně, ale v mozku mu už jiskřily nápady. Spolupracovat se skřítky možná nakonec není tak špatný nápad. Přece jen mají určité schopnosti.

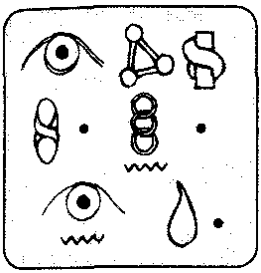
„Proč ne?“ Myrta se otočila k Butlerovi: *„Jeď na jih. Drž se vedlejších silnic.“*

„Tara, předpokládám. Často jsem si říkal, kde asi ten vstup do E1 je,“ poznamenal Artemis.

„Tak si to říkej dál, Bláteníčku. *A teď spi.* Všechny ty závěry už mě unavují.“

KAPITOLA IV.

FOWL JE FÉR

CELA PŘEDBĚŽNÉHO ZADRŽENÍ Č. 4, POLICEJNÍ ŘEDITELSTVÍ, MĚSTO JISTOTA, PODZEMÍ

Artemis se probral až ve vyslýchací místnosti skřítkovské policie. Mohlo to ale být na kterékoli policejní stanici po celém světě. Stejný nepohodlný nábytek, stejná rutina.

Břízný do toho skočil rovnýma nohama. „No tak, Fowle, koukej mluvit."

Artemis si dopřál chvilku na prohlídku okolí. Myrta a Břízný seděli proti němu u nízkého stolu s plastovou deskou. Silná žárovka mu svítila přímo do tváře.

„No tedy, veliteli. To má být všechno? Čekal jsem víc."

„Tady toho^e mnohem víc. Ale ne pro zločince jako ty."

Artemis si všiml, že má ruce připoutané k židli.

„Nemáte doufám pořád ještě vztek kvůli té loňské věci, ne? Koneckonců, vyhrál jsem. Tím by to podle vaší Knihy mělo končit."

Břízný se naklonil dopředu, až se konec jeho doutníku octl jen pár centimetrů od Artemisova nosu. „Tohle

je úplně jiný případ, Blátivý. Tak se netvař jako neviňátko.“

Artemise to z míry nevyvedlo. „Ty jsi teď který? Ten hodný, nebo ten zlý policajt?“

Břízný se srdečně zasmál, až konec jeho doutníku nakreslil ve vzduchu pár žhavých obrazců. „Hodný nebo zlý! Já ti to strašně nerad říkám, Dorotko, ale už dávno nejsi v Kansasu.“ Velitel strašně rád citoval z *Čaroděje ze země Oz*. Tři z jeho synovců v tom filmu hráli.

Ze stínu se vynořila další postava. Měla ocas, čtyři nohy, dvě ruce a držela něco, co vypadalo jako dva obyčejné kuchyňské zvony.

„No tak jo, Bláteníku,“ řekla ta postava, „uvolni se a třeba to ani nebude moc bolet.“

Klusák přitiskl podtlakové nádobky na Artemisovu tvář a chlapec okamžitě upadl do bezvědomí.

„Sedativum je v těch gumových okrajích,“ vysvětloval kentaur. „Proniká póry, ty nemůžou nic tušit. A teď mi zkuste říct, že nejsem nejchytřejší tvor ve vesmíru.“ „No, já nevím,“ odpověděl Břízný nevinně. „O té šotce Koboi se říká, že je dost chytrá.“

Klusák vztekle dupnul kopytem. „Koboi? *Koboi?* Ta její křídla jsou přece směšná! A podle mého názoru už používáme až moc techniky z jejích laboratoří. To nikdy není dobré, aby všechny policejní zakázky dostávala jedna společnost.“ „Samozřejmě v případě, že to není ta vaše.“ Já nežertuji, Julie. Znám Opal Koboi ještě z univerzity. Je psychicky nevyrovnaná. A ve všech nových Neutrinech jsou čipy Koboi. Jestli se ty laboratoře polo-

ží, tak nám zbudou jen ta DNA-děla tady na ředitelství a pár beden elektrických omračovacích pušek.“

Břízný se ušklíbl. „Koboi zrovna nedávno zmodernizovala každou zbraň a vozidlo, co policie používá. Trojnásobný výkon, poloviční tepelné emise. To je lepší než poslední statistika z vaší laboratoře, Klusáku.“ Klusák soustředěně natahoval svazek optických kabelů k počítači.

No, dejme tomu, ale kdyby mi Rada povolila aspoň trochu slušný rozpočet…“

„Přestaňte fňukat, Klusáku. Já jsem viděl rozpočet zrovna na tuhle vaši mašinku. Doufám, že dokáže víc než prošťouchnout odpad.“

Tím Klusáka urazil tak, až dotčeně švihl ocasem.

„To je Retinoskop! Vážně uvažuji o tom, že se udělám pro sebe a začnu ho vyrábět soukromě.“

„A co vlastně umí?“

Klusák zapnul plazmovou obrazovku na stěně cely.

„Vidíte ty tmavé kruhy? To jsou retiny, sítnice toho člověka. Každý obraz na nich zanechává maličký otisk, jako fotografický negativ. Můžeme do počítače vložit libovolný obrázek a hledat odpovídající otisky.“

Břízný se ale nezdál být příliš ohromen. „Zas jedna šikovná věcička,“ ušklíbl se.

„Náhodou je. Koukejte.“

Klusák vyvolal obrázek skřeta a propojil ho s databází Retinoskopu.

„Za každý odpovídající detail je jeden bod. Normální je tak asi dvě stě bodů. Obecný tvar hlavy, rysy tváře a

tak dál. Když je to výrazně víc, znamená to, že toho skřeta už někdy viděl.“

Na obrazovce se rozsvítilo jen číslo osmdesát šest.

„Tak skřet je negativní. Teď zkusíme Čumák.“

Počet byl zase pod dvě stě.

„Zase nic. Je mi líto, kapitánko, ale tady pan Fowl je nevinný. Nikdy neviděl skřeta, natož aby obchodoval s B'wa Kell.“

„Mohli mu vymazat paměť.“

Klusák odstranil Artemisovi poklopy z očí. „V tom je právě krása téhle mašinky. Výmazy paměti na ni neplatí. Retinoskop pracuje s konkrétními fyzickými důkazy. To byste mu musela vydrhnout zornice.“

„Bylo něco v počítači toho člověka?“ „Tam toho byla spousta,“ kývl Klusák. „Ale ani jedna zmínka o skřetech nebo bateriích.“

Břízný si drbal hranatou bradu. „A co ten velký? Ten přece mohl dělat prostředníka.“

„Na toho jsem Retinoskop už taky použil. Nic. Smiřte se s tím, že tentokrát jste nesáhli po těch pravých. Vymažte jim paměť a pošlete je domů.“ Myrta souhlasně kývla. Velitel ne. „Moment. Přemýšlím.“

„O čem?“ zeptala se Myrta. „Čím dřív Artemis Fowl přestane strkat nos do našich věcí, tím lip.“ „Třeba ne. Když už jsou jednou tady…“ Myrta otevřela překvapením ústa. „Veliteli, vy neznáte Fowla jako já. Dejte mu třeba jen nepatrnou šanci, a nadělá nám víc problémů než skřeti!“

„Třeba by nám mohl pomoci vyřešit ten náš problém s Blátivými.“

„Musím protestovat, veliteli. Těmhle lidem se nedá věřit.“

Břízného tvář byla tak rudá, že by ve tmě nejspíš zářila.

„A vy si myslíte, že mně se to líbí, kapitánko? Myslíte, že mě těší představa, že se budu muset před tím Bláteníčkem plazit? Ani trochu ne! Radši bych polykal živé smrdutce než prosil Artemise Fowla o pomoc. Ale někdo dodává B'wa Kell baterie ke zbraním a já potřebují vědět kdo. Tak se s tím smiřte, Myrto. V sázce je víc než vaše soukromá pomsta.“

Myrta se kousla do jazyka. Nemohla veliteli odporovat po tom všem, co pro ni udělal, ale žádat o pomoc Artemise Fowla byla chyba bez ohledu na situaci. Ani na minutu nepochybovala o tom, že ten člověk by znal odpověď na jejich problém, ale za jakou cenu?

Břízný se zhluboka nadechl. „No tak, Klusáku, vzbuďte ho. A dejte mu překladač. Když musím dlouho mluvit tou blátiváckou hatmatilkou, bolí mě z toho hlava.“

Artemis si mnul napuchlou kůži pod očima.

„Sedativum v těch příklopech?“ zeptal se Klusáka. „Mikrojehly?“

Na kentaura to udělalo dojem: „Na Blátivého vám to slušně pálí.“

Artemis se dotkl půlměsícovitého naslouchátka připevněného za uchem.

„Překladač?“

Klusák kývl směrem k veliteli: „Z vašeho jazyka tu některé bolí hlava.“

Artemis si narovnal školní kravatu. „Chápu. Takže, jak vám můžu být užitečný?“

„A proč myslíš, že od tebe potřebujeme pomoc, člověče?“ zavrčel Břízný s doutníkem v zubech.

Chlapec se poťouchle usmál. „No, mám takový pocit, veliteli, že kdybyste ode mě něco nepotřebovali, tak bych se probral ve své posteli a na tohle setkání bych si vůbec nepamatoval.“

Klusák skryl úsměšek v chlupaté dlani.

„Máš štěstí, že ses neprobudil v cele,“ řekla Myrta.

„Ale kapitánko! Pořád ještě se zlobíš? Nemohli bychom začít s čistým stolem?“

Myrta se místo odpovědi zle zamračila

Artemis povzdechl. „No dobře. Nechtě mě hádat. Nějaký člověk obchoduje se skřítky. A vy potřebujete, aby Butler ty obchodníky našel. Je to tak?“

Skřítci chvíli mlčeli. Když to Fowla slyšeli vyslovit, došel jim najednou celý dosah té věci.

„V podstatě ano,“ připustil Břízný. „No, Klusáku, tak to Bláteníčkovi vysvětlete.“

Kentaur vyvolal soubor z hlavního policejního archivu. Na plazmové obrazovce se rozběhla série zpravodajských šotů z ústřední televize. Reportér byl elf středního věku s raťafákem jako vlny u Honolulu.

„Hlásím se vám z centra Jistoty,“ řekl reportér. „Policie zabavila další velký náklad pašovaného zboží. Jde o hollywoodské laserové disky, které by na černém trhu měly hodnotu přibližně pěti set gramů zlata. Za nej-

pravděpodobnější pachatele považuje policie triádu B'wa Kell."

„A to je jen začátek," podotkl zachmuřeně Břízný. Artemis se usmál. Ještě přijde něco?" Reportér se objevil znovu. Tentokrát stál před skladištěm, z jehož oken šlehaly plameny. Jeho objemný nos vypadal poněkud přismahnuté.

„Dnes dali B'wa Kell jasně najevo, že to se svou nadvládou nad Východním pásmem myslí vážně, když vypálili skladiště používané Laboratořemi Koboi. Šotka se zlatýma rukama jim zřejmě odmítla zaplatit poplatky za ochranu."

Plameny vystřídal další zpravodajský šot, tentokrát s rozzuřeným davem.

„Dnes došlo před policejním ředitelstvím k vážným nepokojům. Veřejnost protestuje proti tomu, že policie není schopna se vypořádat s řádícími skřety. Vydírání B'wa Kell už přivedlo k bankrotu mnoho firem s letitou tradicí. Nejvíce utrpěly Laboratoře Koboi, které jen za poslední měsíc postihlo šest sabotáží."

Klusák zastavil obraz. Veřejnost vypadala dost rozezleně.

Jedno musíte chápat, Fowle: Skřeti jsou tupí. To je neurážím, to je vědecky dokázaný fakt. Mozky nemají větší než krysy," vysvětloval kentaur.

Artemis kývl: „Tak kdo je organizuje?"

Břízný zamáčkl špačka doutníku. „To nevíme. Ale je to čím dál horší. B'wa Kell už přešli od drobných zločinů k regulérní válce proti policii. Včera v noci jsme zachytili náklad baterií z povrchu. Těmi bateriemi napájejí

laserové pušky, takzvané Čumáky, které jsou už dávno zakázané.“

„A tady kapitánka Krátká si myslela, že ten Blátivý na druhém konci jsem nejspíš já.“

„A divíš se?“ zavrčela Myrta.

Artemis tu poznámku přešel mlčením. Jak víte, že skřeti prostě nevykrádají sklady? Koneckonců baterie se málokdy přísně hlídají.“

Klusák se zasmál. „Ne, myslím, že nechápete, jak moc pitomí ti skřeti jsou. Dám vám příklad. Jednoho z generálů B'wa Kell - a to je jejich kápo - zatkli, když se pokoušel udat falšované kredity a podepsal se vlastním jménem. Ne, ten, kdo za tím stojí, potřebuje nějaký lidský kontakt, jinak by si totiž nikdy nemohl být jistý, že opravdu dostane, co potřebuje.“

„A vy byste chtěli, abych zjistil, kdo ten kontaktní člověk je,“ shrnul to Artemis, „a co je ještě důležitější, kolik toho ví.“

Už když to říkal, mysl mu horečně pracovala. Téhle situace by mohl úspěšně využít ve svůj prospěch. Kouzelné schopnosti Národa by mohly být cennými kartami v jednání s mafiány. V mozku se mu začal rodit plán.

Břízný neochotně kývl. „To je ono. Nemůžu riskovat nadzemní nasazení agentů LEPReko. Kdo ví, jakou techniku ti skřeti nabídli výměnou. Mohl bych poslat své muže do pasti. Vy jako lidi se tam ztratíte.“

„Butler že se ztratí?“ usmál se Artemis. „To těžko.“

„Přinejmenším nemá čtyři nohy a ocas,“ podotkl Klusák.

„To je pravda. A nepochybuji o tom, že jestli vůbec existuje někdo, kdo může toho vašeho obchodníka vypátrat, je to Butler. Ale…“

A jsme u toho, pomyslela si Myrta. Artemis Fowl nic nedělá zadarmo.

„Ale?“ pobídl ho Břízný.

„Chcete, abych vám pomohl, takže budu chtít něco na oplátku.“

„Co přesně?“ zeptal se obezřetně Břízný.

„Potřebuju dopravit do Ruska,“ odpověděl. „Přesněji řečeno na polární kruh. A potřebuju od vás pomoc při záchranné výpravě.“

Břízný se zamračil. „Severní Rusko? To je pro nás hodně špatné místo. Vzhledem k radiaci tam nemůžeme použít štíty.“

„Takové jsou moje podmínky,“ pokrčil rameny Artemis. „Ten, koho chci zachránit, je můj otec. Pokud vím, už teď je možná pozdě. Takže na žádné vyjednávání opravdu nemám čas.“

Znělo to upřímně. Dokonce i Myrta na okamžik změkla. Jenže s Artemisem Fowlem jeden nikdy neví - mohla to být jen součást další intriky. Břízný po krátké úvaze rázně rozhodl. „Platí,“ řekl a napřáhl ruku. Artemis ji stiskl. Skřítek a člověk. Historický okamžik.

„Dobře,“ kývl Břízný. „A teď, Klusáku, vzbuďte toho velkého a krátce prověřte, jak dobře funguje ten skřeti transportér.“

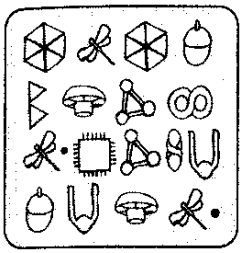
„A co já?“ zeptala se Myrta. „Zpátky do strážní služby?“ Kdyby Břízný nebyl velitel, nejspíš by se byl za-

hihňal. „Ale kdepak, kapitánko. Vy jste nejlepší pilotka, co máme. Vy poletíte do Paříže.“

UNIBITAXIBITA

KAPITOLA V.

Tatínkova holčička

Laboratoře Koboi, město Jistota, Východní pásmo

Laboratoře Koboi byly vytesány ve skále ve Východním pásmu Jistoty. Byly osm pater vysoké a na pěti stranách je obklopoval kilometr žuly. Přístupné byly jen zepředu. Ředitelství značně posílilo bezpečnostní opatření, ale kdo by se tomu divil? Koneckonců, Koboi byly oblíbeným terčem žhářských útoků B'wa Kell. Rada dokonce šla tak daleko, že poskytla společnosti speciální výjimky ze zákona o ozbrojování - kdyby se totiž položily Laboratoře Koboi, položil by se s nimi i celý obranný systém Jistoty.

Jakýkoli pokus skřetů z B'wa Kell přepadnout Laboratoře by narazil na DNA-kódovaná omračovací děla, která každého vetřelce nejdřív prověřila a pak zasáhla. V budově neexistovala nechráněná místa, nebylo tu kde se schovat. Systém byl nepřekonatelný. Ale skřeti si s tím starosti dělat nemuseli. Obranná opatření Laboratoří měla ve skutečnosti za cíl nepustit dovnitř žádného policistu, který by sem přišel slídit v nevhodnou chvíli. Skřeti triádu totiž financovala Opal Koboi osobně. Útoky na Laboratoře byly jen kouřová clona, která měla od-

vrátit podezření od jejích osobních intrik: drobná šotka byla totiž oním mozkem, který řídil operaci s bateriemi i celou zvýšenou aktivitu B'wa Kell. Nebo aspoň jedním z těch mozků. Ale proč se někdo s prakticky neomezeným bohatstvím rozhodne vůbec spojit se skřetím tunelovým gangem?

Ode dne, kdy Opal Koboi přišla na svět, se od ní nic moc nečekalo. Narodila se ve staré bohaté rodině šotků na Knížecím návrší a její rodiče by byli bývali docela spokojení, kdyby malá Opal nedokázala nic než chodit do soukromé školy, získat jakýkoli titul, třeba v uměleckém oboru, a vdát se za vhodného viceprezidenta.

Její otec, Vlkoš Koboi, měl ostatně o ideální dceři velmi přesnou představu: měla by být průměrně inteligentní, dost hezká a samozřejmě poslušná. Ale Opal se tomuto Vlkošově ideálu neblížila ani v nejmenším. V deseti měsících už uměla sama chodit, v roce a půl měla slovník přes pět set slov a před druhými narozeninami rozmontovala svůj první hard disk.

Z Opal se postupně stala předčasně vyzrálá, svéhlavá a krásná dívka. Nebezpečná kombinace. Vlkoš by byl už ani nespočítal, kolikrát své dceři dělal kázání o tom, že se má chovat jako dívka a vážné věci přenechat mužům. Nakonec s ním Opal přerušila styky docela. Její otevřené nepřátelství až nahánělo strach.

A ukázalo se, že právem. První, co Opal udělala na univerzitě, bylo, že svůj původní obor dějiny umění vyměnila za strojní inženýrství, studium vyhrazené z drtivé většiny mužům. A jen co měla v ruce diplomový svitek,

otevřela si vlastní podnik - jednoznačnou konkurenci svého otce. V rychlém sledu následovalo několik patentů: tlumič motoru, který zároveň usměrňoval tok energie, trojrozměrný zábavní systém a samozřejmě její specialita, křídla typu DoubleDex.

Jakmile se jí podařilo zničit otcův podnik, skoupila za směšnou cenu jeho akcie a pak oba podniky spojila pod názvem Laboratoře Koboi. Během pěti let získaly Koboi víc kontraktů v oblasti obrany než kterákoli jiná společnost. Během deseti let měla Opal osobně zaregistrováno víc patentů než kterýkoli žijící skřítek. Až na kentaura Klusáka.

Ale to nestačilo. Opal Koboi toužila po tom druhu moci, kterou žádný skřítek jako jedinec nedržel v rukou od dob monarchie. Naštěstí znala někoho, kdo jí v tomhle ohledu mohl pomoci: zklamaného policejního důstojníka a spolužáka z univerzity, jistého Briara Vavřína…

Briar měl dobrý důvod mít policie plné zuby; koneckonců připustili, aby veřejné ponížení, jemuž byl vystaven od Julia Břízného, prošlo bez trestu. A jako by to ještě nestačilo, odebrali mu po katastrofálním konci aféry Artemise Fowla i velitelské žaludy…

Pro Opal nebylo nic těžkého hodit Vavřínoví tabletku pravdy do pití v jedné z honosnějších restaurací Jistoty. Ke své radosti zjistila, že skvěle vyšinutý Vavřín už sám vymýšlí plán, jak policii podrazit nohy. A náhodou poměrně vynalézavý plán. Potřeboval jen partnera. Nebo partnerku. Takovou, která má k dispozici velké zá-

soby zlata a bezpečné místo. Takovou, která s velkou chutí poskytne obojí.

Když Vavřín přišel do soukromé ředitelské kanceláře, Opal seděla stočená jako kočka ve svém vznášedlovém křesle a sledovala na odposlechu, co se děje na policejním ředitelství. Utajené kamery instalovala do policejní sítě, když její inženýři systém modernizovali. Kamery fungovaly na přesně stejné frekvenci jako vlastní monitorovací přístroje policie a energii si braly z tepla unikajícího z optických kabelů tamního vedení. Naprosto neexistovala šance je objevit.

„Tak co?“ zeptal se Vavřín se svou obvyklou neomaleností.

Koboi se ani neobtěžovala otočit. Nemohl to být nikdo jiný než Briar. Jen on měl v prstě implantovaný čip nezbytný ke vstupu do téhle soukromé pracovny.

„Přišli jsme o poslední dodávku baterií. Rutinní policejní dozor. Smůla.“

„D’Arvit!“ zaklel Vavřín. „Ale to je jedno. Máme jích na skladě dost. A pro policajty jsou to stejně jenom baterie.“

„Skřeti byli ozbrojení…“ „To mi snad ani neříkej.“ „Měli Čumáky.“

Vavřín uhodil pěstí do stolu. „Idioti jedni! Já je varoval, aby ty zbraně nepoužívali. Teď se Julius domákne, že se něco děje.“

„Možná ano,“ chlácholila ho Opal. „Ale zastavit nás nemůže. Než na všechno přijdou, bude pozdě.“

Vavřín se ani nepousmál. To už neudělal víc než rok. Místo toho se zamračil ještě víc.

„Dobře. Můj čas se blíží… možná jsme ty baterie měli prostě vyrábět sami," uvažoval nahlas.

„Ne! Jenom postavit tu továrnu by nás o dva roky zdrželo, a kromě toho nikde nemáš záruku, že by ji Klusák neobjevil. Neměli jsme na vybranou."

Koboi se i s křeslem otočila ke svému partnerovi. „Vypadáš strašně. Používal jsi tu mast, co jsem ti dala?" Vavřín se opatrně poškrábal na hlavě. Měl na ní příšerné hrboly. „Nepomáhá. Je v ní kortizon. Jsem na něj alergický."

Vavřínova nemoc byla neobvyklá, možná naprosto unikátní. Před rokem ho velitel Břízný uspal sedativem během obléhání Fowl Manor. Uspávadlo však bohužel špatně zareagovalo s nějakými zakázanými látkami urychlujícími myšlení, s nimiž tehdejší velitel Vavřín experimentoval. Po tom všem mu zůstalo čelo podobné rozteklému asfaltu a povislé oko. Ošklivý a ještě degradovaný, to nebyla zrovna vábná kombinace.

„Měl by sis ty vředy nechat vyoperovat. Skoro se na tebe nemůžu koukat."

Opal Koboi občas zapomínala, s kým mluví. Briar Vavřín nepatřil k jejím firemním poskokům. Klidně vytáhl upravenou pistoli Redboy a dvakrát vypálil do vznášedlového křesla. To se roztočilo po gumových dlaždicích, a když se nárazem zastavilo, válela se Opal po hromadě hard disků.

Degradovaný policista ji popadl za špičatou bradu. „Tak to si radši zvykej, moje milá. Protože tenhle obličej

bude za chvíli na každé obrazovce pod Zemí, a nad ní taky.“

Malá šotka zaťala ruku v pěst. Nebyla zvyklá na takový vzdor, o násilí nemluvě. Ale v podobných okamžicích viděla ve Vavřínových očích šílenství. Ty drogy ho připravily o víc než jen o kouzelné schopnosti a normální vzhled, stály ho i zdravý rozum.

A náhle už byl Vavřín zase sám sebou a galantně jí pomohl vstát, jako by se nic nestalo.

„A teď chci, miláčku, situační zprávu. B’wa Kell lační po krvi.“

Opal si uhladila kombinézu. „Kapitánka Krátká eskortuje toho člověka, Artemise Fowla, k E37.“

„Fowl je tady?!“ vykřikl Vavřín. „No aby ne! Mělo mě napadnout, že ho budou podezřívat. To je skvělé! Náš lidský otrok Luc Carrére se o něj postará. Carrére je pod vlivem mesmeru. Tenhle dar pořád ještě mám.“

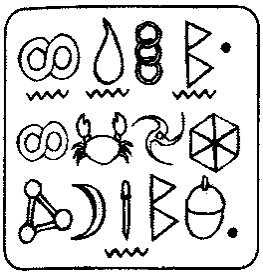
Koboi si zvýraznila rty krvavě rudou rtěnkou. Jestli Carréra někdy zatknou, můžou nastat potíže.“

„Neboj,“ uklidnil ji Vavřín. „Monsieur Carrére už byl tolikrát mesmerizovaný že má mozek prázdnější než smazaný disk. Nemohl by nic říct, ani kdyby chtěl. No a pak, až pro nás udělá špinavou práci, ho francouzská policie zavře do fešácky vypolstrovaný cely.“

Opal se zahihňala. Na to, že se nikdy neusmál, měl Vavřín pozoruhodný smysl pro humor.

KAPITOLA VI:

VEŘEJNÉ VYSTOUPENÍ

Výtah E37, jistota

Nepravděpodobní spojenci se chystali k letu po E37 ve skřetím transportéru. Myrta nebyla nijak nadšená. Především dostala rozkaz spolupracovat s veřejným nepřítelem číslo jedna Artemisem Fowlem, a kromě toho skřeti transportér držel pohromadě jen silou vůle.

Zavěsila si sluchátko na jedno špičaté ucho: „Haló, Klusáku, jste tam?“

Jasně, kapitánko.“

„Zopakujte mi ještě jednou, proč letím s tímhle starým vozembouchem.“

Policejní piloti říkali nespolehlivým transportérům *vozembouchy*, protože mívaly nepříjemnou tendenci narážet do stěn šachty.

„Důvod, proč letíte s tím starým vozembouchem, kapitánko, je, že ho skřeti postavili přímo v přístavu a všechny tři původní přístupové rampy už jsme před řadou let odstranili. Trvalo by celé dny, než bychom tam dostali něco nového. Takže se obávám, že vám nic než ta skřeti loď nezbývá.“

Myrta zapnula bezpečnostní pásy měkkého pilotního křesla. Páky jako by jí samy skočily do rukou. Na okamžik se kapitánce Krátké vrátila obvyklá dobrá nálada. V pilotáži byla eso, na Akademii byla nejlepší ve svém ročníku. V závěrečném hodnocení velitelka perutě Vinyája napsala, *že kadetka Krátká by dokázala proletět s modulem i mezerou mezi zuby*. Byl to poněkud jedovatý kompliment. Při prvním pokusu o let v modulu ztratila Myrta kontrolu nad strojem a narazila s ním o zem Vinyáje nějaké dva metry před nosem.

Asi tak pět vteřin byla tedy Myrta šťastná. Pak si vzpomněla, kdo jsou její pasažéři.

„Tak mě napadá - můžeš mi říct," usadil se Artemis na křesle kopilota, „jak daleko je z vašeho ruského terminálu do Murmanska?"

„Civilisté za žlutou čáru," zavrčela Myrta. Fowlův dotaz ignorovala.

Artemis naléhal: Je to důležité, snažím se naplánovat záchrannou operaci."

Myrta se napjatě usmála. „No tohle je taková ironie, že bych o tom mohla napsat báseň. Únosce mě žádá o pomoc s únosem!"

Artemis si zamnul spánky. „Myrto, já páchám zločiny. To umím nejlíp. Když jsem tě unesl, myslel jsem jenom na výkupné. Neměla ses nikdy octnout v nebezpečí."

„Vážně?" ušklíbla se Myrta. „Když nepočítáme biobomby a trolly."

„To je pravda," připustil Artemis. „Plány občas ve skutečnosti nevyjdou tak hladce jako na papíře." Odmlčel se a vyškrábl si jakési neexistující smítko zpod mani-

kúrovaného nehtu. „Dnes už jsem o něco starší, kapitánko. A jde o mého otce. Potřebuji všechny informace, které můžu získat, než se postavím proti mafii.“

Myrtu to obměkčilo. Nebylo jednoduché vyrůstat bez otce. Věděla to sama. Její vlastní otec zemřel, když jí bylo sotva šedesát. Dnes už od té doby uplynulo víc než dvacet let.

„No dobře, Bláteníku. Tak poslouchej, povím ti to jen jednou.“

Artemis se narovnal. Do kokpitu strčil hlavu i Butler, jako by uměl válečnou poradu vyčenichat na dálku.

„Během posledních dvou století, jak se rozvíjela lidská technika, musela naše policie uzavřít přes šedesát terminálů. Ze severního Ruska jsme se stáhli v šedesátých letech. Celý poloostrov Kola je jaderná katastrofa. Národ radiaci nesnáší ani v malých množstvích, nikdy jsme si vůči ní nevypěstovali odolnost. Popravdě řečeno, moc toho tam ani k zavírání nebylo. Terminál třetí třídy a pár maskovacích projektorů. Národ Arktidu moc nemiluje. Je tam na nás trochu zima. Všichni odtamtud rádi odešli. Takže abych odpověděla na tvou otázku: je tam jeden terminál bez obsluhy, který nemá skoro žádné nadzemní zařízení, a umístěný je asi dvacet kilometrů severně od Murmanska -“

Z interkomu se ozval Klusákův hlas a přerušil to, co se nebezpečně podobalo slušné konverzaci. „Tak, kapitánko. Máte volnou dráhu. Od posledního výtrysku je to tam ještě trochu rozhýbané, tak opatrně.“

Myrta si spustila před ústa mikrofon. „Slyším, Klusáku. A připravte radiační skafandry, ať jsou k dispozici hned, jak se vrátím. Máme dost málo času.“

Klusák se zasmál. „A s motorem opatrně, Myrto. Technicky vzato letí Artemis šachtou poprvé, vzhledem k tomu, že on i Butler byli cestou dolů mesmerizovaní. Nechcete ho přece vyděsit, ne?“

Myrta dupla na plyn o něco prudčeji, než bylo nezbytně nutné. „Ne,“ zavrčela. „Nechci ho vyděsit.“

Artemis se rozhodl zapnout si bezpečnostní pás. Ukázalo se, že to byl dobrý nápad.

Kapitánka Krátká zahnula s amatérsky vyrobeným transportérem na magnetickou přístupovou kolej. Křídla se zachvěla a kolem okének prolétly dvě sprškyjisker. Myrta upravila funkci vnitřních gyroskopů, jinak by jí Blátiví pozvraceli celý prostor pro cestující. Poté pozvedla palce nad tlačítka turbopohonu. „Oukej. No tak vyzkoušíme, co ty necky dokážou.“

„Nesnažte se o žádné rekordy, Myrto,“ varoval z reproduktorů Klusák. „Tahle loď není stavěná na rychlost. To už jsem viděl aerodynamičtější permoníky.“ Myrta něco nesrozumitelného zavrčela. K čemu to koneckonců bylo dobré, létat pomalu? K ničemu. A když jeden náhodou při tom vyděsil pár Blátivých, tím lip.

Servisní chodba se otevřela do hlavní šachty. Artemis se zajíkl. Skutečně to byl děsivý pohled. Dal by se sem hodit Mount Everest a ani by si neškrtl o stěny. Ze zemského jádra vycházela tmavočervená záře jako z pekla, a neustálé praskání smršťujících se skal bušilo do trupu lodi skoro jako fyzické rány.

Myrta nastartovala všechny čtyři letové motory a vrhla se s lodí do propasti. Její starosti zmizely jako obláčky páry kolem transportéru. Tohle byla obvyklá frajeřina. Čím níž pilot dokázal padat, aniž zapnul stoupací motory, tím tvrdší byl. Ani smrt důstojníka Zásahové Boma Blážka ve žhavé lávě nezabránila ostatním letcům, aby se nepokoušeli padat do jádra. Myrta držela současný rekord. Pět set metrů od jádra, pak teprve vztlakový motor. Stálo ji to tenkrát dvoutýdenní suspendování a tučnou pokutu.

Dnes ale nic takového. Ve vozembouchu se rekordy dělat nedají. Přitažlivost jí napínala kůži na tvářích, jak přitahovala řídicí páky a zvedala předek transportéru. Pocítila přitom příjemné zadostiučinění, když slyšela, jak si Fowl i Butler oddechli úlevou.

„Oukej, Klusáku, tak letíme nahoru. Jaká je situace nad zemí?“

Slyšela, jak Klusák ťuká do klávesnice. Je mi líto, Myrto, ale na naše povrchové zařízení se za žádnou cenu nedokážu napojit. Od posledního výbuchu je tam moc radiace. Jste na to sama.“

Myrta pohlédla na dva pobledlé lidi v kokpitu.

Sama? pomyslela si. Kéž by!

Paříž

Jestliže tím člověkem, který pomáhal Vavřínoví v jeho snahách ozbrojit B'wa Kell, nebyl Artemis, kdo tedy? Nějaký tyranský diktátor? Snad zhrzený generál s neo-

mezeným přístupem k zásobám baterií? Ne. Aspoň ne tak docela.

Luc Carrére byl zodpovědný za prodej baterií B'wa Kell. Ne že by se to na něm poznalo. Popravdě řečeno, on to ani sám nevěděl. Luc byl bezvýznamné francouzské soukromé očko a byl proslulý svou neschopností. Mezi soukromými detektivy se o něm říkalo, že by nenašel ani golfový míček v sudu mozarelly.

Vavřín se rozhodl využít Luka ze tří důvodů. Za prvé, podle Klusákových archivů měl pověst pokoutního obchodníka. I když jako vyšetřovatel byl neschopný, dokázal až obdivuhodně sehnat cokoli, co si jeho zákazník přál koupit. Za druhé, ten člověk byl chamtivý a nikdy nedokázal odolat vidině snadno vydělaných peněz. A za třetí, Luc byl hloupý. A jak ví každý malý skřítek, slabé mozky se snáz mesmerizují.

Fakt, že Vavřín našel Carréra v Klusákově databázi, skoro stačil přimět Briara k úsměvu. Samozřejmě by dal přednost tomu, kdyby nemusel do svých plánů žádného člověka zatahovat, ale řetězec složený jen ze skřetů je hodně hloupý řetězec.

Navázat kontakt s kýmkoli z Blátivých nebylo něco, co by Vavřín bral na lehkou váhu. I když byl duševně vyšinutý, dobře si uvědomoval, co by se stalo, kdyby se lidé dozvěděli o novém trhu pod zemí. Vrhli by se směrem k zemskému jádru jako roje červených masožravých mravenců, a Vavřín nebyl dosud připraven postavit se takovému přívalu čelem. Ještě ne. Aspoň dokud za ním nebude stát síla policie.

Místo toho tedy poslal Lukovi Carrérovi balíček expresní skřeti poštou…

Luc Carrére se všoural jednoho červencového večera do své kanceláře, kde i bydlel, a našel na stole ležet balíček. Nebylo to nic zvláštního, běžná poštovní zásilka. Nebo to aspoň tak vypadalo.

Luc rozřízl lepicí pásku. Uvnitř v krabici, na polštáři ze stofrankových bankovek, ležel nějaký malý plochý přístroj. Něco jako přenosný CD přehrávač, ale z nějakého matného černého kovu, který jako by pohlcoval světlo. Luc by byl houkl do recepce na sekretářku, aby mu nepřepojovala žádné hovory. Kdyby ovšem měl recepci. Kdyby měl sekretářku.

Takhle si začal cpát peníze za ušmudlanou košili, jako by čekal, že se rozplynou.

Najednou se přístroj otevřel jako škeble a objevila se mikroobrazovka a reproduktory. Na monitoru se vynořila nejasná tvář. I když Luc neviděl nic než dvě zarudlé oči, stačilo to, aby mu naskočila husí kůže.

Bylo to zvláštní, protože jak ten *někdo* začal mluvit, z Luka sklouzly obavy jako stará hadí kůže. Čeho se mohl bát? Ten *někdo* byl zjevně přítel. Jaký měl krásný hlas — úplný andělský chór!

„Luc Carrére?“

Luc se div nerozplakal. Čirá poezie!

„*Oui*. To jsem já.“

„Bonsoir. Vidíte ty peníze, Luku? Jsou vaše.“ Sto kilometrů pod zemí se Vavřín skoro usmál. Šlo to snáz, než čekal. Obával se, že ta trocha kouzelných schopností, které mu ještě zbyly v mozku, nepostačí toho člověka

mesmerizovat. Jenže konkrétně tenhle Blátivý měl sílu vůle asi jako hladové prase u koryta plného řípy.

Luc držel v rukou dva svazky bankovek. „Tyhle peníze - jsou moje? Co musím udělat?“

„Nic. Jsou ale vaše. Dělejte s nimi, co chcete.“

Luc Carrére věděl, že nic takového jako „peníze za nic“ neexistuje, ale ten hlas… to byla čirá pravda, linoucí se z mikroreproduktoru.

„Můžete jich mít ovšem víc. Mnohem víc.“

Luc nechal toho, co právě dělal, to jest přestal líbat stofrankovou bankovku.

„Víc? Kolik?“

Oči vypadaly, že šarlatově září. *„Kolik budete chtít, Luku. Ale potřebuji, abyste pro mě něco udělal.“*

Carrére už zabral. Jasně. Co by to mělo být?“

Hlas linoucí se z reproduktoru byl průzračný jako pramenitá voda. *„Je to jednoduché a dokonce ani nelegální. Potřebuji baterie, Luku. Tisíce baterií. Možná miliony. Myslíte, že mi je dokážete sehnat?“*

Přemýšlel o tom asi dvě vteřiny. Bankovkami se přitom šimral po bradě. Popravdě řečeno, měl na řece ! kontakt, který pravidelně odesílal plné lodi zboží na Střední východ, a to včetně baterií. Byl si jistý, že některé z těch dodávek by se daly přeposlat i jinam.

„Baterie. *Oui, certainment,* to zvládnu.“

A tak to šlo několik měsíců. Luc Carrére vyždímal ze svého kontaktu všechny baterie, které se mu dostaly pod ruku. Byla to hračka. Luc vždycky nastavěl bedničky s bateriemi do svého bytu a ráno byly pryč. Na jejich mís-

tě ležela nová hromádka bankovek. Franky byly samozřejmě falešné, vytištěné na staré kopírce Koboi, ale Luc to nepoznal. Ostatně by to nepoznali nikde jinde než ve Státní bance.

Občas měl hlas z obrazovky nějaké zvláštní přání. Například požárnické obleky. Ale Luc teď už byl velký hráč. Stačilo jen zvednout telefon. Během šesti měsíců se Luc Carrére přestěhoval z ošuntělé garsonky do přepychového půdního bytu v St. Germain. Nebylo tedy divu, že jak francouzská Sûreté, tak Interpol ho sledovaly s velkým zájmem. To ale Luc nevěděl. Věděl jen, že poprvé ve svém nepovedeném životě narazil na zlatou žílu.

Jednou ráno našel na mramorové desce svého nového stolu další balíček. Tentokrát větší. Mohutnější. Ale Lukovi to nedělalo starost. Nejspíš to byly jen další peníze.

Nadzvedl víko a objevila se hliníková krabice a druhý komunikátor. Známé oči ho už vyhlížely.

„Bonjour, Luku. Ça va?“

„Bien,“ odpověděl Luc, mesmerizovaný od první slabiky.

„Dnes pro vás mám speciální úkol. Když ho správně provedete, do smrti už si nebudete muset lámat hlavu s penězi. Prostředek k tomu máte v tom pouzdře.“

„Co je to?“ zeptal se detektiv nervózně. Ta věc v pouzdře se podezřele podobala zbrani, a i když byl Luc mesmerizovaný, Vavřín neměl tak silné kouzlo, aby v Pařížanovi zcela potlačil jeho přirozenost. Detektiv byl možná křivák, ale ne vrah.

„Je to speciální fotoaparát, Luku, nic víc. Když stisknete tu věc, co vypadá jako spoušť, udělá to obrázek," řekl Vavřín.

„Aha," odpověděl otupěle Luc Carrére.

„Přijdou vás navštívit moji přátelé. A já chci, abyste udělal jejich snímek. Hrajeme spolu takovou hru."

„A jak poznám, že jsou to vaši přátelé?" zeptal se Luc. „Za mnou chodí spousta lidí."

„Budou se ptát na ty baterie. Když se zeptají na baterie, tak je vyfotíte."

„Tak jo. Skvělé." A bylo to skvělé. Protože ten hlas by na něm nikdy nechtěl, aby udělal něco špatného. Ten hlas byl jeho přítel.

Přístav E37

Myrta vedla svůj *vozembouch* bezpečně do poslední části šachty. Přibližovací čidlo v jeho špici aktivovalo přistávací světla.

„Hmm," broukla Myrta.

Artemis zamžoural ven křišťálovým předním sklem. „Nějaký problém?"

„Ne. Jen že ta světla by správně neměla fungovat. Na terminálu není elektřina už od minulého století."

„Nejspíš naši přátelé skřeti."

Myrta se zamračila. „To těžko. Těch musí být aspoň šest, aby dokázali rozsvítit jednu zářivkovou krychli.
A zapojit celý přístav, to chce slušné vědomosti. Elfské vědomosti."

„Tak se nám to hezky zamotává," podotkl Artemis. Mít vousy, byl by si je zamyšleně pohladil. „Čichám

zradu. Kdo má přístup k veškeré téhle technice a možnost k tomu, aby ji prodal?“

Myrta namířila s transportérem k přistávacím rampám. „To brzo zjistíme. Když mi dodáte toho obchodníka živého, tak se *mesmerem* brzo postarám o to, aby zpíval.“

Transportér s pneumatickým zasyčením přistál a gumový límec doku vytvořil kolem trupu vzduchotěsný uzávěr.

Butler vyskočil ze svého sedadla ještě dřív, než zhaslo červené světlo, připravený k akci.

„Hlavně nikoho nezabíjet,“ varovala Myrta. „Tak se u nás nepracuje. A kromě toho, mrtví Blátiví nemůžou prásknout své komplice.“

Vyvolala na obrazovku na stěně transportéru plán města. Bylo na něm centrum Paříže. „Tak koukejte,“ ukázala na jeden most přes Seinu. „Teď jsme tady. Pod tímhle mostem, dvě stě metrů od Notre-Dame. Tím myslím katedrálu, ne ten fotbalový tým. Přístav je maskovaný jako mostní pilíř. Zůstaňte stát ve dveřích, dokud vám nebliknu zeleným světlem. Tady si musíme dát pozor. Nemůžeme potřebovat, aby vás nějaký Pařížan viděl vylézat z cihlové zdi.“ „Ty s námi nepůjdeš?“ zeptal se Artemis. „Rozkaz je rozkaz,“ zamračila se Myrta. „Může to být past. Kdo ví, co na ty dveře míří zvenčí. Vy jste naštěstí nahraditelní. Jako irští turisté na dovolené krásně zapadnete.“

„No to jsme rádi. Jaké stopy máme?“ Myrta vložila do počítače disk. „Klusák vyzkoušel svůj Retinoskop na

tom chyceném skřetovi. Zřejmě už viděl tohohle člověka.“

Kapitánka vyvolala na obrazovku snímek. „Klusák ho dohledal v archivu Interpolu. Luc Carrére. Vyloučený advokát, příležitostný soukromý detektiv.“ Vytiskla malou kartičku. „Tohle je jeho adresa. Zrovna nedávno se přestěhoval do nového přepychového bytu. Možná to nic neznamená, ale aspoň máme kde začít. Potřebuju, abyste ho znehybnili a ukázali mu tohle.“ Myrta podala Butlerovi něco, co vypadalo jako hodinky pro potápěče.

„Co je to?“ zeptal se.

Jen komunikátor s malou obrazovkou. Když ho dáš Carrérovi před oči, můžu ho mesmerizovat odtud. Taky je v tom jeden z Klusákových vynálezů - osobní štít. Říká mu Safetynet. Jistě tě potěší, že je to prototyp. Máš tu čest ho vyzkoušet. Když se dotkneš obrazovky, mikroreaktor vytvoří kouli trojfázového světla o průměru dvou metrů. Na pevné střely to nepomůže, ale lasery a tlakové vlny jsou oukej.“

„Hmm,“ protáhl pochybovačně Butler. „Tady nad zemí se laserem moc nestřílí.“

„No tak to nepoužívej. To je mi jedno.“

Butler si prohlížel malý přístroj. „Metrový poloměr? A co ty části, co trčí ven?“

Myrta žďuchla sluhu přátelsky do žaludku. „Jediné, co ti můžu poradit, ty hromotluku, je, aby ses stočil do klubíčka.“

„Zkusím si to pamatovat,“ řekl Butler a zapnul si přístroj na zápěstí. „Vy dva se snažte nepozabíjet se tady, co budu pryč.“

Artemis byl překvapen. To se mu moc často nestávalo. „Co ty budeš pryč? Nečekáš přece ode mě, že tady zůstanu?“

Butler si poklepal na čelo nad okem. „Nebojte se, všechno uvidíte přes kamzornici.“

Artemis pár vteřin zuřil, ale pak se usadil zpátky na sedadlo kopilota. Já vím. Jen bych tě zdržoval, a to by zase zdrželo pátrání po otci.“

„Samozřejmě, pokud na tom trváte…“

„Ne. Tohle není vhodná chvíle na dětinskou tvrdohlavost.“

Butler se pousmál. *Dětinská* tvrdohlavost byla vlastnost, ze které by pana Artemise šlo obvinit jen stěží.

„Kolik mám času?“

Myrta pokrčila rameny. „Kolik budeš potřebovat. Je ovšem zřejmé, že všem prospěje, když to bude co nejdřív.“ Pohlédla na Artemise. „Obzvlášť jeho otci.“

Butler se přese všechno cítil dobře. Tohle byl život ve své nejzákladnější podobě. Lov! Nebyla to zrovna doba kamenná, když měl v podpažním pouzdru velkou poloautomatickou pistoli. Ale princip byl týž: přežije nejsilnější. A Butler ani na okamžik nepochyboval o tom, že nejsilnější je on.

Podle instrukcí, které dostal od Myrty, našel žebřík a rychle po něm vyšplhal nahoru ke dveřím. Počkal u nich, až se světélko nad nimi změnilo z červeného na zelené a maskovaný vchod se bezhlučně otevřel. Butler se obezřetně vynořil. Bylo sice pravděpodobné, že na mostě nikdo není, ale na druhou stranu by se zase těžko

mohl vydávat za bezdomovce, když měl na sobě tmavý značkový oblek.

Na oholeném temeni ucítil závan větru. Ranní vzduch byl příjemný, dokonce i po pouhých pár hodinách strávených v podzemí. Uměl si docela dobře představit, jaký pocit to musí být pro skřítky, vyhnané lidmi z původního prostředí. Z toho, co viděl, usoudil, že kdyby se skřítkové někdy rozhodli vzít si zpátky, co bylo původně jejich, bitva by netrvala dlouho. Naštěstí pro lidstvo byl Národ mírumilovný a bylo nepravděpodobné, že by se někdy pustil do války kvůli realitám-

Nikde nikdo - a tak volným krokem zahnul na nábřeží a zamířil ke čtvrti St. Germain.

Po jeho pravici plula po řece loď se stovkou turistů obdivujících krásy Paříže. Automaticky si zakryl tvář mohutnou rukou. To pro případ, že by některý z nich měl fotoaparát namířený jeho směrem.

Butler vyšel po kamenných schodech nahoru na ulici. Za ním se k nebi zvedala špičatá věž Notre-Dame a po levici se k mrakům tyčila proslulá silueta Eiffelovy věže. Sebejistě přešel ulici a kývnutím pozdravil několik starších dam, které na něj zíraly. Tuhle část Paříže dobře znal; strávil tu měsíc, když se vzpamatovával po jednom obzvlášť nebezpečném úkolu, který plnil pro francouzskou tajnou službu.

Butler kráčel po Rue Jacob. Dokonce i v tuhle hodinu byla ucpaná auty a náklaďáky. Řidiči troubili, vykláněli se z okének a dávali průchod svému galskému temperamentu. Mezi nárazníky se proplétaly mopedy a kolem

prošlo několik hezkých dívek. Usmál se. Paříž! Už zapomněl…

Carrérův byt byl v Rue Bonaparte, naproti kostelu. Byty v St. Germain stály měsíčně víc, než většina Pařížanů vydělala za rok. Butler si v kavárně Bonaparte objednal kávu a croissant a usadil se u stolu ve venkovní zahrádce. Podle svých výpočtů by odtud měl mít perfektní výhled na balkon monsieura Carréra.

Nemusel čekat dlouho. Ani ne za hodinu se podsaditý Pařížan objevil na balkoně a několik minut se opíral o ozdobné zábradlí. Poslušně se předvedl zepředu i z profilu.

V Butlerově uchu se ozval Myrtin hlas. „To je on. Je sám?“

„Těžko říct,“ zamručel Butler do dlaně. Mikrofon, který měl přilepený na krku, zachytí bezpečně všechny vibrace a Myrtě je přetlumočí.

„Momentík.“

Butler slyšel ťukání do klávesnice a kamzornice v jeho oku náhle zajiskřila. Vidění jednoho oka náhle přeskočilo do úplně jiného spektra.

„Je citlivá na teplo,“ vysvětlila Myrta. „Horký rovná se červený. Studený rovná se modrý. Moc velkou sílu to nemá, ale vnější zdí by ta čočka proniknout měla.“

Butler se znova rozhlédl po bytě. Viděl jen tři horké objekty. Jedno bylo Carrérovo srdce, rudě pulzující v růžovém těle. Druhé byla nejspíš konvice nebo něco podobného. A to třetí televize.

„Oukej. Čistý vzduch. Jdu dovnitř.“

„Souhlas. Ale opatrně! Vychází to až podezřele.“

Jasně.“

Butler přešel dlážděnou ulicí ke čtyřpatrovému činžáku. Dveře byly zavřené, otevíraly se na dálku přes interkom, ale dům byl z devatenáctého století, a když se zabralo ramenem na správném místě, zámek odskočil sám. Jsem uvnitř.“

Na schodech nad ním se ozval nějaký hluk. Někdo sem šel. Butlerovi to příliš starostí nenadělalo. Přesto ale strčil ruku pod sako a prsty položil na pažbu pistole. Nebylo pravděpodobné, že by ji potřeboval. Dokonce i ti nejchlubivější mladí rváči se obvykle Butlerovi vyhnuli obloukem. Snad to mělo něco společného s jeho nemilosrdným pohledem. A taky pomáhalo, že měl přes dva metry. Za rohem se vynořila skupinka teenagerů.

*„Excusez-moi, „*řekl Butler a galantně ustoupil stranou.

Dívky se zahihňaly. Chlapci se zamračili. Jeden z nich, který měl srostlé obočí a postavu jako ragbista, dokonce chtěl pronést nějakou poznámku. Pak na něj Butler mrknul. Bylo to zvláštní mrknutí, zároveň veselé a děsivé. Nepadlo ani slovo.

Butler bez dalších příhod vystoupil do čtvrtého patra. Carrérův byt byl položen směrem do štítu. Dvě stěny oken. Hodně drahý špás.

Strážce zrovna uvažoval, jakým způsobem bude nejlepší se vloupat dovnitř, když si všiml, že dveře jsou otevřené. Otevřené dveře obvykle znamenají jedno z dvojího: buď že uvnitř nezůstal nikdo živý, kdo by mohl zavřít, anebo že ten uvnitř na příchozího čeká. Ani jedno z toho se Butlerovi příliš nezamlouvalo.

Opatrně vstoupil. Kolem zdí bytu stály otevřené bedny. Z polystyrénových obalů vykukovaly baterie a protipožární oděvy. Na podlaze byly poházené tlusté svazky bankovek.

Jste přítel?“ To řekl Carrére. Seděl rozvalený ve velikém křesle a na klíně měl jakousi zbraň.

Butler se k němu blížil pomalu. Důležité bojové pravidlo zní, každého protivníka brát vážně.

„Žádné hlouposti.“

Pařížan pozvedl zbraň. Její pažba byla zjevně určena pro menší prsty, pro dítě nebo skřítka. „Ptal jsem se, jestli jste přítel.“

Butler natáhl vlastní pistoli. „Není důvod střílet.“

„Zůstaňte stát,“ přikázal Carrére. „Nestřelím vás, jenom si vás možná vyfotím. Hlas mi to řekl.“

V Butlerově sluchátku se ozval Myrtin hlas. Jdi blíž. Potřebuju vidět oči.“

Butler zastrčil zbraň do pouzdra a udělal krok dopředu. „Koukejte, nikdo tady nemusí přijít k úrazu.“

„Teď ten obraz zvětším,“ varovala Myrta. „Může to trochu zabolet.“

Maličká kamera v jeho oku zabzučela a Butler najednou viděl všechno čtyřikrát větší. Což by mu naprosto vyhovovalo, kdyby to zvětšení neprovázela i ostrá bodavá bolest. Zamrkal, aby zahnal proud slzí. Dole, ve skřetím transportéru, studovala Myrta Lukovy zorničky. Je mesmerizovaný,“ prohlásila. „A poněkolikáté. Vidíš, jak má ta zornice rozeklaný okraj? Když člověka moc mesmerizuješ, může i oslepnout.“ Artemis si obrázek

prohlížel. „A je to bezpečné, mesmerizovat ho ještě jednou?“

Myrta pokrčila rameny. „Na tom nezáleží. Už teď jedná pod vlivem kouzla. Tohle individuum plní jen rozkazy. Jeho mozek o tom vůbec neví.“

Artemis popadl mikrofon: „Butlere! Vypadni odtamtud. Hned!“

Jeho strážce však v bytě zůstal, kde byl. Jakýkoli náhlý pohyb by mohl být jeho poslední.

„Butlere,“ ozvala se Myrta. „Dobře poslouchej. Ta zbraň, co na tebe míří, je nízkofrekvenční širokoúhlý laser. Říkáme mu Skokan, byl vyvinut pro potyčky v tunelech. Jestli Carrére tu spoušť zmáčkne, bude se širokoúhlý laserový paprsek tak dlouho odrážet od stěn, až něco zasáhne.“

„Rozumím,“ zamumlal Butler.

„Co jste říkal?“ zeptal se Carrére.

„Nic. Jen nemám rád, když mě někdo fotí.“

V Lukovi se probudilo jeho chamtivé já. „Líbí se mi ty hodinky, co máte na ruce. Vypadají draze. To jsou rolexky?“

„To nestojí za řeč,“ namítl Butler, kterému se vůbec nechtělo rozloučit se s komunikátorem. Jsou laciné. Šunt.“

Jen mi ty hodinky dejte.“

Butler rozepnul pásek přístroje, připnutého na zápěstí. „Když vám ty hodinky dám, tak vy byste mi třeba mohl říct něco o téhle spoustě baterií.“

Jste to vy! Řekněte sýýýýr,“ zaječel Carrére, vrazil svůj tlustý prst pod drobný lučík a vší silou stiskl.

Butler měl pocit, že se čas jen pomalu plíží. Bylo to skoro, jako by se pro něj soukromě zastavil. Jeho mozek vojáka vnímal všechna fakta a analyzoval možnosti. Carrérův prst už dospěl na své dráze příliš daleko. Za okamžik se na něj požene širokoúhlý laserový výstřel a bude se odrážet po místnosti tak dlouho, dokud oba nebudou mrtví. Jeho vlastní pistole mu byla v té chvíli na nic. Jediné, co měl, byl Safetynet, ale koule o dvoumetrovém průměru nemohla stačit. Rozhodně ne pro dva slušně velké lidi.

Proto v tom zlomku vteřiny, který mu zbýval, Butler vymyslel novou strategii. Jestli ta koule dokáže zastavit tlakové vlny, které se na něj řítí, možná by jim dovedla i zabránit, aby ze zbraně vůbec vyšly. Butler se dotkl obrazovky Safetynetu a mrštil jím směrem ke Carrérovi. Kulový štít se rozvinul v poslední nanosekundě a objal paprsek vycházející ze Skokana. Byla to nevídaná podívaná, ohňostroj v bublině. Štít se vznášel ve vzduchu a od jeho zakřiveného povrchu se odrážely světelné paprsky.

Carréra ten pohled hypnotizoval a Butler jeho nepozornosti využil k tomu, aby ho odzbrojil.

„Nahoď motor," zavrčel do mikrofonu na krku. „Za pár minut se to tady bude hemžit policajty ze Sûreté. Klusákův Safetynet zadržel paprsek, ale ne ten rámus."

„Rozumím. Co monsieur Carrére?"

Butler upustil otupělého Pařížana na koberec. „My si s Lukem chvilku popovídáme."

Zdálo se, že Carrére si teď poprvé uvědomuje své okolí.

„Kdo jste?“ zamumlal. „Co se děje?“

Butler muži roztrhl košili a položil dlaň přímo na detektivovo srdce. Byl čas na malý trik, který se naučil od madame Vu, své japonské sensei. „Nebojte se, monsieur Carrére. Jsem lékař. Došlo k nehodě, ale nic se vám nestalo.“

„K nehodě? Na žádnou nehodu si nevzpomínám.“ „Trauma. To je naprosto normální. Jen si ověřím, že všechno funguje, jak má.“

Butler se dotkl palcem Lukova hrdla a našel tepnu. „Položím vám několik otázek, abych se přesvědčil, že nemáte otřes mozku.“

Luc neprotestoval. I když, na druhou stranu, kdo by odporoval víc než dvoumetrovému chlapíkovi se svaly jako Michelangelova socha? Jmenujete se Luc Carrére?“ „Ano.“

Butler sledoval rychlost pulzu. Jednou rukou ho kontroloval na srdci, druhou na krční tepně. I přes onu nehodu byl klidný.

Jste soukromé očko?“

„Dávám přednost označení detektiv.“

Pulz se nezrychlil. Muž říkal pravdu.

„Prodal jste někdy baterie záhadnému kupci?“

„Ne, to tedy ne,“ protestoval Luc. „Co jste to za doktora?“

Pulz vyletěl prudce vzhůru. Ten člověk lhal!

„Odpovídejte na otázky, monsieur Carrére,“ napomenul ho Butler přísně. „Mám už jen jednu. Obchodoval nebo jednal jste někdy se skřety?“

Luka zaplavila vlna úlevy. Policisté se neptají na pohádkové bytosti. „To jste se zbláznil nebo co? Se skřety? Nemám ponětí, o čem mluvíte."

Butler zavřel oči a soustředil se na bušení pod svým palcem a dlaní. Lukův pulz se uklidnil. Mluvil pravdu. Se skřety se nikdy přímo nesetkal. Tak hloupí B'wa Kell přece jen nebyli.

Butler vstal a zastrčil Skokana do kapsy. Dole na ulici už slyšel sirény.

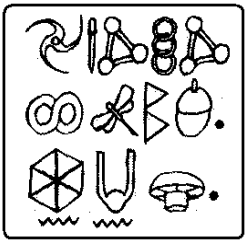
„Počkat, doktore," protestoval Luc. „Nemůžete mě tady přece jen tak nechat!"

Butler si ho chladně změřil. „Vzal bych vás s sebou, ale policie bude chtít vědět, proč je váš byt plný bankovek, které jsou podle mého názoru falešné."

Luc se jen s otevřenými ústy díval, jak obří postava mizí v chodbě. Věděl, že by měl zdrhnout, jenže víc než nějakých padesát metrů běžel naposledy při školním tělocviku v sedmdesátých letech, a kromě toho mu nohy najednou zrosolovatěly. Představa dlouhodobého pobytu ve věznici může na člověka mít takové účinky.

KAPITOLA VII:

Spojování teček

Policejní ředitelství město Jistota

Břízný na Myrtu Krátkou přísně ukázal prstem.

„No gratuluju, kapitánko. Podařilo se vám přijít o další kus policejní techniky.“

Na to ale byla Myrta připravená. „To nebyla tak docela moje chyba, pane. Ten člověk byl mesmerizovaný a vy jste mi dal příkaz neopouštět transportér. Nemohla jsem tu situaci nijak ovlivnit.“

„Deset bodů z deseti,“ komentoval to Klusák. „Dobrá odpověď. Ostatně Safetynet měl v sobě samodestrukční zařízení, jako všechno, co posílám ven.“ „Ticho, civilisto!“ obořil se na něj velitel. Ale ta poznámka nebyla nijak zlostná. Ulevilo se mu, ostatně jako všem. Lidská hrozba byla odstraněna, a to beze ztráty jediného života.

Seděli v konferenčním sále určeném pro civilní komise. Podobný rozbor akce by se sice normálně konal v operačním středisku, ale policisté dosud nehodlali ukázat Artemisi Fowlovi nervové centrum své obrany.

Břízný zmáčkl tlačítko interkomu na stole.

„Risku, jste tam?“

„Ano, pane.“

„Oukej. Tak poslouchejte, chci, abyste odvolal poplach. Pošlete čety do hlubších tunelů, jestli dokážou vyšťourat pár skřetích gangů. Pořád ještě spoustu věcí nevíme: třeba kdo organizuje B'wa Kell a proč."

Artemis věděl, že by neměl nic říkat. Čím dřív se uzavře ta část dohody, k níž se zavázal on, tím dřív se dostane do Arktidy. Ale celý ten pařížský scénář mu připadal podezřelý.

„Myslí si ještě někdo kromě mě, že to šlo až moc hladce? Přesně takhle jste si to všichni přáli. Nemluvě už o tom, že tam nahoře můžou být i další mesmerizovaní lidé."

Břízný nebyl nadšený z toho, že mu káže nějaký Blátivý. Zvlášť ne tenhle Blátivý.

„Koukej, Fowle, udělal jsi, co jsme chtěli. To pařížské spojení jsme utnuli. Touhle šachtou už žádné další ilegální zásilky nepřijdou, tím si můžeš být jistý. Ostatně jsme zdvojnásobili bezpečnostní opatření ve všech šachtách, ať jsou funkční nebo ne. Důležité je, že ten, kdo s lidmi obchoduje, jim o Národu neřekl. Samozřejmě se povede rozsáhlé vyšetřování, ale to je náš vnitřní problém. Tak si s tím tu svou mladistvou hlavičku nelámej. Soustřeď se spíš na to, aby ti narostl nějaký ten fousek."

Klusák se do toho vložil dřív, než stačil Artemis odpovědět. „Pokud jde o to Rusko," řekl a přední částí těla spěšně vstoupil mezi Artemise a velitele, „mám stopu."

„Vy jste vypátral původ toho e-mailu?" zeptal se Artemis a okamžitě soustředil pozornost na kentaura.

„Přesně tak," potvrdil Klusák svým přednáškovým tónem.

„Ale vždyť byl napíchnutý. Nevysledovatelný."

Teď se už Klusák rozesmál nahlas: „Nevysledovatelný? Abych se nesmál. Vy Blátiví a vaše komunikační systémy! Pořád ještě užíváte dráty, pro všechno pod světem. Jak je to jednou poslané, vysleduji to vždycky."

„Tak kam jste to tedy vysledoval?"

„Každý počítač má svůj podpis, stejně individuální jako otisky prstů," pokračoval Klusák. „A sítě také. Zanechávají mikrostopy, podle stáří těch drátů. Všechno je molekulární, a když se nacpou gigabyty dat do malého kabelu, tak se ten kabel musí trochu ošoupat."

Butlerovi docházela trpělivost. „Koukejte, Klusáku. Nám běží o čas. Na tom, jak si pospíšíme, může záviset život pana Fowla. Tak už to vyklopte, nebo začnu rozbíjet věci."

Prvním kentaurovým impulzem bylo rozesmát se. Ten člověk si snad dělá legraci! Pak si ale vzpomněl, co Butler provedl se zásahovou jednotkou Riska Chaluhy, a rozhodl se jít přece jen rovnou k jádru věci.

„No dobře, Blátivý. Nemusíte se hned vztekat." Nebo skoro přímo k jádru. „Prohnal jsem to MPG svými filtry. Stopy uranu ukazují na severní Rusko." „A nepovídejte, to by mě nenapadlo!"

Ještě jsem neskončil," okřikl ho Klusák. Jen si počkejte."

Kentaur vyvolal na obrazovku na stěně satelitní fotografii arktické oblasti. S každým odklepnutím tlačítka se zvýrazňovala menší a menší oblast.

„Uran znamená Severomorsk. Nebo okruh do sta kilometrů kolem něj. Měděné dráty patří ke staré síti. Tak

ze začátku dvacátého století a často opravované. Jediné místo, které odpovídá, je Murmansk. To je tak jednoduché jako pospojovat tečky.“ Artemis se ve své židli naklonil dopředu.

„V té síti je dvě stě osmdesát čtyři tisíc pozemních pevných linek.“ Klusák se prostě musel zasmát. „Pozemních! Ti barbaři…“

Butler hlasitě zapraskal klouby.

„No dobře, takže dvě stě osmdesát čtyři tisíc linek. Napsal jsem program, který hledal shodu s tím MPG. Našel dvě. První je Městský soud.“

„Nepravděpodobné. A ta druhá?“

„Ta druhá linka je registrovaná na Michaila Vasikina, Leninský prospekt.“

Artemis cítil, jak se mu svírá žaludek. „A co o tom Michailovi Vasikinovi víme?“

Klusák zahýbal prsty jako klavírní virtuos. „Hledal jsem ho ve svých vlastních špionážních archivech. Já mám rád přehled o lidských takzvaných výzvědných službách. Mimochodem, poměrně dost se jich zmiňuje o vás, Butlere.“

Sluha se pokoušel tvářit nevinně, ale svaly v jeho tváři to tak docela nedokázaly.

„Michail Vasikin pracoval původně pro KGB, teď dělá pro mafii. Jako vymahač. Ne na moc vysoké úrovni, ale taky žádný odpad. Vasikinův šéf je z Murmanska a říká se mu Britva. Hlavní zdroj příjmů té jeho skupiny jsou únosy západních obchodníků. Za posledních pět let unesli šest Němců a jednoho Švéda.“

„Kolik se jich vrátilo živých?“ zeptal se Artemis šeptem.

Klusák nakoukl do své statistiky. „Ani jeden,“ odpověděl. „A ve dvou případech zmizeli i vyjednavači. Ztratilo se výkupné v hodnotě osmi milionů dolarů.“

Butler se vysoukal z malé skřítčí židličky. „No, tak konec řečí. Je načase seznámit pana Vasikina s mým přítelem, panem Pěstí.“

Teatrální, pomyslel si Artemis. Ale sám bych to lépe nevyjádřil.

„Ano, příteli. Už brzo. Ale já nemám nejmenší chuť vidět tě jako nejnovější přírůstek na tom seznamu zmizelých vyjednavačů. Ti chlapi jsou mazaní, takže my budeme muset být ještě mazanější. Máme výhody, které nikdo z našich předchůdců neměl. Víme, kdo je únosce, víme, kde bydlí, a co je nejdůležitější, máme kouzlo skřítků.“ Artemis pohlédl na velitele Břízného. „Máme přece kouzlo skřítků, ne?“

„Rozhodně kouzlo tohohle skřítka,“ odpověděl velitel. „Nebudu nikoho ze svých lidí nutit k cestě do Ruska. Ale nějaký parťák by se hodil.“ Pohlédl na Myrtu. „Co vy na to?“

Jasně že jdu taky,“ kývla Myrta. Jsem přece nejlepší pilotka, co máte.“

Laboratoře Koboi

V suterénu Laboratoří Koboi byla střelnice. Opal ji dala postavit podle přesných požadavků. Byl tam její vlastní trojrozměrný projekční systém, celá místnost

byla dokonale zvukotěsná a navíc postavená na gyroskopech. Tady byste mohli pustit slona z výšky patnácti metrů a žádný seismograf pod světem by nezaznamenal ani zachvění.

Účelem této střelnice bylo poskytnout B'wa Kell místo, kde by se mohli cvičit v používání svých Čumáků předtím, než akce doopravdy vypukne. Ale zdaleka nejvíc hodin na simulátorech si odstřílel Briar Vavřín. Vypadalo to, že každou volnou minutu tráví virtuálním bojem se svým úhlavním nepřítelem, velitelem Juliem Břízným.

Když ho tam Opal našla, právě ze svého milovaného Čumáku Redboy pálil do trojrozměrné holobrazovky, kde běžel jeden ze starých výcvikových filmů s Břízným. Skutečně to byla ubohost k politování, ale nahlas to samozřejmě neřekla.

Vavřín si vytáhl špunty z uší. „Tak co, kdo je po smrti?"

Opal mu podala videodisk. „Tohle zrovna přišlo ze špionážních kamer. Carrére se ukázal být neschopný jako vždycky. Všichni přežili, ale jak jsi správně odhadl, Břízný odvolal poplach. A teď navíc velitel souhlasil s tím, že bude osobně doprovázet ty dva lidi do severního Ruska, na polární kruh."

Já vím, kde je severní Rusko," utrhl se na ni Vavřín. Odmlčel se a chvíli si zamyšleně mnul znetvořené čelo. „To by pro nás mohla být výhoda. Teď máme perfektní příležitost velitele vyřadit. A jak bude Julius z cesty, policie bude jak smrdutec bez hlavy. Zvlášť jestli přišli o spojení s povrchem. *Přišli* o něj, předpokládám?"

„Samozřejmě," odpověděla Opal. „Rušička je propojená do čidel v šachtě. Všechny poruchy povrchových přenosů přičtou magmatickým zážehům."

„Skvělé," kývl Vavřín a kolem úst mu zaškubalo čímsi, co by se skoro dalo popsat jako radost. „Chci, abys teď vyřadila z činnosti všechny policejní zbraně. Nač dávat Juliovi nějaké výhody?"

Když Laboratoře Koboi před časem modernizovaly policejní zbraně a vozidla, do každého kousku byla vložena maličká rozbuška. Vlastně to byla směs rtuti s glycerinem, která byla připravena vybuchnout, až bude z komunikační antény Koboi vyslán signál o příslušné frekvenci. Všechny policejní zbraně se tím stanou nepoužitelnými, kdežto B'wa Kell bude vyzbrojena Čumáky.

Jako by se už stalo," kývla Opal. „Víš jistě, že se Břízný nevrátí? Mohl by nám dost nabourat plán."

Vavřín přeleštil Redboy o nohavici. „Žádné strachy, pusinko. Julius se nevrátí. Když teď vím, kam má namířeno, tak mu tam pošlu malý uvítací výbor. Jsem si jistý, že naši šupinatí přátelé se o to rádi postarají."

Směšné na tom bylo, že Briar Vavřín skřety neměl rád. Vlastně je nesnášel. Svými plazími způsoby mu naháněli husí kůži. Ten jejich hořlavý dech, oči bez víček a neustále se kmitající rozeklaný jazyk!

Ale přece jen měli něco, co Vavřín potřeboval: tupou sílu.

Celá staletí číhala triáda B'wa Kell kolem hranic Jistoty, ničila to, co nemohla ukrást, a oloupila každého turistu, který byl tak hloupý, že se odchýlil z vyšlapaných

cestiček. Ale žádnou skutečnou hrozbu pro společnost nikdy nepředstavovala. Kdykoli se začali skřeti chovat moc drze, poslal velitel Břízný do tunelů svou četu, aby viníky vykouřila.

Jednoho večera vešel Briar Vavřín v přestrojení do *Druhé kůže*, nechvalně proslulého skřetího lokálu, položil na bar kufřík se zlatými slitky a řekl: „Chci mluvit s triádou."

Několik klubových vyhazovačů Vavřína prohledalo a zavázalo mu oči. Když mu pásku zase sundali, byl ve vlhkém skladišti, po jehož stěnách se rozlézal mech. U stolu naproti němu seděli tři starší skřeti. Poznal je podle informačních fotografií: Šupináč, Chrchel a Žíla. Stará garda triády.

Zlatý dar a příslib dalšího zlata stačil vzbudit jejich zvědavost. I Vavřínův první výrok byl pečlivě naplánovaný.

„Generálové, je mi ctí, že mě přijímáte osobně."

Skřeti vypjali vrásčitou starou hruď. Generálové?

Stejně úlisně a hladce pokračoval Vavřín i dál: Mohl by „pomoci" lépe zorganizovat B'wa Kell, dodat jí na účinnosti a především ji vyzbrojit. Pak, až přijde správná doba, povstanou a svrhnou Radu i její policejní lokaje. Vavřín slíbil, že jeho prvním činem ve funkci generálního guvernéra bude osvobodit všechny skřeti vězně. K úspěchu pomohlo i to, že svá slova podkresloval jemným nádechem hypnotického *mesmeru*.

Byla to nabídka, jakou skřeti nemohli odmítnout. Zlato, zbraně, svoboda pro jejich bratry a samozřejmě šance zničit nenáviděnou policii. B'wa Kell nikdy nena-

padlo, že by Vavřín mohl podvést i je stejně snadno, jako zradil policii. Jsou tupí jako smrdutci a dvakrát tak krátkozrací.

Vavřín se setkal s generálem Šupináčem v tajné místnosti pod Laboratořemi Koboi. Byl v mizerné náladě vzhledem k tomu, že se Lukovi nepodařilo své protivníky ani škrábnout. Ale pořád tu byl záložní plán… B'wa Kell se vždycky s radostí chopí příležitosti někoho zabít. A je jim celkem jedno koho.

Skřet byl vzteklý a krvežíznivý. Vydechoval modré plameny jako rozbitý hořák: „Kdy půjdeme do války, Vavříne? Řekni kdy?"

Elf si zachovával odstup. Sníval o dni, kdy tahle tupá stvoření už nebude potřebovat.

„Už brzo, generále Šupináči. Je to na spadnutí. Ale nejdřív od vás něco potřebuju. Týká se to velitele Březného."

Skřet přivřel žluté oči: „Březný? Nesnáším ho! Mužem ho zabít? Mužem mu rozbít lebku a usmažit si jeho mozek?"

Vavřín se velkoryse usmál. Jistěže, generále. To všechno můžete. Jak bude po něm, město už padne snadno."

Skřet přímo nadskakoval, vrtěl se samým rozčilením: „Kde je? Kde je Březný?"

„To nevím," připustil Vavřín. „Zato vím, kde bude za šest hodin."

„Kde? Řekni mi, elfe."

Vavřín s námahou pozvedl na stůl těžkou bednu. Uvnitř bylo čtvero křídel Koboi DoubleDex. „Ve skluzu 93. Tohle si vezmi a pošlí nejlepší přepadovou četu. A řekni jim, ať se teple obléknou!“

Skluz 93

Julius Břízný vždycky cestoval stylově. V tomto případě zabavil transportér atlantskému velvyslanci. Samá kůže a zlato. Sedadla měkčí než zadek gnóma a tlumiče tak dobré, že pasažéři nepocítili téměř žádné výkyvy kromě těch největších. Není třeba říkat, že atlantský velvyslanec nepředával Bříznému svůj startovací čip zrovna s chutí. Ale bylo těžké veliteli něco odmítnout, když si jednou rukou bubnoval na troj—hlavňovou pistoli připnutou u pasu. Takže teď lidé a jejich dvoučlenný elfský doprovod stoupali šachtou E93 poměrně pohodlně.

Artemis si vytáhl z ledničky vodu. „Chutná zvláštně,“ podotkl. „Ne nepříjemně, ale jinak.“

„Chceš asi říct čistě,“ vysvětlovala Myrta. „Ani si neumíš představit, kolikrát ji musíme filtrovat, abychom ji zbavili špíny Blátivých.“

„Nepopichujte, kapitánko Krátká,“ varoval Břízný. „Teď jsme na jedné lodi. Chci, aby akce měla hladký průběh. A teď se všichni oblékněte. Tam venku nepřežijem bez ochrany ani pět minut.“

Myrta otevřela stropní skříňku. „Fowle, nástup!“

Artemis poslechl s pobaveným úsměvem na rtech.

Myrta vytáhla ze skříňky několik hranatých balíčků. „Co vlastně máš, tak šestku?“

Artemis pokrčil rameny. Skřítkovský systém velikostí neznal.

„Cože? Artemis Fowl to neví? Já myslela, že jsi světový odborník na Národ. Ty jsi přece loni ukradl naši Knihu, ne?“

Artemis rozbalil balíček. Byl to oblek z nějakého hodně lehkého, gumového polymeru.

„Protiradiační,“ vysvětlovala Myrta. „Za padesát let mi tvoje buňky poděkují, jestli budeš pořád ještě na světě.“

Artemis si ho přetáhl přes svoje šaty a oblek mu přilnul tak, že byl jako druhá kůže. „Chytrý materiál!“

„Paměťový latex. V určitých mezích se přizpůsobí tvému tělo. Bohužel se dá použít jen jednou. Jak ho svlékneš, musí se recyklovat.“

Přirachotil Butler. Byl tak ověšený skřítkovskou technikou, že mu Klusák přidal pás zvaný Boje. Ten snižoval jeho váhu až na pětinu té pozemské.

„A co já?“ zeptal se Butler a pokynem hlavy ukázal na protiradiační oděvy.

Myrta se zamračila. „Takhle deformovaného nemáme nic. I latex má svoje hranice.“

„Tak na to zapomeň. Už jsem v Rusku byl. Nezabilo mě to.“

„Zatím ne. Ale počkej za čas.“

Butler pokrčil rameny. „No a mám snad na vybranou?“

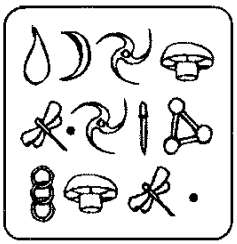
Myrta se usmála, a tentokrát to vůbec nebyl příjemný úsměv. „Ale já jsem neřekla, že *nemáš* na vybranou.“

Sáhla do skříňky a vytáhla velký rozprašovač. A pohled na tu plechovku kupodivu Butlera vyděsil víc než bunkr nacpaný municí.

„Teď se nehýbej," řekla a namířila na strážce trubkovite ústí trysky. „Bude to možná smrdět víc než permoník poustevník, ale aspoň ti nebude ve tmě zářit kůže."

KAPITOLA VIII:

Ruská spojka

Leninský prospekt, Murmansk

Michail Vasikin začínal být netrpělivý. Teď už víc než dva roky dělal chůvu. Na Britvovu žádost. Tedy, ona to vlastně nebyla žádost. Slovo *žádost* naznačuje, že máte možnost odmítnout. Ale s Břitvou se člověk nepřel. Dokonce ani potichu neprotestoval. Šéf byl ze staré školy, kde jeho slovo bylo zákonem.

Britvovy instrukce byly prosté: krm ho, myj ho, a jestli se ještě rok z komatu neprobere, zabij ho a hoď do moře.

Dva týdny před stanoveným limitem se Ir náhle prudce posadil v posteli. Vzbudil se a křičel přitom jméno. To jméno znělo Angelina. Kamara to tak vyděsilo, že upustil láhev vína, kterou právě otevíral. Láhev se rozbila, střepy mu prořízly mokasíny od Fer-ruciho a nehet na palci. Nehty dorostou, ale značkové boty se za polárním kruhem shánějí těžko. Michail si musel na svého partnera téměř sednout, aby mu zabránil rukojmí zabít.

Teď tedy čekali. Únosy byly zaběhaný obchod a měly svá pevná pravidla. Nejdřív člověk poslal návnadu, v tomhle případě ten e-mail. Pár dní počkal, aby měl oslo-

vený čas dát dohromady nějaké ty fondy, a pak na něj udeřil se žádostí o výkupné. Byli zamčení v Michailově bytě na Leninském prospektu a čekali na Britvovo zavolání. Dokonce si ani netroufli vyjít na čerstvý vzduch. Ono venku ostatně ani nebylo nic k vidění. Murmansk patřil k těm ruským městům, která se odlévala ze stejné betonové formy. Jediná chvíle, kdy Leninský prospekt k něčemu vypadal, nastala, když byl pod sněhem.

Kamar vyšel z ložnice. Jeho ostré rysy byly doslova protažené nevěřícným úžasem. „Chce kaviár, no věřil bys tomu? Já mu dám talíř takového dobrého boršče a on chce kaviár, Irčan nevděčná!“

Michail obrátil oči v sloup. „Víc se mi líbil, když spal.“

Kamar kývl a plivl do krbu. „A deky prý moc škrábou. Může být rád, že ho nezabalím do pytle a nehodím do zálivu -“

Zazvonil telefon a přerušil tak proud planých hrozeb.

Je to tady, kamaráde,“ plácl Vasikin Kamara po rameni. Jedeme.“

Vasikin zvedl telefon. „No?“

„To jsem já,“ řekl hlas, trochu plechový vlivem starého vedení.

„Pane Brit…“

„Drž hubu, idiote! Nikdy neužívej moje jméno!“

Michail polkl. Šéf neměl rád cokoli, co ho spojovalo s různými jeho obchodními činnostmi. To znamenalo nic nezapisovat a nikdy nepoužít jeho jméno tehdy, kdy by mohlo být nahráno. Britva sám obvykle telefonoval za

jízdy po městě. Jeho poloha se tak pořád měnila a nemohla být přesně určena.

„Promiňte, šéfe."

„Bacha na to," varoval ještě mafián. „Teď poslouchej a nemluv, stejně k tomu nemáš co říct." Vasikin přikryl sluchátko rukou. „Všechno v pořádku," zašeptal a ukázal Kamarovi ruku s palcem vzhůru. „Děláme to skvěle."

„Fowlové jsou chytří," pokračoval Britva. „A určitě se pokoušejí vystopovat ten poslední e-mail."

„Ale ten jsem přece -"

„Co jsem kruci říkal?"

„Říkal jste, abych nemluvil, pane Brit… Pane."

„Správně. Takže pošli žádost o výkupné a pak Fowla přestěhuj na odkladiště."

Michail pobledl. „Na odkladiště?"

Jo, na odkladiště. Tam vás nikdo hledat nebude, za to ti ručím."

„Ale -"

„Zase odmlouváš! Seber se trochu, chlape. Je to jen na pár dní. Možná tě to bude stát rok života, ale nezabije tě to."

Vasikin si div nezavařil mozek, jak se snažil najít nějakou výmluvu. Ale žádná nepřišla.

„Oukej, šéfe. Udělám, co říkáte."

„Správně. A teď mě poslouchej. Tohle je tvoje velká šance. Když to správně sehraješ, vytáhnu tě v organizaci o pár stupňů vejš."

Vasikin se usmál. Kynul mu život plný šampaňského a drahých aut.

Jestli je ten člověk skutečně otec mladého Fowla, tak ten kluk zaplatí. Až budeš mít v ruce prachy, hodíš je oba do zálivu. Nemám zájem, aby někdo přežil a pak se mstil. Zavolej mi, kdyby byly potíže."

„Oukej, šéfe."

Jo, a ještě něco."

„Ano?"

„Nevolej mi."

Linka zmlkla. Vasikin zůstal zírat na sluchátko, jako by držel plnou hrst morových bakterií.

„Tak co?" zeptal se Kamar. „Máme poslat druhý vzkaz."

Kamar se zeširoka usmál. „Skvěle. Tak to už brzo skončí."

„A pak máme balík dopravit na odkladiště." Široký úsměv zmizel jako liška v noře. „Cože? Hned?"

Jo. Hned."

Kamar přecházel po malinkém obýváčku. „To je blbost. Úplná šílenost. Fowl tady může být nejdřív za dva dny. Není přece vůbec důvod, abychom tam dva dny vdechovali ten jed. Jak to vysvětluje?" Michail mu podal telefon. „Klidně mu to řekni. Šéf určitě ocení, když se dozví, že je šílenec."

Kamar se zhroutil na odřenou pohovku a nechal klesnout hlavu do dlaní. „Copak to nikdy neskončí?" Jeho partner spustil starý šestnáctimegový hard disk. „Nevím to jistě," řekl, když odesílal předem připravený vzkaz. „Zato vím dost jistě, co se stane, když neuděláme, co Britva řekl."

Kamar si povzdechl: „Asi teď půjdu chvíli řvát na toho zazobance.“

„A pomůže to?“

„Ne,“ připustil Kamar. „Ale aspoň se mi uleví.“

E93, arktický přístav

Arktická stanice nikdy nebyla vyhledávaným turistickým cílem skřítků. Pravda, na ledovce a polární medvědy byl pěkný pohled, ale rozhodně nestál za to, aby tu někde dýchal vzduch plný radiace.

Myrta přistála s transportérem v jediném provozuschopném doku. Sám terminál připomínal nejvýš tak opuštěné skladiště. Nehybné dopravníkové pásy se táhly po podlaze a ve výhřevných trubkách to šramotilo hmyzem.

Vytáhla ze staré skříňky důkladné teplé kabáty a rukavice a podala je lidem. „Pořádně se zabalte, Blátiví, venku pěkně mrzne.“

To Artemisovi nikdo vykládat nemusel. Solární baterie terminálu byly dávno vypnuté a led drtil stěny jako louskáček skořápku ořechu.

Butlerovi hodila Myrta kabát z dálky. „Víš co, Butlere? Děsně smrdíš!“ řekla se smíchem.

Sluha zavrčel: „Za to můžeš ty a ten tvůj radiační gel. Nejspíš jsem taky zezelenal.“

„Neboj. Padesát let, a bude to dole jako nic.“

Butler si zapnul dlouhý kozáčky kabát až ke krku. Já nevím, proč se všichni tak balíte. Máte snad ty svoje skvělé oblečky, ne?“

„Ty kabáty, to je kamufláž," vysvětlovala Myrta a mazala si protiradiační gel na tvář a krk. „Když zapojíme štít, jsou nám obleky na nic. To bychom se stejně dobře mohli namočit rovnou do jádra reaktoru. Takže výhradně pro dnešek jsme všichni lidé."

Artemis se zamračil. Jestli skřítci nemůžou použít štít, bude záchrana jeho otce o to obtížnější. Plán, který začal spřádat, bude muset upravit.

„Už dost klábosení," zavrčel Břízný a natáhl si medvědí čepici přes špičaté uši. „Za pět minut vyrážíme, a já chci, aby všichni byli ozbrojení a nebezpeční, dokonce i ty, Fowle, jestli v těch svých ručičkách udržíš zbraň."

Artemis si z arzenálu transportéru vybral pistoli. Zastrčil baterii, kam patřila, a nastavil zbraň na stupeň tři.

„O mě se neboj, veliteli, cvičil jsem. Máme doma poměrně slušnou sbírku vašich policejních zbraní."

Břízného tvář ještě o odstín zbrunátněla. „No, ono je dost rozdíl omračovat lepenkovou siluetu a skutečnou osobu."

Artemis se usmál svým upířím způsobem. Jestli všechno půjde podle plánu, nebudeme zbraně potřebovat. První fáze je jednoduchost sama: zřídíme si pozorovatelnu u Vasikinova bytu. Při vhodné příležitosti Butler našeho ruského přítele zajme a pak si všichni můžeme pěkně popovídat. Pod vlivem vašeho mesmeru nám určitě poví všechno, co budeme potřebovat. Pak už bude jednoduché omráčit případné stráže a zachránit mého otce."

Břízný si přitáhl přes ústa těžkou šálu. „A co když to nepůjde podle plánu?"

Artemisovy oči byly chladné a odhodlané. „V tom případě, veliteli, budeme muset improvizovat.“

Myrta cítila mrazení kolem žaludku. A nemělo to vůbec nic společného s počasím.

Terminál byl patnáct metrů pod ledovou pokrývkou. Vyjeli výtahem až na povrch a vynořili se do arktické noci. Navenek vypadali jako dospělý se třemi dětmi. Ovšem těm třem dětem pod každým volným záhybem šatů řinčela výzbroj nikoli lidského původu.

Myrta se podívala na GPS lokátor, který měla připnutý na zápěstí. Jsme v okrese Rosta, veliteli. Dvacet kilometrů severně od Murmanska“

„Co nám Klusák může říct o počasí? Dost nerad bych uvíznul ve sněhové bouři dvacet kilometrů od cíle.“

„Nemůže nám říct vůbec nic, a nejen o počasí. Magma nejspíš ještě pořád řádí.“

„D’Arvit!“ zaklel Břízný. „No tak to prostě budem muset risknout. Butlere, ty jsi tady expert, půjdeš první. Kapitánko Krátká, vy poslední. A klidně nakopněte každý lidský zadek, který se bude loudat.“

Myrta mrkla na Artemise. „To mi nemusíte říkat dvakrát, pane.“

„To věřím,“ zavrčel Břízný a kolem úst mu zahrál slabounký náznak úsměvu.

Nesourodá skupina v měsíčním světle namáhavě postupovala na jihovýchod až k železniční trati. Na té byli konečně poměrně v bezpečí před závějemi a propady.

Šlo to pomalu. Severní vítr jim zalézal do každého otvůrku v oděvu a každý kousek odhalené kůže pálil milionem elektrických šipek.

Mluvili málo. Arktida už tak na lidi působí, i když tři z nich mají vyhřívané kombinézy.

Mlčení porušila Myrta. Něco jí už chvíli nedalo pokoj. „Řekni mi jedno, Fowle," ozvala se mu za zády. „Tvůj otec - je jako ty?"

Artemisův rázný krok na okamžik zakolísal. „Divná otázka. Proč se ptáš?"

„No, ty rozhodně nejsi žádný přítel Národa. Co když se zrovna snažíme zachránit někoho, kdo nás zničí?"

Dlouho panovalo ticho, jen zuby drkotaly. Myrta viděla, jak Artemisovi klesla brada k hrudi.

„Nemusíš mít strach, kapitánko. Můj otec, i když některé jeho podniky byly určitě nelegální, byl… je… ušlechtilý člověk. Představa, že ublíží jiné bytosti, by mu byla odporná."

Myrta vytáhla vysokou botu z dvaceticentimetrové vrstvy sněhu. „Tak co se v tom případě stalo, že ty jsi jiný?"

Artemisovi od úst stoupala oblaka mrznoucí páry.

„Já… udělal jsem chybu."

Myrta mžouravě vzhlédla k temeni chlapcovy hlavy je to snad od něj záchvat nebývalé upřímnosti? Tomu se dalo těžko věřit. A ještě překvapivější bylo, že sama nevěděla, jak na to reagovat. Má k němu natáhnout ruku s odpuštěním, nebo trestající nohu? Vyřešila to tak, že se rozhodla odložit hodnocení. Zatím.

Došli do strže, vyhlazené vyjícím větrem. Butlerovi se to nelíbilo. Jeho vojenský instinkt mu bubnoval do lebky na plné pecky. Pozvedl zaťatou pěst.

Břízný přidal do kroku, až ho dohnal.

„Děje se něco?“

Butler zamžoural na sněhovou plochu a hledal otisky. „Možná. Skvělé místo pro přepad.“

„Snad. Ale někdo by musel vědět, že sem jdeme.“

„A bylo by to možné? Mohl by to někdo vědět?“

Břízný si odfrkl, až se mu od úst vydatně zakouřilo. „To ne. Šachta je úplně izolovaná a bezpečnostní opatření naší policie jsou nejspolehlivější na celé planetě.“

A právě v té chvíli se nad roklinu vznesla přepadová četa skřetů.

Butler popadl svého svěřence za límec a neobřadně jím smýkl do závěje, zatímco druhou rukou už vytahoval zbraň.

„K zemi, Artemisi! Je načase, abych si zasloužil svůj plat.“

Artemis by byl odpověděl dost podrážděně, nemít hlavu metr pod sněhem.

Čtyři skřeti ve volné formaci se temně rýsovali proti hvězdnatému nebi. Rychle vystoupili až do výše tří set metrů a nijak se nesnažili svou přítomnost skrývat. Ani neútočili ani neprchali, jen se prostě vznášeli.

„Skřeti!“ zavrčel Břízný a přiložil k líci dalekonosnou pušku. Jsou tak pitomí, že si nezaslouží žít. Klidně nás mohli všechny sejmout.“

Butler se na vybraném stanovišti rozkročil, aby měl větší stabilitu. „Počkáme, až uvidíme bělma jejich očí, veliteli?“

„Skřeti oči žádné bělmo nemají,“ odpověděl Břízný. „Ale i tak, zastrč tu zbraň. Kapitánka Krátká a já je omráčíme. Není nutné, aby někdo umřel.“

Butler zastrčil Sig Sauer do podpažního pouzdra. Na tuhle vzdálenost mu stejně moc platný nebyl. Bude zajímavé vidět, jak si Myrta a Břízný povedou při přestřelce. Koneckonců, Artemisův život měl do značné míry ve svých rukou. O jeho vlastním nemluvě.

Butler pohlédl stranou. Myrta a velitel mačkali spoušť nejrůznějších zbraní. Bezvýsledně Jejich zbraně byly mrtvé jako myši v hadím hnízdě.

Já to nechápu,“ mumlal si Břízný. „Sám jsem je kontroloval.“

První, kdo na to přišel, byl přirozeně Artemis. Vytřepal si sníh z vlasů.

„Sabotáž,“ prohlásil a odhodil teď zbytečnou skřítkovskou pistoli. Jiná možnost není. Proto B’wa Kell potřebovali Čumáky, protože nějak vyřadili skřítkovské lasery.“

Velitel ho však neposlouchal a Butler také ne. Tohle nebyla vhodná chvíle na chytré dedukce - teď byl čas jednat. Byli tu jako na střelnici, temné siluety na bílém sněhu. Tato teorie se potvrdila, když několik skřetích dávek vypálilo do sněhu díry u jejich nohou.

Myrta zapojila Optix v přilbě a zaostřila na nepřítele.

„Vypadá to, že jeden z nich má Čumák, pane. Něco s dlouhou hlavní.“

„Musíme se krýt. Rychle!“

Butler kývl: „Hele, převis! Támhle pod hřebenem.“ Sluha popadl Artemise za límec a zvedl ho zlehka jako kočka kotě.

Plahočili se sněhem do úkrytu pod převisem. Snad před milionem let tu led roztál natolik, aby se ledovec trochu svezl, a pak zase zmrznul. Výsledkem byla vráska, která kdovíjak přežila věky, a teď jim možná zachrání život.

Skočili pod převis a soukali se co nejdál k mrazivé stěně. Ledová klenba nad jejich hlavami byla jistě tak silná, že vydrží palbu z jakékoli konvenční zbraně.

Butler zakryl Artemise svým tělem a risknul pohled vzhůru.

Jsou moc daleko. Nerozeznám je. Myrto?“ Kapitánka Krátká vystrčila hlavu zpod zmrzlé římsy a její Optix se zaostřil. „Tak co tam dělají?“

Myrta chvilku počkala, dokud se postavy nezaostřily.

„To je divné,“ podotkla. „Všichni teď střílejí, ale…“

„Ale co, kapitánko?“

Myrta si poklepala na přilbu, aby si byla jistá, že jí čočky fungují. „Možná ten Optix zkresluje, pane, ale vypadá to, že střílejí schválně mimo, daleko nad naše hlavy.“

Butler cítil, jak mu v mozku prudce tepe krev. Je to past!“ zařval a sáhl za sebe, aby uchopil Artemise. „Všichni ven! Všichni ven!“

A v té chvíli skřeti střelba uvolnila velký kus ledovce, takže padesát tun kamení, skály a sněhu se řítilo k zemi.

Skoro se z toho dostali. Pravda, s nějakým „skoro“ ještě nikdy nikdo nevyhrál ani vědro chobotnic v gnómské ruletě. Nebýt Butlera, nikdo ze skupiny by nepřežil. Něco se s ním v té chvíli stalo. Jakési nevýslovné vzepětí energie, ne nepodobné oné nadlidské síle, jež umožňuje matkám zadržet stromy padající na jejich děti. Strážce popadl Artemise a Myrtu a vrhl je vpřed jako kameny po hladině rybníka. Nebyl to zrovna důstojný způsob přesunu, ale rozhodně lepší než nechat si rozdrtit kosti bortícím se ledem.

Podruhé během krátké chvíle přistál Artemis nosem ve sněhu. Za ním se hrabali zpod římsy Butler a Břízný, boty se jim na kluzkém povrchu smekaly. Lavina se řítila s hromovým duněním a led pod nimi se otřásal a pukal. Velké kusy skály a ledu napadaly přes vchod do jeskyně jako mříže. Butler a Břízný se octli v pasti.

Myrta už byla na nohou a hnala se k veliteli. Co ale mohla dělat? Vrhnout se znova pod římsu?

„Zpátky, kapitánko!“ zařval Břízného hlas do mikrofonu v přilbě. „Je to rozkaz!“

„Veliteli!“ vydechla Myrta. „Vy žijete!“

Jakžtakž,“ ozvalo se. „Butler je v bezvědomí a oba nás to zavalilo. Římsa se může každou chvíli zřítit. To jediné, co ji drží, jsou tyhle trosky tady. Když je odstraníme, abychom se dostali ven…“

Aspoň že to přežili. Jsou v pasti, ale žijí. Plán, potřebují nějaký plán!

Myrta si uvědomila, že je podivně klidná. To byla jedna z vlastností, která z ní dělala tak skvělou agent—ku. Ve chvílích nejvyššího napětí měla kapitánka Krátká

vzácnou schopnost najít schůdné řešení. Často jediné možné. Když dělala kapitánské zkoušky, porazila na bitevním simulátoru neporazitelné virtuální protivníky tím, že prostě rozbila projektor.

Technicky vzato všechny své nepřátele vyřadila z boje a počítač jí musel přiznat vítězství.

Kapitánka Krátká promluvila do mikrofonu v přilbě: „Veliteli, rozepněte Butlerovi Boji a připněte se taky. Vytáhnu vás odtamtud, oba."

„Rozumím, Myrto. Potřebujete kotvu?"

Jestli ji ke mně dokážete dostat."

„Pozor!"

Vystřelená kotva vyletěla skulinou mezi ledovými mřížemi a přistála Myrtě metr od nohou. Táhla za sebou pevné lano.

Myrta si připnula kotvu do příslušné spony na vlastním pásu a přesvědčila se, že lano není zauzlované. Mezitím se vysoukal ze závěje Artemis.

„Ten plán je k smíchu," prohlásil a oklepával si z rukávů sníh. „Nemůžeš přece čekat, že dokážeš vytáhnout takovou váhu dost rychle, aby prorazili led a přitom je to nerozdrtilo."

Já je tahat nebudu," odsekla Myrta.

„A kdo tedy?"

Kapitánka Krátká ukázala na koleje. Blížil se k nim zelený vlak.

„Támhleto," řekla.

Zbyli tři skřeti. Jmenovali se D'Nall, Anemon a Nyle. Tři zelenáči toužící po čerstvě uprázdněném místě po-

ručíka. Poručík Střižák nedávno na svou funkci rezignoval, když se příliš přiblížil k lavině a probodl ho pětisetkilový kus ledu.

Vznášeli se ve třech stech metrech, daleko mimo dostřel. Samozřejmě nikoli mimo dostřel skřítkovských zbraní, jenže ty policejní teď právě byly mimo provoz. O to se postarala modernizace Laboratoří Koboi.

„Teda ten poručík měl v sobě ďuznu," hvízdl Anemon. „Prokouk sem ho skrz naskrz. A tím nemyslím, že by jako neuměl lhát."

Skřeti se navzájem moc rádi nemají. Vzhledem k tomu, jak moc se v B'wa Kell bodalo do zad, kousalo navzájem a vůbec, jak se k sobě její členové pomstychtivě chovali, nevyplácelo se s někým moc kamarádit.

„Co myslíte," ozval se D'Nall, hezoun skupiny - samozřejmě na skřeti poměry. „Třeba by někdo z vás dvou moh zalítnout dolu a vokouknout to."

Anemon se ušklíbl: „No jasně. My poletíme dolu, a ten velkej nás picne. Tak blbý nejsme."

„Ten velkej je mimo provoz. Toho jsem sejmul sám. Pěkná rána!"

„Můj výstřel spustil lavinu," namítal Nyle, nejmladší z party. „Vy si pořád shrabujete mý oulovky."

Jaký oulovky? To jediný, cos kdy ulovil, byl smrdutec. A to eště náhodou."

„Blbost," urazil se Nyle. „Toho smrdutce sem zabít chtěl. Votravoval mě."

Anemon mezi ty dva vletěl. „No tak dost, voba dva. Neježte na sebe šupiny. Dyť stačí do těch, co sou eště živý, napumpovat pár dávek vocaď."

„Hezkej plán, génie," ušklíbl se D'Nall. „Akorát že to nepude."

„A proč ne?"

D'Nall ukázal upraveným nehtem dolů: „Protože nastupujou támle do toho vlaku."

Čtyři zelené vagóny směřovaly zákrutami trati k jihu, vlečeny prastarou dieselovou lokomotivou. Za nimi se zvedaly sněžné víry.

To je naše záchrana, pomyslela si Myrta. Nebo taky ne. Z nějakého důvodu jí samotný pohled na rachotící soupravu kysele svíral žaludek. Ale za téhle situace neměla na vybranou. „Vlak z chemičky Majak," podotkl Artemis. Myrta se na něho ohlédla přes rameno. Zdál se být ještě bledší než jindy. „Cože je to?"

„Ochránci životního prostředí na celém světě mu říkají Zelený vlak, což je dost drsný vtip. Vozí vyhořelé jaderné palivo, uran a plutonium, do chemického kombinátu Majak k recyklaci. Má jediného strojvůdce a ten sedí v lokomotivě pod zámkem. Jezdí to bez strážných. Když je to plně naložené, září ta potvora víc než jaderná ponorka." „A to víš jak?"

Artemis pokrčil rameny. „Rád mám o těchhle věcech přehled. Koneckonců, radiace je celosvětový problém."

Myrta už to cítila. Uranová chapadélka jako by si proleptávala cestu protiradiačním gelem na její tváři. Ten vlak byl samý jed. Ale byla to její jediná šance, jak dostat velitele ven živého. „No čím dál lip," zavrčela.

Vlak se blížil. To bylo jasně vidět. Pohyboval se rychlostí asi deseti kilometrů v hodině. To by pro Myrtu ne-

představovalo žádný problém, ale když měla k tomu dva padlé a jednoho Bláteníčka, který jí taky k ničemu nebyl, bude docela dřina se do toho vlaku dostat. Myrta se letmo podívala po skřetech. Drželi se pořád ve výšce tří set metrů. Improvizace nebyla nikdy jejich silnou stránkou. Tenhle vlak nečekali; potrvá jim nejmíň minutu, než vymyslí nějakou novou strategii. A taky ta velká díra v jejich padlém druhovi jim možná poskytne dost námětů k přemýšlení.

Myrta doslova cítila, jak radiace vystupující z vlaku proniká drobounkou skulinkou ve vrstvě radiačního gelu, jak ji pálí v oku. Byla jen otázka času, kdy jí dojde kouzlo. Pak bude žít už jen ve vypůjčeném čase.

Ale na to teď neměla kdy myslet. Její první starostí byl v tuto chvíli velitel. Musí ho odtamtud dostat živého. Jestli jsou B'wa Kell tak drzí, že se odváží podniknout něco i proti policii, pak se dole děje něco hodně velikého. A ať je to co je to, protiútok se bez Julia Břízného neobejde. Obrátila se k Artemisovi.

Jdeme na to, Bláteníčku. Máme jeden jediný pokus. Chyť se čehokoli, na co dosáhneš."

Artemis nedokázal skrýt, jak se zachvěl strachem.

„Neboj, Artemisi. Dokážeš to."

Artemis se naježil. Je zima, skřítko. Lidi se v mrazu třesou."

„Tak se mi to líbí," kývla kapitánka a rozběhla se. Lano kotvy za ní vlálo jako harpuna. I když bylo silné asi jako slušný rybářský vlasec, dokázalo by zadržet dva rozzuřené slony. Artemis se hnal vedle ní tak rychle, jak ho jen nohy v mokasínech nesly.

Běželi podél trati, pod nohama jim křupal sníh. Vlak se k nim blížil, hnal před sebou vlnu vzduchu.

Artemis dělal, co mohl, aby tempu stačil. Tohle pro něj nebylo. Utíkat a potit se. Bojovat. On a boj! On přece není voják. On je stratég. Má geniální mozek. Na vyřizování konfliktů je mnohem lepší Butler a lidé jako on. Ale jeho sluha tu tentokrát nebyl, aby převzal fyzicky náročné úkoly. A ani už nikdy nebude, jestli se jim nepodaří naskočit do tohohle vlaku.

Artemis lapal po vzduchu a dech mu mrzl před očima, zkresloval mu výhled. Vlak už je dojel, ocelová kola vyhazovala do vzduchu led a jiskry.

„Druhý vagón," funěla Myrta. Je tam stupínek. Pozor, klouže to!"

Stupínek? Artemis se ohlédl. Druhý vagón se rychle blížil. Točila se mu z toho rachotu hlava, vůbec kloudně neviděl. Je to vůbec možné? Bylo to děsivé. Nesnesitelné! Támhle, pod těmi ocelovými dveřmi. Je to jen úzká lávečka. Tak právě, aby se na ní dalo stát. Dejme tomu.

Myrta na ni zlehka vyskočila a přitiskla se ke stěně vagónu. U ní to vypadalo snadné. Jediný skok - a byla před drtivou silou kol v bezpečí. „Poběž, Fowle," křičela Myrta. „Skoč!" Artemis se snažil, opravdu se snažil. Ale špičkou mokasínu zakopl o pražec. Klopýtal vpřed, mával rukama kolem sebe, aby znova chytil rovnováhu. Řítila se k němu bolestná smrt.

„Obě nohy levé," zavrčela Myrta a popadla svého nejneoblíbenějšího Blátivého za límec. Artemis setrvačností vyletěl vpřed a rozplácl se o vagón jako postavička z komiksu.

Lano vlálo vzduchem a pleskalo o stěnu vagónu. Zbývaly pouhé vteřiny do chvíle, kdy Myrta opustí vlak stejně rychle, jak se tam dostala. Kapitánka horečně hledala něco pevného, čeho by se přidržela. Váhu Břízného a Butlera sice snižovala Boje, ale i tak - až přijde to rozhodující škubnutí, bude tak silné, že ji samotnou to strhne z vlaku. A jestli se to stane, je se vším konec.

Myrta se jednou rukou zavěsila na příčel venkovního žebříku vagónu. Všimla si jiskřiček hojivého kouzla na trhlině ve své kombinéze. Bojovaly s poškozujícím zářením. Jak dlouho jí za těchto podmínek kouzlo ještě vydrží? Neustálé hojení ho hodně vyčerpává. Potřebovala vykonat Rituál, aby obnovila své kouzelné schopnosti. A čím dřív to udělá, tím líp. Myrta zrovna chtěla rozepnout lano a přidělat ho k jedné z příčlí, když se prudce napjalo a podrazilo jí nohy. Držela se vší silou žebříku, až se nehty zarývala do vlastní kůže. Viděno zpětně to přece jen chtělo celý plán víc propracovat. Čas jako by se natahoval, elastický jako to lano, a Myrta měla chvilku pocit, že se jí už každou vteřinou musí vykloubit loket. Potom led povolil a Butler s Břízným vyletěli ze své ledové hrobky jako šipka z kuše.

Za chviličku už narazili na bok vlaku. Byli tak lehcí, že se zatím udrželi ve vzduchu. Ale byla jen otázka času, kdy je zbytky zemské přitažlivosti stáhnou pod kola.

Artemis visel na žebříku vedle ní. „Co můžu udělat?“ Kývla na kapsičku na rukávě. „Tady, ta malá lahvička. Vytáhni ji.“

Artemis roztrhl suchý zip a vytáhl maličký sprej. „Mám to!“

„Dobře. Teď je to na tobě, Fowle. Nahoru a dovnitř.“ Artemisovi spadla čelist. „Nahoru a…?“ Jo. Naše jediná naděje. Musíme ty dveře otevřít a vtáhnout Butlera a velitele dovnitř. Asi po dvou kilometrech bude zatáčka. Jestli vlak jenom trochu zpomalí, je po nich.“

Artemis kývl. „Co s tou lahvičkou?“ Je v ní kyselina. Na ten zámek. Mechanismus je zevnitř. Zakryj si obličej a zmáčkni. Celou dávku! A pozor, ať se nepostříkáš.“

Za daných okolností to byla dlouhá konverzace. Vždyť šlo o každou vteřinu! Proto se Artemis nezdržoval žádným loučením.

Vytáhl se na žebříku o příčel výš a co nejvíc se tělem přitiskl k vagónu. Vítr šlehal podél vlaku a v každém závanu metal ledovými krystalky. Píchaly jako včelí žihadla. Přesto si Artemis stáhl drkotajícími zuby rukavice. Lepší omrzliny, než nechat se rozdrtit pod koly.

Nahoru! Stoupal jednu příčku po druhé, až mu hlava vykoukla nad střechu vagónu. I poslední zbytečky ochrany byly tytam. Vzduch mu bušil do čela, dral se mu do krku. Artemis zamžoural do sněhové bouře na střeše vagónu. Támhle! Uprostřed. Střešní okno. Za ocelovou pustinou, vyleštěnou živly do hladká. Dobrých pět metrů nic, čeho by se dalo chytit. Nosorožci síla by tu nebyla k ničemu, usoudil. Konečně příležitost použít mozek! Kinetika a setrvačnost. Teoreticky celkem prosté.

Artemis se přidržoval předního okraje vagónu a pomalu se sunul po střeše. Vítr se mu vkrádal pod nohy a zvedal mu je pět centimetrů od střechy, až hrozilo, že ho z vlaku sfoukne. Sevřel co nejpevněji okraj střechy,

jenže jeho prsty k něčemu takovému nebyly vhodné. Artemis jimi už několik měsíců nesvíral nic bytelnějšího než mobilní telefon. Kdybyste potřebovali někoho, kdo by za dvacet minut naťukal do počítače Ztracený ráj, pak by Artemis byl váš člověk. Ale držet se střechy jedoucího vagónu ve sněhové bouři? Ani náhodou! Ale to bylo naštěstí součástí plánu.

Milisekundu předtím, než by se mu byly roztrhly klouby, se Artemis pustil. Proud vzduchu jím smýkl tak, že se zarazil přímo o kovový rám okna.

Skvělé, byl by řekl, kdyby mu v plicích zbyl aspoň krychlový centimetr vzduchu. Ale i kdyby to byl řekl, vítr by mu odtrhl slova od úst dřív, než by je jeho vlastní uši mohly zaslechnout. Měl jen pár vteřin času, než si vítr najde cestičku pod jeho trup a shodí ho do zasněžených stepí. Skvělý terč pro skřety!

Neobratně vytáhl z kapsy sprej s kyselinou a zuby otevřel víčko. Kapička kyseliny jen taktak minula jeho oko. Ale teď neměl čas dělat si s tím starosti. Neměl čas vůbec na nic.

Okno bylo zajištěné důkladným visacím zámkem. Artemis ukápl do klíčové dírky dvě kapky. Víc postrádat nemohl. Bude to muset stačit.

Účinek byl okamžitý: kyselina rozežírala kov jako láva led. Skřítkovská technika! Nejlepší pod světem.

Zámek se rozskočil, takže světlík byl plně vystaven síle větru. Vyletěl nahoru a Artemis se skutálel dolů na paletu se sudy. Jako neohrožený zachránce v té chvíli moc nevypadal.

Pohyb vlaku ho shodil i z palety. Artemis přistál na zádech a hleděl na tři trojúhelníky radiačního symbolu, nakresleného na každém barelu. No, přinejmenším byly ty sudy zapečetěné, i když na mnoha z nich se už začínala podepisovat rez.

Artemis se kutálel po šikmé podlaze a u dveří se vyhrabal na kolena. Visí kapitánka Krátká pořád ještě tam venku, nebo je tu sám? Poprvé v životě doopravdy sám?

„Fowle! Otevři ty dveře, ty těstovitý Blátivče!“

No dobře. Není sám.

Artemis si zakryl tvář předloktím a polil trojitý zámek vagónu skřítkovskou kyselinou. Ocelový zámek se okamžitě začal rozpouštět, kapal na podlahu jako proud rtuti. Artemis odtáhl dveře vagónu.

Myrta se zatvrzele držela a z tváře se jí místy kouřilo, jak si radiace prokousávala cestu gelem.

Artemis ji popadl za pás. „Na tři?“

Mlčky přikývla. Na řeč už neměla dost síly.

Artemis si rozhýbal ruce. Prsty, teď mě nezklamte! Jestli se z tohohle dostanu živý, koupím si jednu z těch směšných domácích posiloven, co inzerují v televizi, přísahal si v duchu.

„Raz -“

Zatáčka se blížila. Už ji koutkem oka viděl. Vlak musí zpomalit, jinak by vykolejil.

„Dva -“

Kapitánka Krátká už skoro neměla sílu. Vítr s ní mával jako s větrným pytlem.

„Tři!“

Artemis zatáhl vší silou, kterou v hubených pažích měl. Myrta zavřela oči a pustila se. Nechtělo se jí věřit, že skutečně vkládá svůj život do rukou tomuhle Bláteníčkovi.

Artemis o fyzice něco málo věděl. Načasoval si počítání tak, aby využil výhod švihu, setrvačnosti a vlastního pohybu vlaku. Ale příroda vždycky přidá něco, co se nedá předvídat. V tomto případě to něco byla malá mezerka mezi dvěma částmi koleje. Ne tak velká, aby vlak vykolejil, ale dost velká, aby vagónem škubla.

Při tom škubnutí vletěly těžké dveře zpátky na své místo jako pětitunová gilotina. Ale vypadalo to, že to Myrtě vyšlo. Artemis si tím nemohl být jistý, protože do něj vrazila, až oba padli na dřevěnou stěnu. Ale zdála se být celá. Přinejmenším hlavu měla pořád na krku, což bylo dobré. Zřejmě však byla v bezvědomí. Asi šok.

Artemis věděl, že omdlí také. Poznal to z toho, že mu temnota ujídala z okrajů zorného pole jako nějaký zlovolný počítačový virus. Svezl se stranou a dopadl Myrtě na hruď.

To mělo vážnější následky, než by se zdálo. Protože kapitánka byla v bezvědomí, její kouzlo fungovalo na autopilot, a neřízené kouzlo se chová jako elektrický proud. Artemisova tvář se dotkla skřítčiny levé ruky a přitáhla na sebe proud modrých jisker. To bylo sice dobré pro něj, ale moc zlé pro ni. Protože i když to Artemis nevěděl, Myrta teď potřebovala každou jiskřičku kouzla, která jí zbyla - nedostala se totiž do vlaku úplně celá.

Velitel Břízný zrovna uvedl do chodu naviják svého lana, když ho něco naprosto nečekaně šťouchlo do oka.

Skřet D'Nall vytáhl z haleny malé čtvercové zrcátko i zkontroloval si, jestli má šupiny pěkně hladké.

„Tydle křídla Koboi jsou skvělý. Myslíš, že si je budem moct nechat?"

Anemon se zamračil. Tedy, asi byste si toho nevšimli. Skřeti pocházejí z ještěrů a to znamená, že pohyb jejich tváře je značně omezený. „Ticho, ty horkokrevnej bláznе!"

Horkokrevnej. To byla pro člena B'wa Kell dost zlá urážka.

D'Nall se naježil: „Tak bacha, kamaráde, nebo ti vyrvu ten tvůj dvojitej jazyk z hlavy!"

Jazyk nebudem mít ani jeden, jestli nám ty elfové uteču," odsekl Anemon.

Byla to pravda. Generálové nepřijímali zklamání snadno.

„Tak co uděláme? Já sem tady v tý partě za hezkýho. Takže ty musíš bejt za toho chytrýho."

„Budeme střílet na vlak," prohodil Nyle. „To je jednoduchý."

D'Nall si upravil křídla a natočil se proti nejmladšímu členovi čety.

„Idiote!" obořil se na něj a vrazil mu pohlavek. „Ta věc je radioaktivní, copak to necejtíš? Jedna zbloudilá střela a bude z nás ze všech akorát popel ve větru."

„Na tom něco je," připustil Nyle. „Nejseš tak blbej, jak vypadáš."

„No děkuju."

„Není zač."

Anemon sestoupil do sto padesáti metrů. Strašně ho to svádělo: jeden úzce zaměřený paprsek na tu elfku na vagóně, pak druhý na člověka, co se škrábe na střechu. Ale nemohl riskovat. Kdyby jen o stupínek minul, byly ty včerejší smrdutcové špagety jeho poslední.

„Oukej," oznámil do mikrofonu v přilbě. „Mám takovejdle plán. Ten vlak je tak radioaktivní, že ty naše terče nejspíš stejně budou za pár minut kaput. Chvilku budem vlak sledovat, abysme si byli jistý. Pak se vrátíme a řeknem generálovi, že jsme viděli mrtvoly."

D'Nall sletěl k němu. „A vidíme ňáký?"

Anemon nešťastně zasténal: Jasně že ne, ty cvoku. Chceš, aby ti voči vyschly a vypadly?"

„Brrr!"

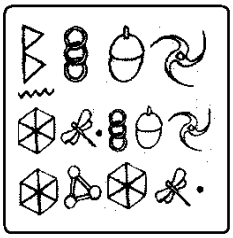
„No právě. Tak je to jasný?"

Jako den," kývl Nyle a vytáhl svého Čumáka. Střelil oba dva zezadu. Zblízka a bez varování. Neměli vůbec šanci. Sledoval pád jejich těl na zem v plném zvětšení. Sníh je za pár minut zakryje. A dokud polární čepičky neroztají, nikdo na tyhle konkrétní mrtvoly nenarazí.

Nyle zastrčil zbraň a do letového počítače vyťukal koordináty terminálu. Kdybyste si hodně pozorně prohlédli jeho ještěří tvář, našli byste v ní snad i náznak úsměvu. B'wa Kell měla nového poručíka.

KAPITOLA IX:

Nejistá jistota

Operační oddělení, policejní ústředí

Klusák seděl u terminálu ústředního policejního počítače a čekal na výsledky svého posledního pátrání. Rozsáhlé laserové pročesávání skřetího raketoplánu odhalilo jeden celý a jeden částečný otisk prstu. Ten úplný patřil jemu samému. Ale to bylo snadno vysvětlitelné - Klusák osobně kontroloval všechny vyřazené součásti člunů. Ten necelý však mohl klidně patřit zrádci. Nestačilo to na pozitivní identifikaci skřítka, který pod rukou prodával policejní techniku B'wa Kell, ale rozhodně se tak aspoň mohou vyloučit nevinní. Pak stačí zbylá jména porovnat se seznamem všech, kdo mají přístup k součástkám člunů, a seznam se podstatně zkrátí. Klusák spokojeně švihl ocasem. Génius! Nemá cenu tvářit se zbytečně skromně.

Právě v té chvíli počítač přežvykoval osobní složky a porovnával částečný otisk. Klusák zatím nemohl dělat nic než točit palci a čekat na kontakt s týmem na povrchu. Magma pořád ještě řádilo. To bylo hodně neobvyklé. Neobvyklé a nápadně nevhodně načasované.

Podezřívavé Klusákovy myšlenky právě přerušil známý hlas.

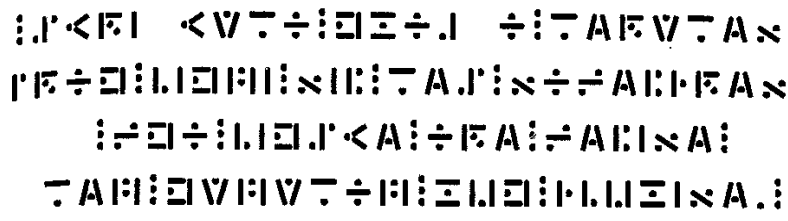
„Prohledávání dokončeno," oznámil počítač Klusákovým vlastním hlasem. Další malá ješitnost. „Tři sta čtyřicet šest vyloučeno. Zbývá čtyřicet možných." Čtyřicet. To není špatné. To je množství, které se dá snadno vyslechnout. Další příležitost použít Retinoskopu. Ale byl ještě jeden způsob, jak ten seznam zúžit. „Počítači! Porovnej možné se seznamem personálu, který má prověření třetího stupně." Prověření třetího stupně má každý, kdo tak či onak přijde do styku s recyklačními kotli. „Porovnávám."

Počítač samozřejmě přijímá příkazy jen od těch skřítků, na jejichž hlas byl naprogramován. A jako další bezpečnostní opatření Klusák všechny své osobní záznamy i další důležité dokumenty zakódoval do Centauru, počítačového jazyka, který založil na starém jazyce kentaurů.

Všichni kentauři trochu trpí stihomamem, ale není se co divit, protože jich už zbyla necelá stovka. Lidem se také podařilo úplně vybít jejich bratrance jednorožce. Pod světem bylo snad šest kentaurů, kteří dokázali tím jazykem číst, a jen jeden, který by uměl rozluštit počítačový dialekt.

Kentaurština byla možná nejstarším známým písmem, datovala se do doby před deseti tisíci lety, kdy lidé poprvé začali pronásledovat skřítky. V úvodním odstavci Capallských svitků, což je jediný dochovaný iluminovaný kentaurský rukopis, se píše:

Skřítkové, dbejte varování,
před lidmi nic vás nezachrání.
Zde lidská éra začíná,
vám domovem buď hlubina.

Kentauři jsou proslulí svou inteligencí, ne poezií. Ale Klusákovi ta slova připadala stejně výstižná teď jako před těmi stovkami let.

Na bezpečnostní sklo oddělení zaklepal Vavřín. Technicky vzato neměl na operačním vůbec co pohledávat, ale Klusák ho přece pustil. Nikdy totiž nedokázal odolat pokušení párkrát se zase do bývalého velitele trefit. Vavřín byl degradován na poručíka po svém katastrofálním pokusu vystřídat Břízného jako hlavu Reko. Nebýt toho, že jeho rodina má značný politický vliv, vyletěl by od policie úplně. Obecně vzato by možná skutečně byl úspěšnější v nějakém jiném oboru. Přinejmenším by nemusel snášet Klusákovo ustavičné špičkování.

„Mám nějaké elektronické formuláře, potřebuju je parafovat," řekl poručík a vyhnul se Klusákovu pohledu.

„Není problém, veliteli," hihňal se kentaur. Jak jdou intriky? Máme na dnešek odpoledne naplánovanou nějakou pěknou revoluci?"

„Podepište ty formuláře, buďte tak hodný," řekl Vavřín a podal mu digipero. Ruka se mu třásla.

Neuvěřitelné, pomyslel si Klusák. Tahle zlomená slupka kdysi dělala u policie závratnou kariéru.

„Ne, ale vážně, Vavříne. V oboru podpisování formulářů si vedete skvěle."

Vavřín podezřívavě přimhouřil oči. „Díky."

Klusákovi škubalo v koutcích. „Není zač. Nemusíte hned ztrácet hlavu."

Vavřínova ruka vylétla k znetvořenému čelu. Ještě mu zbyl kousek staré ješitnosti.

„Ajaj. Nevhodné téma. Je mi líto."

V koutku Vavřínova oka se objevila jiskřička. Jiskřička, která by byla měla Klusáka varovat. Ale rozptýlilo ho pípnutí počítače.

SEZNAM DOKONČEN.

„Promiňte na moment, *veliteli*. Důležitá záležitost. Kolem počítačů, tomu byste nerozuměl."

Klusák se obrátil k plazmové obrazovce. Poručík si na jeho podpis bude muset počkat. Beztak je to nejspíš jen objednávka náhradních dílů ke člunům.

V té chvíli mu to v hlavě sepnulo. A sepnulo mu to s cvaknutím tak slyšitelným, jako když permoníkovy trenýrky bouchnou o stěnu. Náhradní díly! Zrada zevnitř. Někdo, kdo si vyřizuje účty. Klusákovi vyskočil ve všech vráskách na čele pot. Bylo to tak jasné!

Podíval se na obrazovku, aby si potvrdil, co už věděl. Byla tam jen dvě jména. To první, Bom Blážek, mohl vyloučit hned. Důstojník ze Zásahové se před časem zabil při „padání do jádra“. Druhé jméno jako by jemně pulzovalo. Poručík Briar Vavřín. Byl degradován k recyklovacím četám zhruba v době, kdy Myrta zlikvidovala ten příďový motor. Všechno to do sebe zapadalo.

Klusák věděl, že pokud nepotvrdí přijetí zprávy do deseti vteřin, počítač přečte jméno nahlas. Nedbale stiskl tlačítko **VYMAZAT**.

„Víte, Briare,“ zachraptěl pak. „Všechny ty moje vtípky o vaší hlavě - to je jenom legrace. Já jinak soucit projevovat neumím. Ale mám takovou mast…“

Něco chladného, kovového se přitisklo kentaurovi na zátylek. Klusák viděl příliš mnoho akčních filmů, než aby nevěděl, co to je.

„Tu mast si strč někam, osle,“ houkl mu do ucha Vavřínův hlas. „Mám takový pocit, že s hlavou teď budeš mít potíže ty sám.“

Vlak do chemičky Majak, severní Rusko

První, co si Artemis uvědomil, bylo rytmické poklepávání kolem páteře. Jsem v lázních, v Blackrocku, a Irina mi masíruje záda, napadlo ho. Přesně to jsem potřeboval, po těch vylomeninách ve vlaku… Vlak!

Zjevně v něm pořád ještě byli. Ty škubavé pohyby, to bylo nadskakování vagónu po spojích kolejnic. Artemis se přinutil otevřít oči. Čekal, že bude celý ztuhlý a rozbolavělý, ale místo toho si uvědomil, že se cítí dobře.

Dokonce víc než dobře. Vlastně skvěle. To musí mít na svědomí kouzlo. Zatímco byl bez sebe, Myrta mu různé jeho modřiny a škrábance vyléčila.

Nikdo z ostatních už se tak dobře necítil. Zvlášť ne kapitánka Krátká, ta byla dosud v bezvědomí. Břízný ji právě balil do velikého kabátu.

„Tak ty jsi vzhůru, co?“ řekl, ale na Artemise se ani nepodíval. Já nechápu, jak vůbec můžeš spát - po tom, co jsi provedl.“

„Provedl? Ale vždyť jsem vás zachránil - nebo jsem aspoň pomáhal.“

„No pomáhat, to jsi tedy pomáhal, Fowle. Pomohl sis k posledním zbytkům Myrtina kouzla, když byla v bezvědomí.“

Artemis zasténal. Muselo k tomu dojít, když oba upadli. Její kouzlo se nějak přelilo na něj. „Už chápu, co se muselo stát. Byla to…“

Břízný varovně zvedl prst. „Neříkej to! Velký Artemis Fowl nedělá nic náhodou.“

Artemis bojoval s pohybem vlaku a zvedl se na kolena. „Nemůže to být nic vážného. Jenom vyčerpání, ne?“ Břízného tvář byla náhle asi tři centimetry od jeho, rozpálená tak, že z ní sálal žár. „Jo, nic vážného,“ prskal velitel, rozzuřený tak, že skoro nemohl mluvit. „Nic vážného! Vždyť přišla o ukazováček! Dveře jí ho usekly. Má po kariéře! Ukazováčkem se totiž tiskne spoušť, kdybys to náhodou nevěděl! A kvůli tobě zůstalo Myrtě sotva tolik kouzla, aby jí zastavilo krvácení. Teď už jí nezbyla ani kapka kouzelné moci. Je vybitá.“ „Myrta že přišla o prst?“ opakoval Artemis otupěle. „Ne doslova,“

zahuhlal velitel a zamával useknutým prstem. Jak letěl, šťouchnul mě do oka.“ To oko mu právě začínalo černat.

„Když se teď vrátíme, tak jí ho přece vaši chirurgové dokážou přišít, ne?“

Břízný zavrtěl hlavou. „Kdybychom se mohli teď vrátit. Jenže já mám pocit, že pod zemí to momentálně vypadá o hodně jinak, než když jsme odjížděli. Jestli na nás skřeti poslali partu zabijáků, tak vem jed na to, že podzemí je vzhůru nohama.“

Artemis byl šokovaný. Myrta jim všem zachránila život, a on se jí takhle odvděčil. I když byla pravda, že za její zranění osobně nemohl - přivodila si ho, když se snažila zachránit jeho otce. Tím spíš jí tedy měl co oplácet.

Jak je to dlouho?“ vyštěkl. „Co?“

Jak dlouho to je, co o něj přišla?“ „Nevím. Minutu.“ „Tak je ještě čas.“ Velitel se vzpřímil. „Na co čas?“

Ještě jí můžeme ten prst zachránit.“

Břízný si zamnul čerstvou jizvu na rameni, památku na ten kus cesty, co jel přimáčknutý k boku vagónu. „Čím? Já sám se zmůžu leda na mesmer.“

Artemis zavřel oči. Soustředil se. „A co Rituál? Musí přece něco být…“

Veškeré kouzlo Národa vyvěrá ze Země. Aby si skřítci své kouzelné schopnosti obnovili, musejí pravidelně konat Rituál.

Jak bychom tady mohli vykonat Rituál?“

Artemis pátral v paměti. Naučil se velké části skřítkovské Knihy nazpaměť, když se loni chystal na ten únos.

Jen zem ti může novou sílu dát,
za velkodušnost třeba dík jí vzdát.
Kouzelné semeno vynes z hloubi,
kde úplněk, starý dub a krouživá voda se snoubí.
Odnes ho pryč a jinde zakopej,
dar za svou moc zpět zemi odevzdej.

Artemis přelezl po podlaze a začal osahávat Myrtinu kombinézu.

Břízného srdce se málem zastavilo hned na místě. „Ve jménu nebes, Bláteníku, co to děláš?“

Artemis ani nevzhlédl. „Loni se Myrta zachránila, protože u sebe měla žalud.“

Veliteli se nějakým zázrakem podařilo ovládnout. „Pět vteřin, Fowle. Mluv rychle.“

„Policistka jako Myrta by přece na něco takového nezapomněla. Vsadil bych se…“

Břízný povzdechl. „Dobrý nápad, Bláteníčku. Jenže ty žaludy se musejí sebrat čerstvé, nebýt zastaveného času, možná by semeno ani nezabralo. Máš na to nejvýš dva dny. Já vím, že Myrta s Klusákem dali dohromady nějaký návrh na ochrannou schránku na žalud, ale Rada jim ho zamítla. Měla to za svatokrádež.“

Na velitele to byl dlouhý projev. Nebyl zvyklý někomu něco vysvětlovat. Cosi v něm však přece jen doufa-

lo. Možná, snad, třeba… Myrta nikdy nebyla proti občasnému porušování předpisů.

Artemis rozepnul kapitánce Krátké kabátec. Kolem krku měla na zlatém řetízku dva předměty. Jedním byla její Kniha, Bible skřítků. Artemis věděl, že by Kniha sama od sebe shořela, kdyby se jí dotkl bez Myrtina dovolení. Ale bylo tam ještě něco: malá kulička z plexiskla, naplněná zemí.

„To je proti předpisům," podotkl Břízný, ale moc pohoršené to neznělo.

Myrta se pohnula a napůl se probrala. „Ahoj, veliteli. Co se vám to stalo s okem?"

Artemis si jí nevšímal a uhodil kuličkou o podlahu vagónu. Do dlaně se mu vysypala zem a malý žalud. „Teď už ho stačí jen zahrabat."

Velitel si přehodil Myrtu přes rameno. Artemis se snažil nedívat se na místo, kde mívala ukazovák.

„Tak to je načase vystoupit."

Artemis se rozhlédl po arktické krajině svištící podél vagónu. Vystoupit z vlaku nebylo tak snadné, jak se velitel tvářil.

Světlíkem ze střechy skočil pružně dovnitř Butler, který se venku rozhlížel po skřetím komandu.

„To jsem rád, že tě vidím takhle fit," podotkl Artemis suše.

Sluha se usmál. Já vás taky rád vidím, Artemisi."

„Tak co? Co jsi nahoře zjistil?" přerušil jejich shledání Břízný.

Butler položil dlaň svému mladému pánovi na rameno. Promluvit si můžou potom. „Skřeti jsou pryč. je to

divné. Dva z nich slétli dolů, zjevně na průzkum, a ten třetí je pak střelil zezadu."

Břízný kývl. „Hra o moc. Skřeti jsou sami sobě nejhoršími nepřáteli. Ale my teď musíme ven z vlaku, a rychle."

„Asi za půl kilometru bude další zatáčka," kývl Butler. „To je naše nejlepší šance."

„Tak jak vystoupíme?"

Butler se usmál: „Vystoupíme? To je poměrně mírný výraz pro to, co mám na mysli."

Artemis v duchu zasténal. Zase nějaké skákání a běhání…

Operační oddělení

Klusákovi se mozek škvířil jako mořský hlemýžď v rozpáleném tuku. Pořád měl ještě nějakou šanci, pokud ho Vavřín rovnou nezastřelí. Jedna rána a bude po všem. Kentauři nemají dar kouzla. Ani kapku. Mají mozek, a s tím si obvykle poradí. S tím a se svou schopností rozdupat nepřátele kopyty. Ale Klusák měl pocit, že ho Vavřín neodpráskne hned. Musí se přece na něj vytahovat.

„Hele, Klusáku," vybídl ho poručík. „Proč si nezapneš interkom? Uvidíš aspoň, co se stane."

Klusák si dovedl představit, co by se stalo. „Nebojte, Briare. Ani se nehnu."

Vavřín se zasmál, a byl to smích nefalšovaného štěstí. „No ne - Briare? Takže teď jsme najednou kamarádi, co? To si nejspíš konečně uvědomuješ, v jak velkým jsi průšvihu."

A Klusák si to skutečně začínal uvědomovat. Za zabarveným sklem makali policejní technici jako diví aby odhalili zrádce ve svých řadách, ale vůbec si neuvědomovali, jaké drama se odehrává ani ne dva metry od nich. Slyšel je a viděl, ale sklo bylo propustné jen jednosměrně.

Za to mohl kentaur děkovat jedině sobě. Trval totiž na tom, aby velín na operačním odpovídal jeho přehnaným standardům, a tak vznikla tahle titanová krychle s neprůstřelnými okny. Místnost velínu byla bezdrátová, se světem venku ji nepojil ani optický kabel.

Byla absolutně neproniknutelná, pokud on sám neotevřel dveře, aby si mohl trochu zaurážet dávného nepřítele. Klusák v duchu zasténal. Matka mu vždycky říkala, že ho ta jeho nevymáchaná huba přivede jednou do maléru. Ale všechno ještě nebylo ztraceno. Pořád měl v rukávu pár trumfů. Třeba plazmovou podlahu.

„Tak o co jde, Vavříne?“ zeptal se kentaur a pozvedl kopyta malinko nad podlahu. „A hlavně mi prosím vás neříkejte, že o nadvládu nad světem.“

Vavřín se dál usmíval. Tohle byla jeho chvíle.

„Ne hned. Podzemí bude prozatím stačit.“

„Ale proč?“

Ve Vavřínových očích se objevil náznak šílenství. „Proč? Ty máš tu drzost ptát se mě proč? Vždyť jsem byl miláčkem Rady! Za padesát let jsem jí mohl předsedat! A pak přišel ten případ s Artemisem Fowlem. Jeden krátký den, a všechny moje naděje vyhořely. Skončil jsem znetvořený a degradovaný! A to všechno kvůli tobě, Klusáku. Kvůli tobě a Bříznému! Takže jestli chci se

svým životem ještě něco udělat, musím vás oba znemožnit. Vina za útoky skřetů padne na vás dva, a Julius bude mrtvý a zneuctěný. A jako prémii dostanu i Artemise Fowla. Ani jsem nedoufal, že to vyjde takhle perfektně."

Klusák se ušklíbl. „To si vážně myslíte, že dokážete porazit policii s pár Čumáky?"

„Porazit policii? A proč bych to dělal? To já jsem hrdina policie! Nebo spíš se jím stanu. A ty v téhle hře dostaneš roli padoucha."

„To se ještě uvidí, paviáne jeden," sykl Klusák a stiskl tlačítko, které vyslalo do přijímače v podlaze infračervený signál. Za půl vteřiny se zahřeje tajná plazmová membrána a za další půl vteřiny se po plazmě rozběhne neutrinový signál jako nezvladatelný požár — a každý, kdo se podlahy dotýká, vyletí, až narazí nejméně do tří stěn… Teoreticky.

Vavřín se potěšené zahihňal. „Nemusíš nic říkat. Plazmové dlaždice nefungují, co?"

Klusák byl vedle. Na vteřinku. Pak opatrně spustil kopyta a stiskl jiné tlačítko. Tím se uváděl do chodu laser aktivovaný hlasem. Stručně řečeno - kdo v příštím okamžiku promluví, ten to schytá. Kentaur zadržel dech.

„Ani plazmové dlaždice," hihňal se poručík, „ani hlasový laser. Vážně se ti to nějak vymyká, Klusáku. Ani mě to nepřekvapuje. Já vždycky věděl, že jednou vyjde najevo, jaký jsi osel."

Vavřín se usadil v otáčivém křesle a opřel si nohy o pult. „Tak co, už jsi na to přišel?"

Klusák přemýšlel. Kdo by tohle mohl mít na svědomí? Kdo ho mohl porazit jeho vlastními prostředky? Vavřín ne, to bylo bez debaty. Ten je v technice jako slepé kotě. Ne, existuje jen jediná osoba, která je schopná rozkódovat Centaur a vyřadit jeho bezpečnostní opatření.

„Opal Koboi," vydechl.

Vavřín si poklepal na hlavu. „Přesně tak! Opal ti sem během modernizace nasadila pár špionážních kamer. Jakmile jsi před kamerou laskavě přeložil pár dokumentů, nebylo už nic těžkého ten tvůj kód rozluštit a trochu to tu přeprogramovat. A nejhezčí na tom je, že to zaplatila Rada Opal jí naúčtovala dokonce i ty kamery. Zrovna teď B'wa Kell chystají útok na město. Policejní zbraně ani komunikace nefungují, a nejlepší na tom je, že za to poneseš zodpovědnost ty, můj koňský příteli. Koneckonců, zamknul ses přece na operačním, když propukla vážná krize."

„Tomu nikdo neuvěří!" protestoval Klusák. „Ale uvěří, obzvlášť když zrušíš policejní bezpečnostní opatření včetně DNA-děl."

„To tedy rozhodně neudělám!" Vavřín mu před očima zamával matně černým dálkovým ovládáním. Jenže to bohužel už vůbec nezávisí na tobě. Opal to tady trochu rozebrala a všechno to napojila na tuhle věcičku." Klusák polkl: „Chcete říct…" „Přesně tak," kývl spokojeně Vavřín. „Dokud nezmáčknu tohle tlačítko, nefunguje nic."

Stiskl ho. I kdyby byl Klusák měl tak rychlé reakce jako vilové, neměl by čas zvednout všechna čtyři kopyta

dřív, než ho plazmový šok vyhodil ze speciálně upraveného otáčivého křesla.

Polární kruh

Butler všem přikázal, aby se připnuli k Bóji, vždy na každý článek jeden. Celá skupina, která se v nárazech vetru maličko nadnášela, se pak potácela ke dveřím vagónu jako opilý krab.

Není to nic než fyzika, říkal si Artemis. Snížená gravitace už se o to postará, abychom nevletěli do arktického ledu plnou silou. Ale přes veškerou logiku se ve chvíli, kdy Břízný celou skupinu odstartoval do arktické noci, nedokázal nezajíknout. Když si později celou tu scénu v duchu přehrával, prostě onen zděšený nádech vystřihl.

Vzdušný proud je strhl mimo pražce do závěje. Butler vypnul antigravitační zařízení těsně před dopadem, aby se zase neodrazili jako kosmonauti na Měsíci.

První se odepnul Břízný a hned začal plnými hrstmi odhazovat sníh, až se dostal na vrstvu ledu.

„To je na nic!“ vrčel. „Přes ten led se nedostanu.“

Za sebou uslyšel cvaknutí.

„Ustup,“ vybídl ho Butler a zamířil pistolí.

Břízný poslechl a předloktím si zaclonil oči. Ledové úštěpky totiž mohou oslepit neméně účinně než hřebíky laťáky. Butler vystřílel na plochu o průměru zhruba deseti centimetrů plný zásobník a vyrazil tak ve zmrzlém povrchu jamku. Celou už tak provlhlou skupinu okamžitě zmáčela sprška ledové tříště.

Břízný zkontroloval výsledek dřív, než se rozptýlil kouř. Museli si pospíšit - zbývalo jen pár vteřin do chvíle, kdy Myrtě vyprší čas. Museli dokončit Rituál. Po nějaké době už by nebylo radno pokoušet se o připojení prstu, i kdyby to šlo.

Velitel skočil do prohlubně a odlamoval vrstvy uvolněného ledu. Uprostřed se objevilo hnědé kolečko.

„Jo!“ zachraptěl. „Země!“

Butler spustil Myrtino škubající se tělo do prohlubně. V jeho silných rukou vypadala kapitánka jako panenka - maličká a ochablá. Břízný jí přitiskl prsty kolem nelegálně drženého žaludu a vtiskl její levou ruku hluboko do rozrušené půdy. Potom vytáhl roličku lepicí pásky, kterou měl za pasem, a useknutý prst připevnil zhruba tak, jak původně byl.

Elf a dva lidé jamku obstoupili a čekali, co se bude dít.

„Nemusí to zabrat,“ mručel Břízný nervózně. „Ten zakonzervovaný žalud je nevyzkoušená novinka. Prostě Klusák a jeho nápady. I když obvykle mu to vychází. Obvykle ano.“

Artemis položil veliteli ruku na rameno. Na nic jiného nepřišel, utěšování nebyl zrovna jeho obor.

Uběhlo pět vteřin. Deset. Pořád nic.

A pak…

„Hele!“ vykřikl Artemis. „Jiskra!“

Jediná modrá jiskřička běžela pomalu po Myrtině paži a točila se podle toho, jak se stáčely žíly. Přeběhla jí po hrudi, zamířila na špičatou bradu a ztratila se přesně mezi očima.

„Couvněte," radil Břízný. „Viděl jsem jednou v Tulse dvouminutové hojení. Skoro to zlikvidovalo celý terminál. O čtyřminutovém jsem nikdy neslyšel."

Zacouvali od trychtýřovité jamky na poslední chvíli. Ze Země vyběhly další jiskry a zamířily k Myrtině ruce jako k oblasti, která nejnaléhavěji potřebuje pomoc. Ponořily se do jejího prstu jako plazmová torpéda a roztavily pásku.

Elfka se prudce narovnala a začala, mávat rukama jako loutka. Její nohy sebou začaly škubat a kopat neviditelné nepřátele. Pak se rozezvučely její hlasivky vysokým kvílivým zvukem, až tenčí vrstvy ledu začaly praskat.

Je to normální?" zeptal se Artemis šeptem, jako by ho Myrta mohla slyšet.

„Myslím, že ano," kývl velitel. „Mozek kontroluje

systémy. To není, jako když se hojí modřiny a škrábance, chápej."

Ze všech pórů jejího těla se začalo kouřit, jak z nich unikaly stopy radioaktivity. Myrta sebou škubala a kopala, pak padla do louže tajícího sněhu. Nebyl to hezký pohled. Voda se vypařovala, až se kolem kapitánky utvořil oblak páry. Byla vidět jen levá ruka, ale ani na ní se nedaly rozeznat jednotlivé prsty.

Náhle sebou Myrta přestala škubat. Její ruka znehybněla a pak padla do mlžného závoje. Znovu zavládlo ticho arktické noci.

Pomalu se blížili k trychtýři, nakláněli se do mlhy. Artemis chtěl vidět, ale nahlédnout se bál.

Butler se nadechl a začal rozhánět závoje páry. Bylo ticho. Myrta ležela tiše jako v hrobě. Artemis se na ni

podíval. „Myslím, že se probírá…“ Nedořekl, protože vtom se opravdu probrala. Prudce se posadila, na řasách i na kaštanových vlasech měla rampouchy. Hruď se jí vzdouvala, jak lačně lapala po vzduchu.

Artemis ji popadl za rameno: projednou zapomněl na svou slupku ledového sebeovládání. „Myrto! Myrto, řekni něco. Co tvůj prst - je v pořádku?“

Elfka zahýbala prsty a pak je zaťala v pěst. „Snad ano,“ řekla a udeřila Artemise přímo mezi oči. Překvapený chlapec už potřetí toho dne přistál v závěji. Mrkla na šokovaného Butlera. „Teď jsme si kvit,“ podotkla.

Velitel Břízný neměl mnoho vzpomínek, kterých by si zvlášť cenil. Ale v příštích dnech, když situace vypadala hodně zle, se vždycky tiše zasmál, když si vzpomněl na tenhle okamžik.

Operační oddělení

Klusák se probral a všechno ho bolelo, což se mu nestávalo často. Ani si nevzpomínal, kdy naposled skutečně pocítil bolest. Jeho city byly sice několikrát zraněny Juliovými jedovatými poznámkami, ale skutečná fyzická nepohoda nebyla věc, kterou by snášel, pokud se tomu mohl vyhnout.

Kentaur ležel na podlaze svého velínu v Operačním oddělení, zamotaný do zbytků své kancelářské židle. „Vavříne,“ zavrčel. Pak následoval asi dvouminutový nepřetržitý proud netisknutelných nadávek.

Když si konečně vylil vztek, mozek mu zase začal fungovat a on se zvedl z plazmových dlaždic. Zadek měl

spálený. Bude na něm mít pár lysých míst. To je u kentaura hodně nepřitažlivé. Je to to první, na co se v nočním klubu kouká případná partnerka. I když Klusák nikdy moc tancovat nechodil. Měl všechna kopyta levá.

Velín byl uzavřený. Pevněji než permoníkova peněženka, jak se říká. Klusák vyťukal otevírací kód. „Klusák. ***** ********* Dveře."

Počítač nereagoval.

Zkusil to slovně. „Klusák. Vyšší příkaz 121. Dveře." Ani ťuk. Byl v pasti. Vězeň vlastních bezpečnostních opatření. Dokonce i okna byla zatemněná, takže neviděl ven na zbytek oddělení. Byl absolutně odříznutý. Nic nefungovalo.

Ne, to je nepřesné: fungovalo všechno, jenom jeho milované počítače ho neposlouchaly. A Klusák věděl lépe než kdo jiný, že z velínu se prostě nedá dostat, jestliže nemá přístup k centrálnímu počítači.

Kentaur si strhl z hlavy přilbu z kovové fólie a zmačkal ji do kuličky.

„Tos mi pomohla!" ulevil si a hodil ji do recyklované odpadu. Ten analyzuje její chemické složení a odešle ji do příslušné nádrže.

Na zdi se probudil plazmový monitor. Objevila se velká tvář Opal Koboi a usmívala se tak zeširoka, jak to snad kentaur ještě u nikoho neviděl.

„Ahoj, Klusáku. Dlouho jsme se neviděli."

Usmál se také, ale méně zeširoka. „Opal! Rád tě vidím. Jak se daří rodině?" Všichni věděli, že Opal přivedla otce k bankrotu. To byla jedna z legend obchodního světa.

„Výborně, díky. Léčebna Kumulus je vynikající zařízení.“

Klusák se rozhodl, že to zkusí s upřímností. To moc často nedělával, ale se vším se musí někdy začít.

„Opal - rozmysli si, co děláš. Vavřín je šílenec, proboha! Jak dostane, co chce, okamžitě se tě zbaví a ani nemrkne!“

Šotka mu zahrozila perfektně upraveným prstem: „Ne, Klusáku, to se pleteš. Briar mě potřebuje. Opravdu potřebuje. Beze mě a mého zlata by nebyl nic.“

Kentaur se zadíval šotce hluboko do očí. Opal skutečně věřila tomu, co říkala. Jak se může někdo tak chytrý takhle mýlit?

Já vím, co za tím vším je, Opal.“

„Myslíš?“

Jo. Ty máš pořád ještě vztek, že jsem na univerzitě získal medaili za fyziku já.“

Koboi se na vteřinku přestala ovládat a její rysy pozbyly něco ze své dokonalosti.

„Tu medaili jsem měla dostat já, ty kentaure pitomá. Můj nový typ křídel byl mnohem lepší než tvoje pošahaná kamzornice. Vyhrál jsi, protože jsi muž. To byl jediný důvod.“

Klusák se spokojeně usmál. Dokonce i v tak nevýhodné situaci neztratil schopnost být ta nejrýpavější osoba pod světem, když chtěl.

„Tak o co ti jde, Opal? Nebo sis jen chtěla popovídat o starých časech?“

Opal se dlouze napila z křišťálové sklenice. „Jen jsem ti chtěla říct, Klusáku, že tě sleduji, takže se o nic nepo-

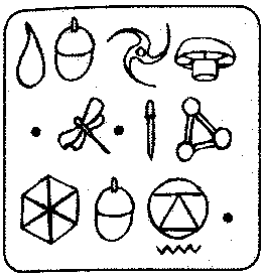
koušej. A taky jsem ti chtěla ukázat pár záběrů z bezpečnostních kamer v centru. Je to mimochodem přímý přenos - Briar je zrovna teď na Radě a z tohohle všeho obviňuje tebe. Hezké pokoukání!“

Tvář Opal zmizela a nahradil ji záběr z výšky na centrum Jistoty. Turistická čtvrť, vedle *Království rýčů*. Obvykle by tahle oblast byla plná manželských párů z Atlantidy, fotografujících se před fontánou. Ale dnes ne. Dnes tu bylo bitevní pole. B'wa Kell vedli otevřenou válku s policií a viditelně měli jednoznačnou převahu. Skřeti pálili z Čumáků, ale policie jejich střelbu neopětovala. Její příslušníci se jen krčili v každém úkrytu, který našli. Byli naprosto bezmocní.

Klusák překvapením otevřel ústa. To byla katastrofa! A to vše kladli za vinu jemu. Podstatné je, že obětní beránci nemohou zůstat naživu - to aby nemohli obhájit svou nevinu. Musel se nějak spojit s Myrtou a varovat ji, co se děje. Jinak jsou všichni mrtví už teď.

KAPITOLA X:

Risk a potíže

Centrum jistoty

Království ryčů nebyl ani v nejlepších dobách podnik, kam by člověk zašel s potěšením. Navzdory svému jménu to byl gigantický bufet s mastnými hranolky, masem záhadného původu a s mléčnými koktejly plnými nechutných žmolků. Přesto v něm bylo pořád plno, obzvlášť kolem slunovratu.

Zrovna v téhle chvíli by ale kapitán Risk Chaluha dal snad skoro přednost tomu, kdyby byl uvnitř a dusil se gumovým hamburgerem, místo aby se krčil před bufetem a uhýbal laserovým paprskům. Skoro.

Vzhledem k tomu, že Břízný byl mimo hru, připadlo velení kapitánu Chaluhovi. Za *normálních* okolností by si takovou zodpovědnost vychutnával. Jenže na druhou stranu, za normálních okolností by měl k dispozici zbraně a dopravní prostředky. Ještě že aspoň spojení dosud funguje.

Risk a jeho hlídka čistili oblíbená shromaždiště B'wa Kell, když je přepadla dobrá stovka členů ještěří triády. Skřeti se usadili na střechách a spustili na policejní jed-

notku smrtící křížovou palbu laserových paprsků a ohnivých koulí. To bylo na skřety hodně složité. Obvykle jim dělalo potíže zároveň se podrbat a uplivnout si. Určitě jim někdo velí!

Risk a jeden z jeho mladých desátníků uvázli pod fotokabinou, kdežto ostatní členové hlídky se stačili ukrýt v Království rýčů.

Zatím si drželi skřety od těla omračovacími puškami a obušky. Pušky měly dosah deset metrů a obušky byly dobré leda zblízka. Oboje fungovalo na baterie a ty se časem musejí vyčerpat. Pak jim zbudou kameny a holé pěsti. Neměli dokonce ani tu výhodu, že by mohli použít štíty, protože útočníci z B'wa Kell měli policejní přilby. Samozřejmě starší model, ale protištítový filtr v nich byl.

Přes budku přeletěla ohnivá koule a roztavila asfalt u jejich nohou. Skřeti si začali počínat chytřeji. Tedy relativně chytřeji. Místo aby se snažili budku rozbít, přehazovali střely přes ni. Policistům mnoho času nezbývalo.

Risk zaťukal na mikrofon: „Chaluha základně. Něco nového se zbraněmi?"

„Vůbec nic, kapitáne," zněla odpověď. „Policajtů je tu spousta, ale střílet mužem leda tak prstama. Nabíjíme ty starý elektrický flinty, ale to potrvá nejmíň osm hodin. V Reko je pár neprůstřelnejch obleků, tak vám je tam hned posílám. Jsou tam nejdýl do pěti minut." „D'Arvit!" zaklel kapitán. Budou se odtud muset hnout. Ta budka se každou chvíli rozpadne a pak se do nich skřeti budou trefovat jako na střelnici. Desátník vedle něj se třásl strachy.

„Pro nebesa," obořil se na něj Risk, „seber se přece!"

„Drž hubu," odsekl jeho bratr Ponrava rozklepanými rty. „Ty na mě máš dávat pozor, říkala máma."

Risk mu zahrozil: „Ve službě jsem pro tebe kapitán Chaluha, desátníku. A mimochodem, pozor na tebe právě dávám."

„Tomuhle říkáš dávat pozor?" kňučel uraženě Ponrava.

Risk nevěděl, na koho má větší vztek, jestli na bratra nebo na skřety.

„Oukej, Pony. Tahle budka už moc dlouho nevydrží. Budem se muset dostat do *Království*. Jasný?"

Ponyho třesoucí se ret na okamžik ztuhl. „Ani náhodou! Já se nehnu, k tomu mě nepřinutíš. Klidně tady zůstanu až do smrti."

Risk pozvedl hledí. „Hele, nech těch řečí a *poslouchej*. Jestli odtud hned teď nevypadneme, zbývá ti do té smrti asi tak třicet vteřin."

„Ale co skřeti, Rizíku?"

Kapitán Chaluha popadl bratra za ramena. „O skřety se vůbec nestarej. Starej se o to, že tě kopnu do zadku, jestli zpomalíš."

Pony se bolestně ušklíbl. Něco takového už zažil. „A nestane se nám nic, viď, brácho?"

Risk mrknul. Jasně že ne. Jsem přece kapitán, ne?"

Mladší bratr přikývl a ztuhlý ret se mu trochu uvolnil.

„Fajn. Tak teď se otoč nosem ke dveřím, a až řeknu, poběžíš. Jasný?"

Znovu kývání. Ponyho brada teď kmitala rychleji než datlí zobák.

„Tak dobře, desátníku. Pozor - na můj povel…“

Další ohnivá koule. Tentokrát blíž. Z Riskových gumových podrážek se černě zakouřilo. Kapitán vykoukl za rohem zdi. Výstřel z laseru mu málem navrtal třetí nosní dírku. Zpoza rohu vyletěl bytelný kovový vývěsní štít a poskakoval v palbě nejméně deseti výstřelů. Stálo na něm *PROFI FOTO*. Tedy přesněji řečeno *PROF FOTO*. To *I* bylo vystřílené, což znamenalo, že není odolný proti laserům. Ale bude muset stačit.

Risk popadl otáčející se vývěsní tabuli a omotal si ji kolem ramen jako provizorní brnění. Policejní kombinézy byly podšité mikrovláknem rozptylujícím neutrinové výstřely a dokonce i sonické vlny, ale čumáky se pod zemí neužívaly už léta, takže obleky nebyly konstruované tak, aby jim odolaly. Jediná střela - a roztrhne policejní kombinézu jako papír.

Šťouchl bratra do zad. „Připraven?“

Pony snad kývl, nebo to možná bylo jen tím, že se třásl po celém těle.

Risk se připravil, přikrčil a narovnal si tabuli kolem zad a hrudi. Pár dávek to vydrží. Pak bude Ponyho krýt vlastním tělem.

Další ohnivá koule. Přímo mezi nimi a Královstvím. Za chvilku plamen vypálí v chodníku díru. Musejí vyrazit hned. Skrz ten oheň.

„Přilbu neprodyšně uzavřít!“

„Proč?“

„Říkám uzavřít, desátníku!“

Ponrava rozkaz splnil. Se starším bratrem se hádat mohl, s velícím důstojníkem ne.

Risk se opřel pravačkou do Ponyho zad a drsně ho postrčil vpřed. „Běž, běž, běž!“

Vletěli přímo do bílého srdce plamene. Risk slyšel, jak vlákna v jeho kombinéze praskají, aby si poradila s tou výhní. Rozpálený dehet ho chytal za boty a tavil mu gumové podrážky.

A pak z toho byli venku a klopýtali ke dvojitým dveřím. Risk si otřel z hledí saze. Jeho muži čekali, schovaní za štíty. Dva čarodějové—léčitelé měli sundané rukavice, nachystáni přikládat ruce.

Ještě deset metrů.

Utíkali dál.

Skřeti je zaměřili. Všude kolem nich dopadaly spršky střel a ničily zbytky vchodových dveří *Království*. Riskovi to škublo hlavou dopředu, jak se mu o temeno přilby rozplácl brok. Další salvy. Tentokrát níž. Sprška střel mezi lopatky. Tabule vydržela.

Náraz však zvedl kapitána jako dětského draka, takže vrazil do bratra a oba současně prolétli zničenými dveřmi. Okamžitě je zatáhli za stěnu ze štítů.

„Co Pony?“ lapal kapitán Chaluha po dechu, přes bolest, hluk a saze. Je v pořádku?“

„Naprosto,“ kývl hlavní čaroděj-léčitel a překulil Riska na břicho. „Zato vaše záda! Ráno budete mít parádní modřiny.“

Kapitán Chaluha to odbyl mávnutím ruky. „Víte něco o veliteli?“

Čaroděj zavrtěl hlavou. „Nic. Břízný se pohřešuje a velitelem zase jmenovali Vavřína. A co hůř, říká se, že za tím vším stál Klusák.“

Risk zbledl, a nebylo to z bolesti v zádech. „Klusák?! To nemůže být pravda!“

Zaskřípal zuby v bezmocném vzteku. Zrovna Klusák a Břízný! Neměl na vybranou, musel jednat. Musel udělat tu jedinou věc, o které míval noční můry. S námahou se zvedl na loket. Vzduch nad jejich hlavami doslova bzučel výstřely z Čumáků. Byla jen otázka času, kdy je skřeti přemohou. Musel to udělat.

Kapitán Chaluha se nadechl: „Oukej, chlapi. Poslouchejte mě — stáhneme se na velitelství.“

Jeho muži ztuhli. Dokonce i Pony přestal vzlykat. Stáhnout se?

„Slyšeli jste dobře!“ zavrčel Risk. „Stáhneme se. Beze zbraní ulice neudržíme. Takže pohyb, pohyb!“

Policisté se šourali k zadnímu východu. Na porážky nebyli zvyklí. Ať tomu říkali stažení, ústup, taktický manévr — pořád to znamenalo jediné: utíkali. A koho by napadlo, že podobný rozkaz někdy vyjde zrovna z úst Riska Chaluhy?

Arktický podzemní přístav

Artemis a jeho spolucestující se ukryli v terminálu. Myrta tu cestu absolvovala přehozená Butlerovi přes rameno. Několik minut hlasitě protestovala, než jí velitel výslovně přikázal, aby mlčela.

„Zrovna jste prodělala závažnou operaci kouzlem,“ připomněl jí. „Tak buďte zticha a cvičte.“ Bylo nesmírně důležité, aby Myrta během příští hodiny prstem pořád pohybovala, aby se napojily ty správné šlachy. Hlav-

ně aby ukazovákem hýbala tak, jak ho potom bude chtít používat, to jest především tak, jako by tiskla spoušť.

Choulili se kolem sálavé krychle v opuštěné hale pro cestující.

„Není tu někde voda?“ zeptala se Myrta. „Připadám si po tom hojení úplně vysušená.“

Břízný zamrkal, což se nestávalo často. „Něco bych měl. Tenhle malý trik jsem se naučil v poli,“ odepnul od pásku malou střelu s plochou špičkou. Vypadala jako z plexiskla a naplněná byla čirou tekutinou.

„Toho se moc nenapije,“ podotkl Butler.

„Víc, než si myslíš. To je hydrostřela, miniaturní hasicí přístroj. Voda je stlačená do malinkého prostoru. Vystřelíš ji doprostřed ohně a náraz obrátí chod kompresoru. Po plamenech se rozstříkne půl litru vody a je to účinnější, než kdyby se jich tam nalilo sto. Říkáme tomu Prskavka.“

„Výborně,“ podotkl Artemis suše. Ještě kdyby to bylo z čeho vystřelit.“

„Není třeba,“ Břízný vytáhl dlouhý nůž. „Ručně to jde taky.“

Namířil plochou špici střely na hrdlo polní láhve a propíchl víčko. Do láhve vystříkl syčivý proud.

„Tady máte, kapitánko. Nikdo nemůže říct, že se 0 svoje lidi nestarám.“

„To je chytré,“ připustil Artemis.

„A nejlepší na tom je,“ dodal Břízný a zastrčil prázdnou střelu do kapsy, „že se to dá použít opakovaně. Stačí, když Prskavku strčím do hromady sněhu, a kompre-

sor se postará o zbytek, takže mi ani Klusák nepůjde po krku kvůli ztrátě výstroje.“

Myrta se dlouze napila a brzo se jí vrátila barva do tváří.

„Takže nás četa B’wa Kell přepadla ze zálohy,“ začala pak uvažovat nahlas. „Co to znamená?“

„To znamená, že vás někdo prozradil,“ odpověděl Artemis a natáhl ruce blíž k sálavé krychli. Já jsem měl dojem, že tahle mise je přísně tajná. Dokonce ani vaši Radu jste neinformovali. A jediná osoba, která tu s námi není, je ten kentaur.“

Myrta vyskočila. „Klusák? To není možné!“

Artemis otočil dlaně vzhůru. „Logika, prostá logika.“

„To je všechno moc hezké,“ vložil se do toho velitel, „ale jsou to jen domněnky. Musíme zhodnotit situaci. Co máme a co víme jistě?“

Butler souhlasně kývl. Velitel byl tvor podle jeho gusta. Voják.

Břízný si právě odpovídal: „Máme pořád ještě člun - za předpokladu, že není taky napíchnutý. Je plně vybavený potravinami. Většinou atlantskými, takže si zvykejte na ryby a chobotnice.“

„A co víme?“ zopakoval druhou otázku Butler.

Slova se ujal Artemis. „Víme, že skřeti mají u policie informátora. Víme taky, že když se pokusili odstranit hlavu policie, to jest tady velitele Břízného, pak jim jde i o policii jako takovou. A nejlepší šanci na úspěch mají, když obě operace provedou zároveň.“

Myrta se kousla do rtu. „Takže to znamená…“ „To znamená, že dole v podzemí nejspíš propukla nějaká revoluce.“

„B’wa Kell proti policii?“ ušklíbla se Myrta. „To nebude problém.“

„Obecně máš nejspíš pravdu,“ souhlasil Artemis. Jenže jestli nefungují zbraně vám…“ „Tak jim dole taky ne,“ doplnil Břízný. „Teoreticky.“ Artemis přistoupil blíž ke krychli. „Představme si nejhorší scénář: Jistoty se zmocnila triáda B’wa Kell a členové Rady jsou buď mrtví, nebo uvěznění. Upřímně řečeno, vypadá to dost zle.“

Ani jeden ze skřítků nereagoval. Zle, to bylo hodně slabé slovo. Přesnější by bylo *katastrofálně*.

Dokonce i Artemise to poněkud vyvedlo z míry. Tohle jeho otci rozhodně nepomůže.

„Navrhuju, abychom si tady chvíli odpočinuli, sbalili nějaké zásoby a vyrazili do Murmanska, hned jak nás budou trochu krýt mraky. Butler může prohledat byt toho Vasikina. Třeba budeme mít štěstí a otec tam bude. Já vím, že beze zbraní jsme trochu v nevýhodě, ale pořád nám hraje do ruky moment překvapení.“ Chvíli nikdo nepromluvil. Nastalo rozpačité ticho. Všichni věděli, co by se mělo říct, ale nikdo to nechtěl vyslovit.

„Artemisi,“ vzal to nakonec na sebe Butler a položil chlapci ruku na rameno. „My teď nejsme schopní jít proti mafii. Nemáme funkční zbraně, a protože naši kolegové se potřebují vrátit pod zem, nebudeme mít ani trochu kouzelné moci. Jestli do toho půjdeme teď, tak se z toho nedostaneme. Ani jeden.“

Artemis se vpíjel očima do jádra sálavé krychle. „Vždyť otec je tak blízko, Butlere. Přece to teď nemůžu vzdát.“

Myrtu proti vlastní vůli dojala jeho neochota ustoupit, i když šance byly tak malé. Byla si jistá, že se Artemis výjimečně nesnaží s nikým manipulovat. Tomu chlapci se prostě stýskalo po otci. Možná byla moc měkká, ale přišlo jí ho líto.

„My to přece nevzdáváme, Artemisi,“ řekla tiše, přeskupujeme se. To je rozdíl. Vrátíme se. Nezapomeň, největší tma je vždycky před úsvitem.“

Artemis se na ni podíval: „Před jakým úsvitem? Zapomínáš, že jsme v Arktidě?“

Velín operačního oddělení

Klusák měl strašný vztek sám na sebe. Po všech těch bezpečnostních opatřeních, která do svého systému vložil, si Opal Koboi prostě přijde a celou síť mu vyfoukne před nosem. A co hůř, policie jí za to ještě zaplatila!

Kentaur musel obdivovat její drzost. Byl to geniálně jednoduchý plán. Přihlásila se do výběrového řízení na modernizaci, nabídla nejnižší odhad ceny. Přiměla policii, aby jí dala čip umožňující přístup do všech oblastí, a pak do místních systémů vpašovala špionážní kamery. Vždyť ona i ty kamery policii naúčtovala!

Klusák zkusmo stiskl několik tlačítek. Nic. Ne že by čekal něco jiného. Opal Koboi nepochybně napíchla všechno, do posledního optického kabelu. Možná ho teď zrovna sleduje. Dokázal si ji živě představit. Je sto-

čená ve svém vznášedlovém křesle Koboi Hoverboy™, spokojeně se hihňá do plazmové obrazovky a kochá se krachem svého největšího konkurenta.

Klusák zavrčel. Jednou ho možná zastihla nepřipraveného, ale víckrát už se to nestane. Rozhodně se nesesype, jen aby se Opal Koboi pobavila. I když… Třeba to není tak špatný nápad.

Kentaur začal teatrálně vzlykat a mezi prsty se nenápadně rozhlížel. Kdybych byl mikrokamera, kam bych se schoval? Někam, kde by mě nehledalo kontrolní zařízení! Klusák se podíval po hledači „štěnic", malém, složitém svazku kabelů a čipů připevněném na stropě. Jediné místo, kam se hledač nedíval, byl hledač sám…

Teď tedy věděl, odkud ho Opal Koboi vidí, i když netušil, jestli mu to bude k něčemu dobré. Jestli je kamera skutečně ukrytá v hledači, bude mít malé slepé místo přímo pod titanovou schránkou přístroje. Přesto ale šotka viděla všechno důležité. A on byl pořád ještě zamčený ve velínu a odříznutý od počítačů.

Kentaur složil hlavu do dlaní; dokonalý obrázek zlomené bytosti. Ve skutečnosti se ale rozhlížel kolem sebe. Co se tady ocitlo nového po té poslední modernizaci? Musí tu přece být nějaké nenapíchnuté zařízení…

Ale nebylo tu nic, co by bylo k potřebě. Cívka optického kabelu. Pár vodivých svorek a několik nástrojů. Nic užitečného. Pak na něj zpod pultu něco mrklo. Zelené světélko.

Klusákovi se prudce zrychlil tep - okamžitě věděl, co to je. Notebook Artemise Fowla. I s modemem. Dá se z něj e-mailovat. Vůlí se nutil do klidu: tenhle notebook

neměla Opal Koboi možnost napíchnout. Objevil se tady teprve před pár hodinami. On sám se ještě nedostal k tomu, aby ho rozebral.

Kentaur došel ke svému kufříku s nástroji a v záchvatu bezmocného vzteku vyklopil jeho obsah na plazmové dlaždice. Nebyl ale tak vzteklý, aby při tom zapomněl sbalit kus kabelu a kleště. Dalším krokem v jeho předstíraném zhroucení bylo padnout na pult a neovladatelně se rozvzlykat. Samozřejmě se musel složit přesně nad tím místem, kde Myrta nechala notebook. Nenápadným kopnutím posunul počítač do místa, kam by kamera neměla vidět. Pak se vrhl na zem a začal v záchvatu zuřivosti kopat nohama. Opal by přes svou mikrokameru neměla vidět nic než jeho škubající se nohy.

Zatím dobré. Klusák otevřel notebook a rychle vypnul zvuk. Lidské počítače mají nepříjemný zvyk pípat v nejnevhodnějším okamžiku. Jednou rukou přejel po klávesnici a za chvilku už byl v e-mailovém programu.

Teď nastal problém. Bezdrátový přístup na internet je moc hezká věc, ale ze středu Země se používá dost špatně. Klusák si sklesle položil hlavu na jednu paži a druhou rukou nacpal jeden konec optického kabelu do zásuvky od skopu. Skopy byly skryté sledovací a vysílací přístroje umístěné tajně na amerických satelitech. Teď měl spojení. Musel jen doufat, že Bláteník nemá vypnutý mobil.

Laboratoře Koboi

Opal Koboi se snad v životě takhle nebavila. Celé podzemí měla doslova a do písmene pro sebe na hraní.

Protáhla se ve vznášedlovém křesle jako spokojená kočka a očima se pásla na zmatku, který sledovala na plazmových monitorech. Policisté neměli šanci. Byla jen otázka času, kdy příslušníci B'wa Kell proniknou na policejní ústředí, a pak bude město jejich. Potom přijde na řadu Atlantida a po ní i lidský svět.

Opal se vznášela mezi obrazovkami a hltala každý detail. V městě proudili skřeti z každé temné skuliny, ozbrojení a krvežízniví. Broky z jejich Čumáků oštipovaly historické budovy ostošest. Obyčejní skřítkové se zabarikádovali v domech a modlili se, aby je pustošivé bandy minuly. Skřeti plenili a zapalovali obchody. Opal jen doufala, že to moc nepřeženou. Neměla chuť být královnou spáleniště.

Na hlavní obrazovce se otevřel komunikační kanál. Byla to jejich zabezpečená linka a objevil se Vavřín. A dokonce vypadal šťastně: bylo to chladné štěstí pomsty.

„Briare!" vykřikla Opal. „Je to nádhera. Škoda že tu nejsi, abys to viděl."

„Přijdu brzo. Zatím ale musím zůstat u svých jednotek. Koneckonců jsem to byl já, kdo odhalil Klusákovu zradu, proto mě Rada znovu jmenovala velitelem. A jak se má náš vězeň?"

Opal pohlédla na obrazovku s Klusákem. „Popravdě řečeno mě zklamal. Čekala jsem, že se o něco pokusí. Přinejmenším o útěk. Ale on nedělá nic, než že fňuká a občas se hystericky vzteká."

Vavřín se usmál od ucha k uchu. „Nejspíš je zralý na sebevraždu. Vlastně jsem si tím jistý." Pak se nedávno

povýšený velitel zase začal tvářit pracovně a věcně. „Co policie? Má nějaké nečekané nápady?“

„Ne. Přesně jak jsi předpovídal. Všichni se schovávají na velitelství jako želvy v krunýři. Mám jim odříznout místní komunikace?“

Vavřín zavrtěl hlavou: „Ne. Z těch jejich takzvaných tajných kanálů se předem dozvíme o každém jejich kroku. Nech je být. Pro všechny případy.“

Opal Koboi se naklonila blíž k obrazovce. „Řekni mi to ještě jednou, Briare. Pověz mi, co bude dál.“

Vavřínoví přeletěl po tváři krátký podrážděný výraz, dnes ho však nadlouho nedokázalo vyvést z míry nic.

„Radě jsem řekl, že celou tu sabotáž zorganizoval z toho svého zamčeného velínu Klusák. Ale ty pak ten kentaurův program zázračně překonáš a vrátíš policii kontrolu nad DNA-děly na velitelství. Policie ty směšné skřety porazí. Já budu hrdina odporu a ty moje princezna. Všechny vojenské kontrakty po příštích pět set let dostanou Laboratoře Koboi.“

Opal zatajila dech. „A pak?“

„A pak spolu zbavíme Zemi těch otravných Blátivých. Takhle, miláčku, bude vypadat budoucnost.“

Arktický terminál

Rozezněl se Artemisův mobil. To nečekal ani on sám. Zuby si strhl rukavici a co nejrychleji ho vytáhl z pouzdra.

„Textovka,“ řekl a rychle ji otevíral. „To číslo nemá nikdo kromě Butlera.“

Myrta založila ruce na prsou. „Zjevně má."

Artemis si jejího tónu nevšímal. „Kdo jiný než Klusák? Celé měsíce mi monitoruje všechnu bezdrátovou komunikaci. Buď používá můj počítač, nebo našel způsob, jak propojit naše platformy."

Jasně," řekli zároveň Břízný a Butler. V obou případech to byla lež.

Na Myrtu ten žargon dojem neudělal. „Tak co píše?"

Artemis poklepal na malý displej: „Podívej se sama."

Kapitánka Krátká vzala mobil a četla zprávu nahlas, jak jí naskakovala. A s každým dalším řádkem se jí obličej protahoval víc a víc…

VEL. BRIZNY. DOLE PROBL. JIST. OVL. SKRETI. POLIC. VEL. OBKLIC. ZA VSÍM STOJI VAVRIN A OPAL KOBOI. ZBR. A KOMUN. NEFUNG. DNA—DELA OVL. KOBOI. JA UVEZN. VE VELINU. RADA ZE VŠEHO VINI ME. JESTLI ZIJETE, PROSIM POMOZTE. JESTLI NE, SPATNE CIS.

Myrta polkla, v krku měla náhle sucho. „To nevypadá dobře."

Velitel vyskočil a popadl mobil, aby si zprávu přečetl sám.

„Ne," prohlásil po chvilce, „to rozhodně nevypadá dobře. Tak Vavřín! Celou tu dobu to byl Vavřín. Proč mě to jen nenapadlo? Můžeme se nějak spojit s Klusákem?"

Artemis zauvažoval. „Ne. Tady není síť. Překvapuje mě, že můžeme vůbec přijímat."

„A nemohl bys to nějak zapojit?"

„Ale jistě. Když budu mít šest měsíců času, specializované nářadí a tři kilometry ocelových nosníků…“

Myrta se ušklíbla: „No tomu říkám geniální zločinec!“

„Pšt,“ položil jí Butler ruku na rameno. „On přemýšlí.“

Artemis hleděl hluboko do tekutého plazmového srdce krychle. „Máme dvě možnosti,“ začal po chvíli. Nikdo ho nepřerušil, dokonce ani Myrta ne. Koneckonců, právě Artemis Fowl vymyslel způsob, jak uniknout časovému poli.

„Můžeme si zjednat lidskou pomoc. Někteří Butlerovi pochybnější známí by se jistě dali přesvědčit, aby pomohli, samozřejmě za honorář.“

Břízný zavrtěl hlavou. „To ne.“

„Vždyť byste jim pak mohli vymazat paměť.“

„Někdy se to docela nepovede. A to poslední, co můžeme potřebovat, jsou žoldáci se zbytkovými vzpomínkami. A co ta druhá možnost?“

„Vloupat se do Laboratoří Koboi a vrátit policii kontrolu nad zbraněmi.“

Velitel se zasmál: „Vloupat se do Laboratoří Koboi? To myslíš vážně? Celý ten komplex je v rostlé skále. Nejsou tam okna, stěny jsou neprůstřelné a všude jsou omračovací DNA-děla. Kdokoli nepovolaný, kdo se přiblíží na sto metrů, dostane ránu mezi špičaté uši.“

Butler hvízdl. „Na obyčejnou továrnu jsou to docela slušná bezpečnostní opatření.“

‚Já vím,“povzdechl Břízný. „Laboratoře Koboi dostaly zvláštní povolení. Sám jsem ho podepisoval.“

Butler o tom chvilku přemýšlel. „To nepůjde," prohlásil nakonec. „Bez příslušných plánů ne."

„D'Arvit!" zaklel velitel. „V životě by mě nenapadlo, že něco takového někdy řeknu, ale tuhle práci by zvládl jen jediný skřítek…"

Myrta přikývla: „Sláma Hraboš."

„Hraboš?"

„Permoník. Profesionální zločinec. Jediný skřítek, který se kdy dokázal vloupat do Laboratoří Koboi a přežil to. Bohužel jsme ho loni ztratili. Čirou náhodou zrovna tenkrát, když se podhrabával z vašeho sídla."

„Vzpomínám si na něj," kývl Butler. „Div mi neurazil hlavu. Nepříjemné individuum."

Břízný se tiše zasmál. „Starouše Slámu jsem dostal za mříže osmkrát. Naposledy zrovna za Laboratoře Koboi. Jestli si dobře vzpomínám, vydávali se Sláma a jeho bratranec za stavitele. Dobrý způsob, jak získat plány zabezpečených budov. Tu smlouvu u Koboi dostali. Sláma si tam nechal zadní vrátka. Typický Hraboš: Vloupá se do nejzabezpečenější budovy pod zemí a pak se pokusí prodat alchymistický tyglík jednomu z mých agentů."

Artemis zpozorněl. „Alchymistický? Vy máte alchymistické tyglíky?"

„Přestaň slintat, Bláteníčku. Jsou experimentální. Čarodějové z dávných časů uměli podle Knihy měnit olovo ve zlato, ale ta znalost se vytratila. Dokonce ani Opal Koboi to ještě nedokázala."

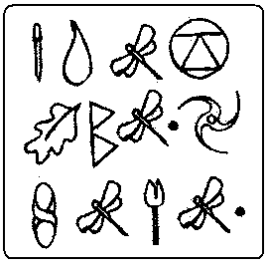
„Aha," zklamaně řekl Artemis.

„Věřte si tomu nebo ne, mně ten zločinec skoro chybí. Uměl jednoho urazit takovým způsobem…“ Břízný se podíval k nebi. „Rád bych věděl, jestli je tam nahoře a kouká na nás.“

Jistým způsobem ano,“ podotkla Myrta provinile. „Když mám být úplně upřímná, veliteli, Sláma Hraboš je v Los Angeles.“

KAPITOLA XI:

PRÁZDNÁ SLÁMA

LOS ANGELES

Sláma Hraboš byl v té chvíli před bytem jedné oscarové herečky. Ona samozřejmě nevěděla, že tam je. A on zase samozřejmě neměl nijak dobré úmysly. Jednou zloděj, vždycky zloděj.

Ne že by Sláma potřeboval peníze. Při tom obléhání Artemise Fowla si hodně pomohl. Dost, aby to stačilo na nájem luxusního bytu v Beverly Hills. Vybavil si ho špičkovým domácím kinem, rozsáhlou sbírkou DVD a takovým množstvím sušeného hovězího, že by mu vystačilo až do smrti. Čas na deset let odpočinku a zábavy.

Jenže život takový není. Odmítá se stočit do klubíčka a klidně sedět v koutku. Několik set let starý zvyk jen tak nevyšumí. V polovině kompletní série bondovek si Sláma uvědomil, že se mu stýská po starých špatných časech. Samotářský obyvatel střešního bytu brzo začal podnikat noční procházky, jež obvykle končily uvnitř domů jiných lidí.

Původně je Sláma Hraboš jen navštěvoval a vychutnával si vzrušení z toho, že pokořil rafinované bezpeč-

nostní systémy Blátivých. Zanedlouho si ale začal brát trofeje. Drobné věcičky - křišťálový pohár, popelník, nebo třeba kočku, když ho honila mlsná. A brzo se mu začalo stýskat po dávné slávě a svůj lup rozhojňoval. Zlaté pruty, obří diamanty, nebo i pit. bulteriéři, když mu zrovna hodně vyhládlo.

Ta věc s Oscary začala vlastně náhodou. Prvního štípl jen tak ze zvědavosti při jednom výletu do New Yorku. Byl to Oscar za nejlepší původní scénář a nazítří to na titulních stránkách oznamovaly noviny od jednoho pobřeží ke druhému. Skoro to vypadalo, jako kdyby vyloupil dodávku vzácných léků, ne že ukradl pozlacenou sošku. Slámu to samozřejmě nadchlo. Našel si novou noční zábavu.

Během dalších čtrnácti dnů štípl Ceny akademie za nejlepší zvuk a za speciální efekty. Bulvární tisk se mohl zbláznit. Dokonce dal lapkovi přezdívku - Postrach Oscarů. Když si tohle Sláma přečetl, radostí se mu začaly vrtět prsty u nohou. A to je u permoníků něco! Jsou totiž stejně obratné jako prsty na rukou, mají dva klouby - a čím méně se bude mluvit o pachu, tím lépe. Sláma si dal jasný úkol: musí získat celou sadu.

Během příštích šesti měsíců útočil Postrach po celých Spojených státech. Dokonce si udělal i výlet do Itálie, aby do sbírky přidal Oscara za nejlepší zahraniční film. Nechal si udělat speciální vitrínu se zabarveným sklem, které se dalo docela ztmavit stiskem knoflíku. Sláma Hraboš si konečně zas připadal živý.

Samozřejmě každý, kdo kdy nějakého Oscara vyhrál, ztrojnásobil svá bezpečnostní opatření, ale to Slámovi

právě vyhovovalo. Vloupat se do boudy na pláži, to nic není. Velké cíle, nejmodernější technika. Tak to má veřejnost ráda. A Postrach Oscarů jim to tedy servíroval. Noviny mu to baštily. Byl hrdina. Za denního světla, kdy se nemohl odvážit ven, se zaměstnával tím, že psal filmový scénář o svých vlastních dobrodružstvích.

Dnes byl jeho gala večer - poslední soška. Šel si pro cenu za nejlepší ženský herecký výkon. A ne jen tak k ledajaké nejlepší herečce. Dnešním jeho cílem byla prudká jamajská kráska Maggie V. Letošního Oscara získala za ztvárnění Drahouška, prudké jamajské krásky. Maggie V. se nechala veřejně slyšet, že jestli se Postrach pokusí o toho jejího Oscara, nestačí se divit. Jak by mohl Sláma takové výzvě odolat?

Samotnou budovu nebylo těžké najít: byl to desetipatrový kvádr ze skla a oceli hned u Sunset Boulevardu, kousek pěšky na jih od Slámová vlastního bytu. Jedné podmračené noci si tedy neohrožený permoník sbalil nádobíčko a chystal se vloupat do

historie.

Byt Maggie V. byl v nejvyšším patře. Nepřicházelo v úvahu dostat se nahoru po schodech, výtahem nebo šachtou. Muselo se to udělat zvenčí.

V přípravě na výstup Sláma dva dny nic nepil. U permoníků nejsou póry jen k pocení, dokážou vodu i nasávat. To se hodí, když jeden na několik dní uvízne v závalu. I když se nemůže napít ústy, každý centimetr jeho těla může sát vodu z okolní půdy. Když je permoník žíznivý jako Sláma teď, otevřou se jeho póry do velikosti špendlíkových hlaviček a začnou sát jako šílené.

To se může velice hodit, když třeba potřebujete vyšplhat po stěně vysoké budovy.

Sláma si sundal boty a rukavice, nasadil si ukradenou helmu podzemní policie a začal šplhat.

Sklvz E93

Myrta cítila, jak jí velitelův zamračený pohled škvaří chloupky vzadu na krku. Snažila se to ignorovat a soustředila se na to, aby nerozbila člun atlantského velvyslance o stěny arktické šachty.

„Takže vy jste celou tu dobu věděla, že je Sláma Hraboš naživu?“

Myrta šťouchla do páčky pravého motoru, aby se vyhnula napůl roztavenému balvanu. „Ne určitě. Klusák měl jen takovou teorii.“

Velitel zakroutil komusi neviditelnému krkem. „No jestli jsem si to nemyslel. Klusák!“

Artemis se na svém sedadle pot'ouchle usmál: „Poslechněte, vy dva, máme pracovat společně, jako tým.“

„Tak mi vyložte tu Klusákovu teorii, kapitánko,“ přikázal Břízný a připoutal se v sedadle kopilota.

Myrta aktivovala statickou sprchu na vnějších kamerách člunu. Pozitivní a negativní náboj rozehnal povlak prachu na čočkách.

„Klusákovi připadala Slámová smrt trochu podezřelá - hlavně vzhledem k tomu, že v tunelování neměl pod zemí konkurenci.“

„Tak proč s tím nepřišel za mnou?“

„To bylo jen takové tušení. A neurazte se, ale víte sám, jaký názor vy máte na různá tušení, veliteli."

Břízný neochotně přikývl. Byla to pravda, na tušení neměl čas. Buď přines důkazy, nebo z mé kanceláře vypadni, dokud si je neopatříš.

„Kentaur si to sám ve volném čase trochu prověřoval. První, co si uvědomil, bylo, že to vrácené zlato bylo poněkud lehké. Já jsem vyjednala vrácení poloviny výkupného, a podle Klusákova odhadu tam chyběly dobré dva tucty slitků.

Velitel si zapálil jeden ze svých proslulých houbových doutníků. Musel přiznat, že to zní slibně: ztracené zlato, Sláma Hraboš v okruhu sta kilometrů. Dva a dva jsou čtyři.

„Jak víte, veškerý policejní majetek se standardně postřikuje sledovací látkou na bázi solinia, a to platilo i pro to zlato z výkupného. Klusák tedy provedl průzkum na solinium, a našel spoustu výskytů po celém Los Angeles. Obzvlášť v hotelu Crowley v Beverly Hills. Tak se jim naboural do počítače a zjistil, že v jejich střešním apartmá bydlí osoba jménem Lance Hrabal."

Břízného špičaté uši se zachvěly. „Hrabal?"

„Přesně tak," kývla Myrta. „To je něco víc než náhoda. V téhle fázi přišel Klusák za mnou a já mu poradila, aby se pokusil získat nějaké satelitní fotky, než s tím půjde k vám. Jenže…"

„Jenže pana Hrabala skoro není vidět. Je to tak?"

„Přesně."

Břízného tvář změnila barvu z růžové na rajskou. „Sláma, ten mizera jeden! Jak to udělal?"

Myrta pokrčila rameny. „Předpokládáme, že přemístil svou kamzornici na nějaké místní divoké zvíře, možná na králíka. Pak ten tunel probořil."

„Takže ty životní funkce, které jsme sledovali, patřily nějakému králíkovi."

„Přesně tak. Tedy teoreticky."

Já ho zabiju!" zařval Břízný a uhodil do pilotního pultu. „Nemůžou ty necky letět rychleji?"

Los Angeles

Sláma alias Postrach vyšplhal po domě celkem bez obtíží. Byly tu sice kamery průmyslové televize, ale iontový filtr přilby mu jasně ukázal, kam jejich objektivy míří. Nebylo pak už nic těžkého proplížit se místy, kam žádná z nich neviděla.

Do hodiny byl permoník přisátý na zdi před oknem bytu Maggie V. v desátém patře. Okna byla trojitá s neprůstřelným povlakem. Ty filmové hvězdy! Stihomamem trpí jedna jako druhá.

Na horní části okna byl samozřejmě alarm a na zdi jako ztuhlý cvrček sedělo pohybové čidlo. To se dalo čekat.

Sláma vypálil ve skle otvor permonickým leštidlem, které se v dolech používá na čištění diamantů. Lidé diamanty řežou, když je chtějí nablýskat. No věřili byste tomu? Polovina kamene tak přijde nazmar.

Potom Postrach pomocí iontového filtru zjistil, kam to čidlo pohybu vidí. Červený iontový paprsek mu pro-

zradil, že je namířené na podlahu. Nevadí, stejně měl v úmyslu vzít to po stěně.

Jeho póry dosud křičely touhou po vodě a tak se bez potíží plížil po přepážce, přičemž maximálně využíval chromové policové stěny, obklopující téměř celý obývací pokoj.

Teď musel najít sošku Oscara. Mohla být schovaná kdekoli, třeba ji Maggie V. mohla mít i pod polštářem, ale někde koneckonců začít musel. Jeden nikdy neví, třeba bude mít štěstí.

Sláma zaktivoval rentgenový filtr přilby a rozhlížel se po sejfu. Na zdech nic. Zkusil podlahu; lidé jsou v poslední době chytřejší. No a tam, pod kobercem z napodobeniny zebří kůže, byl kovový kvádřík. Jak jednoduché!

Přiblížil se k čidlu pohybu shora a přeopatrně kroutil jeho krkem tak dlouho, až se dívalo na strop. Podlaha byla teď bezpečná.

Hbitě se spustil na koberec a přitom citlivými prs“ ty opatrně zkoumal povrch. Ne, koberec neměl v podšívce nášlapná čidla. Sroloval zebří imitaci, až se v podlaze objevila dvířka. Spáry byly pouhým okem sotva vidět. Sláma však byl jednak odborník a jednak se nedíval prostým okem, ale přes přibližovací čočky policejní přilby.

Vsunul do štěrbiny nehet a dvířka zvedl. Samotný sejf ho trochu zklamal: nebyl ani obložený olovem, a pomocí rentgenového filtru viděl přímo do mechanismu, jednoduchý kombinační zámek, na pouhá tři čísla.

Sláma filtr vypnul. To má být nějaká zábava, otevírat průhledný zámek? Místo toho přiložil na dvířka ucho a

začal otáčet číselníkem. Během patnácti vteřin měl otevřeno.

Zamrkalo na něj zlacení malé sošky. A v té chvíli udělal Postrach obrovskou chybu: začal být spokojený sám se sebou. V duchu byl už zpátky ve svém bytě a naléval se z dvoulitrové láhve ledovou vodou. A spokojený zloděj si vždycky koleduje o vězení.

Postrach si nezkontroloval, jestli na sošce samotné nejsou nějaké nástrahy, a vytáhl ji ze sejfu rovnou. Kdyby se byl podíval lépe, byl by si uvědomil, že k podstavci jsou magneticky připevněné drátky. Jak s Oscarem pohnul, okruh se rozpojil a rozpoutalo se peklo.

Skluz E93

Myrta seřídila autopilota tak, aby se člun zastavil tři tisíce metrů pod povrchem. Klepla si na hruď, aby rozepnula pás, a přešla k ostatním do zadní části člunu.

Jsou tu dva problémy. První — když sestoupíme níž, zachytí nás skenery, pokud ještě fungují.“

„Proč se netěším na číslo dva?“ utrousil Butler.

„Druhý - tuhle část šachty jsme vyřadili z provozu, když jsme se stáhli z Arktidy.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že servisní tunely jsou zasypané A bez servisních tunelů se do šachtového systému nedostaneme.“

„To není problém,“ prohlásil Břízný. „Prostě se tam prostřílíme.“

Myrta povzdechla: „A čím, veliteli? Tohle je diplomatický letoun. Nemáme žádná děla.“

Butler vytáhl z váčku na své Boji dvě třaskavé koule. „Pomohlo by tohle? Klusáka napadlo, že by se mohly hodit.“

Artemis zasténal. Kdyby svého sluhu tak dobře neznal, skoro by řekl, že si tohle dobrodružství doslova užívá.

Los Angeles

A sakra, vydechl Sláma.

Během okamžiku se situace změnila z růžové v hrozivou. Jen co byl bezpečnostní okruh porušen, dveře z vedlejšího pokoje se otevřely a dovnitř vletěli dva obrovští vlčáci. Hlídací psi k pohledání. Za nimi se hnal psovod, mohutný chlápek v ochranném obleku. Vypadal trochu, jako by byl zabalený do rohožek. Bylo zjevné, že psi moc přátelští nejsou.

„Hodní pejskové,“ chlácholil je Sláma a pozvolna si rozepínal klopu na zadku.

Sklvz E93

Myrta pomalinku posunovala jednotlivými páčkami motorů a přeopatrně přibližovala letoun ke stěně šachty.

„Blíž už to nepůjde,“ řekla do mikrofonu v přilbě. „Ještě kousek, a termální proudy nás rozbijí o stěnu šachty.“

„Termální proudy?“ opakoval Březný. „Než jsem sem vylezl, o žádných termálních proudech jste nic neříkala.“

Velitel ležel na břiše na pravém křídle, v každé vysoké botě zastrčenou jednu třaskavou kouli.

Je mi líto, veliteli, ale někdo musí pilotovat.“

Březný si něco zavrčel pro sebe a pomalu se sunul blíž ke špici křídla. I když turbulence nebyla zdaleka taková, jaká by byla na letícím letadle, stoupavé proudy bohatě stačily na to, aby velitelem třásly jako kostkou v kalíšku. Jediné, co ho hnalo vpřed, byla myšlenka na to, jak popadne Slámu Hraboše pod krkem a stiskne.

Ještě metr,“ zafunělo do mikrofonu. Přinejmenším spojení měli; transportér měl vlastní interkom. Ještě metr, a pak už se tam dostanu.“

„To nejde, veliteli. Blíž nemůžeme.“

Březný to risknul a pohlédl do propasti. Šachta se táhla do nekonečna, až k oranžovému žáru magmatu v zemském jádře. To by bylo šílenství, holý nesmysl. Musí existovat jiný způsob. Teď by dokonce byl ochoten riskovat i nadzemní let.

Potom spatřil ten přízrak. Možná za to mohly sirné páry, stres nebo snad nedostatek jídla. Julius Březný by však byl přísahal, že se mu zjevil obličej Slámy Hraboše, jakoby vtesaný do skály. Tvář bafala z doutníku a poťouchle se usmívala.

Březný byl náhle zas plný odhodlání. Aby ho převezl kriminálník? Nikdy!

S námahou vstal a osušil si zpocené dlaně o kombinézu. Stoupavé proudy ho tahaly za ruce i za nohy jako zlomyslní duchové.

Jste připravena zařídit nějaký ten odstup mezi námi a touhle budoucí dírou?“ houkl do mikrofonu.

„To se vsaďte, veliteli,“ odpověděla Myrta. Jen co vás máme zpátky na palubě, mizíme odtud.“

„Oukej. Tak připravit.“

Březný vypálil z pásu kotvicí střelu. Titanová hlavice se do skály zabořila snadno. Velitel věděl, že malé nálože uvnitř šipky vystřelí z jejích boků dva háky, které celou kotvu zajistí uvnitř skály. Pět metrů. To není moc na zhoupnutí na kotevním laně. Jenže ono nešlo ani tak o to zhoupnutí, jako o tu drtivou propast dole a o to, že na skále se nebylo čeho zachytit.

No tak pojď, Julie, vychechtával se Slámův obličej ve skále. Sám jsem zvědavý, jak budeš vypadat připlácnutý na stěně.

„Drž hubu, zločince!“ zařval Březný a skokem se zhoupl do prázdna.

Skalní stěna se mu řítila vstříc a vyrazila mu dech. Velitel zaskřípal zuby bolestí. Doufal jen, že si nic nezlomil, protože po tom ruském výletu mu nezbylo už ani tolik kouzla, aby přinutilo rozkvést sedmikrásku, natož aby mu zhojilo zlomené žebro.

Přední světla našla laserové jizvy v místě, kde před časem policejní ženisté - permoníci servisní tunel uzavřeli. Právě ten svar bude nejslabší místo. Březný vstrčil třaskavé koule do dvou prohlubní.

Já si tě najdu, Hraboši!“ zavrčel a rozmáčkl v obou koulích detonační kapsli. Třicet vteřin.

Pak namířil na křídlo transportéru druhou kotvu. Bylo to snadné, na střelnici by to dokázal se zavřenýma

očima. Bohužel na střelnici nebývají termální proudy, které v poslední chvíli všechno zkazí.

Právě ve chvíli, kdy Břízný šipku vypálil, zachytil záď člunu okraj zvlášť mohutného vzdušného víru a strhl ho o čtyřicet stupňů proti směru hodinových ručiček. Šipka o metr minula. Řítila se do propasti a velitelovo lano táhla za sebou. Břízný měl dvě možnosti: buď přitáhnout šipku navijákem u pasu zpátky, nebo mohl lano odhodit a zkusit to znovu se záložním. Julius lano odepnul; zkusit to znovu bude rychlejší. Dobrý plán, kdyby byl třetí lano nepoužil už v Arktidě, aby sebe a Butlera dostal zpod ledu. Na to si vzpomněl půl vteřiny poté, co poslední lano odhodil.

„D'Arvit!" zaklel a bezmocně se poplácal po pásu, ačkoli věděl, že šipka tam není.

„Problém, veliteli?" zeptala se Myrta. Hlas měla napjatý, jak soustředěně zápasila se vzdušnými proudy.

„Už nemám kotvu - a nálože jsou spuštěné."

Následovalo krátké ticho. Velice kratinké. Nebyl čas na dlouhé přemítání. Břízný mrknul na svůj měsíčník. Pětadvacet vteřin.

Když se znovu ozval Myrtin hlas, nepřetékal nadšením ani sebejistotou.

„Ehm… veliteli. Máte na sobě něco kovového?"

„A-ano," odpověděl zmateně. „Štít na prsou, přezku, odznak, zbraň. Proč?"

Kapitánka postrčila člun ještě maličko blíž. O krapet víc už by to byla sebevražda.

„Řeknu to takhle: Jak moc vám záleží na žebrech?"

„Proč?"

„Myslím, že vím, jak vás odtamtud dostat."
„Jak?"
„Můžu vám to říct, ale líbit se vám to nebude."
„Mluvte, kapitánko. Je to rozkaz."
Myrta mu to řekla. Nelíbilo se mu to.

Los Angeles

Permonické plyny nejsou zrovna moc vkusné téma - dokonce sami permoníci o nich nemluví rádi. Nejedna permonická manželka už manželovi vynadala že vypouští plyny doma a nenechá je v tunelech. Fakt je, že permoníci jsou k plynatosti geneticky náchylní, zvlášť když v dolech jedí hlínu. Když permoník vyhákuje čelist, dokáže jí zhltnout několik kilo za vteřinu. A to už je hodně hlíny! A taky hodně vzduchu. A všechen ten odpad někam musí jít. Míří tedy dolů. Abychom to řekli zdvořile, tunely se samy uzavírají. Sláma už hlínu nejedl celé měsíce, ale pořád mu ještě pár bublin plynu zbývalo - pro případ, že by je potřeboval.

Psi se chystali zaútočit. Z otevřených tlam jim kapaly sliny. Rozsápou ho na kusy! Sláma se soustředil. V břiše se mu ozvalo známé bublání, břicho samo se zdeformovalo. Znělo to, jako by si tam dva gnómští zápasníci dávali pár koleček. Permoník zaťal zuby: tohle bude síla! Psovod hvízdl na píšťalku a psi jako zubatá torpéda vyrazili vpřed. Sláma vypustil plyn, až vyrval v koberci díru, a sám se vznesl ke stropu, kde ho přidržely žíznivé póry. Zatím byl v bezpečí.

Obzvlášť překvapení byli vlčáci. V zubech už se jim ocitlo kdejaké stvoření z potravního řetězce, ale tohle bylo něco nového. A nijak příjemného. Nesmíte zapomínat, že psí nos je mnohem citlivější než lidský.

Psovod ještě několikrát hvízdl, ale pokud ho psi kdy poslouchali, veškerou kontrolu nad nimi ztratil ve chvíli, kdy se Sláma vznesl na recyklovaném vzduchu ke stropu. Jen se psům pročistily nozdry, začali vyskakovat a cvakat zuby směrem vzhůru.

Permoník polkl. Psi jsou chytřejší než průměrný skřet. Byla jen otázka času, než je napadne vylézt po nábytku a skočit po něm odtamtud.

Vyrazil k oknu, ale psovod tam byl dřív a svým vyvatovaným tělem mu zablokoval otvor.

Sláma si všiml, že tahá za opaskem zbraň. To začínalo být vážné. Permoníci umějí hodně, ale neprůstřelní nejsou.

A aby to bylo všechno ještě horší, ve dveřích z ložnice se objevila Maggie V. s chromovou baseballovou pálkou v ruce. Tohle nebyla ta Maggie V., jak ji znala veřejnost. Na tváři měla zelenou masku a pod každým okem přilepené něco, co vypadalo jako čajový sáček. „A máme vás, pane Postrachu," libovala si. „Ty přísavné zvony vás nezachrání."

Sláma si uvědomil, že jeho kariéra Postrach Oscarů právě skončila. Ať už uteče nebo ne, hned ráno losangeleští policisté navštíví všechny trpaslíky ve městě.

Přesto mu zbýval ještě jeden trumf: dar jazyků. Každý skřítek má pro jazyky přirozené nadání; když totiž půjdete dost hluboko do minulosti, zjistíte, že všechny jsou

založeny na gnómštině. A to včetně americké psí řeči neboli hafanštiny. *„Rrraf,“* začal Sláma. *„Af, wuraf wurrraff!“*

Psi ztuhli. Jeden se pokusil ztuhnout v polovině skoku a dopadl na svého parťáka. Chvilku si navzájem hryzali ocasy a pak si vzpomněli, že na ně štěká ten tvor na stropě. Jeho přízvuk byl strašný, snad středoevropský. Ale hafanština to byla. *„Aúúraf?“* optal se pes číslo jedna. „Co povídáš?“ Sláma ukázal na psovoda. „Huuf wraffy raáúúf! Ten člověk má za košilí velikánskou kost,“ zahafal. (Tohle je samozřejmě překlad.)

Vlčáci skočili po svém psovodovi, Sláma se bleskově protáhl otvorem ve skle ven a Maggie V. zařvala tak, že jí maska popraskala a čajové sáčky odpadly A i když Postrach věděl, že tahle konkrétní kapitola jeho kariéry právě skončila, váha Ceny akademie, kterou si od Maggie V. odnášel pod košilí, mu poskytovala příjemné uspokojení.

Sklvz E93

Zbývalo dvacet vteřin do chvíle, kdy třaskavé koule vybuchnou, a velitel byl pořád ještě přitisknutý ke stěně šachty. Neměli s sebou křídla, a i kdyby je měli, nebyl čas mu je podat. Jestli odtamtud Březného okamžitě nedostanou, výbuch ho shodí ze zdi do propasti. A na taveninu skřítčí kouzlo nezabírá. Zbývala jediná možnost: Myrta bude muset použít přistávací svěrky.

Všechny čluny jsou vybaveny záložním přistávacím zařízením. Pokud kotvicí zámky selžou, vystřelí se ze

zapuštěných schránek čtyři magnetické přistávací svěrky. Ty se zachytí na kovové spodní straně doku a přitáhnou člun dovnitř. Také se hodí v neznámém prostředí, kde magnety vyhledají stopové prvky a přisají se k nim jako pijavice slimáčí.

„Pozor, Julie! Ani se nehněte."

Břízný zbledl. *Julie!* Myrta mu řekla Julie. Tak to vypadá zle.

Deset vteřin.

Myrta ťukla na malou kontrolní obrazovku. „Odjišťuji pravou přední magnetickou svorku."

Ozvalo se skřípavé hučení naznačující, že svorka je volná.

Na hlavní obrazovce se objevil velitel. I z téhle vzdálenosti vypadal dost znepokojeně. Kapitánka zacílila na jeho hruď.

Kapitánko Krátká - víte úplně jistě, co děláte?"

Myrta svého nadřízeného ignorovala. „Vzdálenost patnáct metrů. Pouze magnety!"

„Myrto, třeba bych mohl skočit. Dokázal bych to! Určitě bych to dokázal."

Pět vteřin…

„Přední svěrku odpálit!"

Kolem základny svěrky vybuchlo šest malých náloží, takže kovový kotouč vyletěl z pouzdra a táhl za sebou pevný kabel.

Břízný otevřel ústa, že zakleje, ale v té chvíli ho svěrka uhodila do hrudi a úplně mu vyrazila dech. Na několika místech něco prasklo.

„Přitahovat!“ vyštěkla Myrta do mikrofonu a zároveň prudce vyrazila s člunem přes šachtu. Velitele to táhlo za lodí jako šíleného surfaře.

Nula vteřin. Koule explodovaly a dva tisíce kilogramů suti se rozlétlo do prázdna. Pouhá kapka v moři magmatu.

O minutu později už byl velitel připoután na nemocničním lůžku na ošetřovně atlantského vyslaneckého člunu. Dýchání ho bolelo, ale mlčet kvůli tomu nehodlal.

„Kapitánko Krátká!“ sípal. „Co jste si sakra myslela?! Mohlo být po mně.“

Butler roztrhl Bříznému svrchní část kombinézy, aby zjistil škody. „To mohlo. Ještě pět vteřin a byl jste na kaši. Žijete jenom díky Myrtě.“

Kapitánka nastavila autopilota na vznášení a sáhla do lékárničky pro hojivý obklad. V prstech ho pomačkala, aby aktivovala krystaly. Další z Klusákových vynálezů - ledové obklady s hojivými krystaly. Nebyla to sice dostatečná náhrada za kouzlo, ale lepší než nic. „Kde to bolí?“

Březný zakašlal. Na uniformu mu stekl pramínek krve. „Celé tělo mě bolí. Odneslo to pár žeber.“

Myrta se hryzla do rtu. Nebyla lékařka a hojení jí v žádném případě nešlo samo. Nemuselo vždycky dopadnout dobře. Kdysi znala jednoho nadporučíka který si zlomil nohu a omdlel. Když se po hojení probral, mířila mu jedna noha špičkou dozadu. Byla ovšem pravda, že Myrta už párkrát musela vykonat některá dost obtížná hojivá kouzla. Když chtěl Artemis vyléčit depresi své

matky, byla Angelina Fowlová v jiné časové zóně. Myrta vyslala silný pozitivní signál, který měl v sobě tolik jisker, aby se udržel na stejném místě několik dní. Takový celkový povzbuzovák. Každý, kdo během příštího týdne navštívil Fowl Manor, si nejspíš při odchodu pískal.

„Myrto," zasténal Břízný.

J-jo," zakoktala. Jo."

Přiložila ruce Bříznému na hruď a vyslala kouzlo do špiček prstů. „Hoj," vydechla.

Velitel obrátil oči v sloup. Kouzlo ho vypojovalo, aby se jeho tělo mohlo soustředit na zotavení. Myrta položila bezvědomému veliteli na hruď ledový obklad.

„Drž to," přikázala Artemisovi. Jen deset minut, jinak se poškodí tkáň."

Fowl obklad přitiskl. Vmžiku měl prsty smočené v louži krve. Najednou neměl sebemenší chuť na nějakou sarkastickou poznámku. Nejdřív fyzická námaha, pak ublížení na těle. A teď tohle. Těch posledních pár dní byla docela tvrdá škola. Skoro by snad byl raději zpátky v St. Bartleby.

Myrta se rychle vrátila do kokpitu a zaměřila vnější kamery k servisním tunelům.

Butler se vmáčkl do křesla kopilota. „Tak co," zeptal se. „Co tam máme?"

Myrta se ušklíbla - a ten výraz sluhovi na okamžik připomněl Artemise Fowla. „Máme tam pěkně velkou díru."

„Fajn. Tak jedeme navštívit starého kamaráda."

Myrta položila ruce na páčky motorů. „Jo," kývla.

„Jedeme."

Atlantský člun zmizel v servisním tunelu rychleji než mrkev v Klusákově chřtánu. A pro ty, kdo to nevědí - to je hodně rychle.

Hotel Crowley, Beverly Hills, Los Angeles

Sláma proklouzl nepozorovaně zpátky do hotelu. Tentokrát samozřejmě nemusel lézt po zdech. Ostatně by to bylo mnohem těžší než u Maggie V. Tady byly zdi cihlové a hodně porézní. Jeho prsty by nasály vlhkost a přestaly by být přilnavé.

Ne, tentokrát Sláma prošel hlavní halou. Proč také ne? Pro dveřníka byl přece pan Lance Hrabal, výstřední milionář. Malý, to ano. Ale malý a bohatý.

„Dobrý večer, Arte," pozdravil Sláma dveřníka cestou k výtahu.

Art vykoukl přes mramorový pult recepce.

„To jste vy, pane Hrabale?" řekl trochu zmaten. „Měl jsem dojem, že jsem vás před chvílí slyšel procházet tady pod recepcí, kam nevidím."

„Kdepak," usmál se Sláma. „Dnes jdu domů poprvé."

„Hm. Tak to byl asi noční vítr."

„Asi. Skoro bych myslel, že by mohli aspoň ucpat ty díry, aby tu tak netáhlo. Při tom nájmu, co platím."

„To jistě," souhlasil Art. Firemní politika zněla: nájemník má vždycky pravdu.

Sláma vstoupil do výtahu obloženého zrcadly a teleskopickým ukazovátkem stiskl tlačítko posledního patra. Prvních pár měsíců vždycky k tlačítku povyskočil ale

to bylo chování nedůstojné milionáře, a kromě toho si byl jistý, že Art v recepci slyší to dusání.

Zrcadlová krabice se tiše vznesla a rychle míjela ostatní patra směrem k střešnímu bytu. Sláma odolal touze vytáhnout Cenu akademie z pytle. Někdo by mohl do výtahu přistoupit. Spokojil se s dlouhým douškem z láhve irské pramenité vody, která byla svou čistotou nejbližší skřítkovské podzemní kvalitě, jaká se dala sehnat. Jen co uloží Oscara, napustí si studenou koupel a nechá póry napít, jinak se ráno probudí přisátý k posteli.

Dveře jeho bytu se otevíraly číselným kódem. Čtrnácticiferným. Není nad trochu stihomamu, když jeden nechce skončit ve vězení. Ačkoli ho skřítkovská policie považovala za mrtvého, Sláma se pořád nemohl tak docela zbavit pocitu, že to Julius Březný jednoho dne všechno prokoukne a začne po něm pátrat.

Byt měl vybaven na lidské obydlí hodně neobvykle: spousta hlíny, rozpadající se balvany a různé vodní hříčky. Spíš to tu připomínalo jeskyni než luxusní byt v Beverly Hills.

Severní stěna vypadala jako jednolitá deska z černého mramoru. Vypadala. Jenže při bližším zkoumání jste na ní objevili metrovou plochou obrazovku, DVD přehrávač a tabuli ze zabarveného skla. Sláma zvedl dálkové ovládání větší než jeho noha a dalším složitým kódem otevřel skříňku. Uvnitř ležely tři řady Oscarů. Toho Maggiina přidal na připravený sametový polštářek.

Permoník si z koutku oka setřel imaginární slzu. „Především děkuji Akademii," zahihňal se.

Jak dojemné," řekl něčí hlas za jeho zády. Sláma zabouchl dvířka skříňky, až sklo prasklo. Vedle skalky stál lidský mladíček. V jeho bytě! Chlapec vypadal divně, dokonce i na Blátivého. Byl abnormálně bledý, s havraními vlasy, štíhlý. Na sobě měl školní uniformu, která vypadala, jako by ji protáhl po dvou kontinentech.

Vousy na Slámově bradě ztuhly. Ten kluk nevěstil nic dobrého, v tom se vousy permoníků nikdy nemýlí.

„Ten váš alarm mě pobavil," pokračoval chlapec. „Trvalo mi několik vteřin, než jsem se přes něj dostal." V té chvíli Sláma bezpečně věděl, že je zle. Lidská policie se lidem nevloupává do bytů. „Kdo jsi, člo… chlapče?"

Já myslím, že hlavní otázka tu je, kdo jste vy. Jste výstřední milionář Lance Hrabal? Nebo nechvalně proslulý Postrach Oscarů? Nebo třeba - jak vás podezírá Klusák - uprchlý vězeň Sláma Hraboš?"

Permoník vystartoval; poslední bubliny plynu mu dodaly na rychlosti. Neměl ponětí, kdo je tenhle Blátivý kluk, ale jestli ho posílá Klusák, tak či onak mu jde o kořist.

Prchal chodbou ke své únikové cestě. Právě ona byla hlavním důvodem, proč si tuhle budovu vybral. Začátkem dvacátého století se celým domem táhl široký komín. Když se tu v padesátých letech instalovalo ústřední topení, stavitel prostě zasypal šachtu hlínou a uzavřel ji betonem. Sláma ucítil hlínu, jen co realitní agent otevřel dveře hotelového apartmá. Nebylo pak už nic těžkého objevit starý krb a odsekat beton - a hned měl tunel.

Jak prchal, rozepínal si cestou klopu na zadku. Ten divný chlapec se ho nepokoušel pronásledovat. Taky proč? Nebylo kam utéct.

Permoník si ještě dopřál okamžik na rozloučení „Nikdy mě nedostaneš živého, člověče. A Klusákovi řekni, ať neposílá Blátivého tam, kde je práce pro skřítka."

Ach jé, pomyslel si Artemis a zamnul si čelo. Hollywood dovede napáchat hrozné věci.

Sláma smetl z krbu košík sušených květin a vrhl se dovnitř. Vyhákoval čelist a za chvilku už byl celý ve sto let staré hlíně. Nijak zvlášť mu nechutnala. Minerály a živiny z ní dávno vyschly, zato byla cítit stoletým popelem z uhlí i z cigaret. Ale byla to hlína a pro tu jsou permoníci stvořeni. Úplně cítil, jak se jeho úzkost rozplývá. Teď už nebylo tvora, který by ho dokázal chytit. Tohle byla jeho doména.

Rychle klesal hloub a hloub, prokousával se jednotlivými patry. Nejedná zeď se zhroutila, když ji míjel. Ale co - tušil, že zálohu na byt by stejně nedostal zpátky, ani kdyby si ji náhodou mohl přijít vyzvednout.

Za něco málo přes minutu se prohrabal až na parkoviště v suterénu. Znovu zahákoval čelist, potřásl zadkem, aby se zbavil zbylého plynu, a pak se vykutálel přes mřížku ven. Jeho speciálně upravené terénní auto na něj čekalo, natankované a připravené k jízdě.

„Pitomci," chlubně si ulevil permoník a sundával z krku řetízek s klíčem.

Pak se ani ne metr od něj zhmotnila kapitánka Myrta Krátká. „Pitomci?" opakovala a startovala přitom omračovací obušek.

Sláma hodnotil své možnosti: Podlaha v suterénu je asfaltová. Asfalt je pro permoníky smrtící, sevře jim útroby jako lepidlo. Příjezdovou rampu blokuje člověk jako hora. Toho už viděl, ve Fowl Manor. To znamená, že ten mladík nahoře není nikdo jiný než nechvalně známý Artemis Fowl. A přímo před ním stoji kapitánka Krátká a netváří se ani trochu milosrdně. Zbývá mu jediná cesta - zpátky do komína. Pár pater nahoru a schovat se v některém bytě. Myrta se usmála: Jen to zkus, Slámo, jestli si troufneš.“ A Sláma to udělal. Otočil se a vrhl se do komína. Celou dobu čekal ostrý výboj v zadní části, a nezklamal se. Jak by Myrta mohla minout takovýhle cíl?

Skluz E116, pod Los Angeles

Přístav u Los Angeles byl dvacet kilometrů jižně od města, schovaný pod holoprojekcí písečné duny. Břízný na ně čekal v člunu. Vzpamatoval se už natolik, že se dokázal usmát.

„No vida,“ zavrčel a zvedl se z lehátka; na prsou měl přiložen čerstvý hojivý obklad. „To vypadá, že nám tu vstal z mrtvých můj oblíbený recidivista!“

Sláma si podal z osobní lednice atlantského vyslance sklenici sépiové paštiky.

„Čím to je, Julie, že vy nikdy nepřijdete jen tak na návštěvu? Koneckonců, v Irsku jsem vám přece zachránil kariéru. Nebýt mě, nikdy byste se nedozvěděl, že Fowl má Knihu.“

Když Břízný zuřil jako teď, daly by se mu na tvářích opékat buřty.

„Uzavřeli jsme nějakou dohodu, trestanče. Ty jsi ji porušil. A já tě teď zavřu."

Sláma dobýval krátkými prsty paštiku ze skleničky a olizoval ji.

„Nezaškodila by trocha broučí šťávy," podotkl.

Jen si užívej, dokud můžeš, Hraboši. Další jídlo ti už prostrčí dveřním okénkem v cele."

Permoník se uvelebil v bachraté židli. „Pohodlná!" ocenil ji.

„To bych řekl," souhlasil Artemis. Je udělaná na základě nějaké směsi kapaliny a plynu. A nejspíš je dost drahá."

„Rozhodně lepší než trestanecké čluny," pokýval Sláma. „Vzpomínám si, jak mě jednou chytli, když jsem se snažil prodat jednomu Texasanovi Van Gogha. Vezli mě ve člunu velkém asi jako myší díra. A ve vedlejší cele byl troll. Strašný smrad!"

Myrta se zasmála. „To říkal ten troll taky."

Břízný věděl, že ho Sláma provokuje, ale i tak vypěnil. „Tak poslouchej, trestanče. Neletěl jsem takhle daleko proto, abych poslouchal tvoje válečné historky. Takže zavři klapačku, než ti ji zavřu já."

Na Slámu ten výbuch žádný velký dojem neudělal. Jen čistě pro zajímavost, Julie, proč jste se vypravil tak daleko? Důležitý velitel Břízný zabaví vyslanecký transportér, jenom aby si podal moji maličkost? To se mi nezdá. Tak co se děje? A co tihle Blátiví?" kývl na Butlera. „Zvlášť tenhle."

Sluha se usmál: „Vzpomínáš si na mě, mrňousku? Tak mám dojem, že jsem ti něco dlužen.“

Sláma polkl. Už jednou s Butlerem zkřížil zbraň. Pro člověka to tenkrát neskončilo dobře. Permoník tehdy vyprázdnil plnou střevní zásobu plynu sluhovi rovnou do tváře. To je pro tělesného strážce jeho úrovně hodně potupné, nemluvě už o bolestivosti.

Břízný se poprvé zasmál, i když ho při tom bolela všechna žebra. „No dobře, Slámo. Máš pravdu. Něco se opravdu děje. Něco moc vážného.“

„Já si to myslel. A jako obvykle potřebujete, abych za vás udělal špinavou práci.“ Sláma si zamnul zadek. „Ale když mě budete napadat, nijak si tím nepomůžete. Nemusela jste mě praštit tak moc, kapitánko. Budu tam mít jizvu.“

Myrta si přiložila ruku ke špičatému uchu. „Koukej, Slámo, když budeš fakt dobře natahovat uši, možná zaslechneš, jak ti na to všichni kašlou. Jak jsem viděla, žil sis z policejního zlata docela dobře.“

„Ten byt mě stál hrozný prachy. Samotná záloha byla asi jako čtyři vaše roční platy. Viděli jste ten výhled? Dřív tam bydlel nějaký filmový režisér.“

Myrta pozvedla obočí. „To mě těší, že se ty peníze tak dobře využily. Nedopusť nebe, abys je rozházel.“ Sláma pokrčil rameny. „Jsem přece zloděj, ne? Co jste čekala - že si otevřu útulek?“

„Ne, Slámo, je to sice divné, ale něco takového jsem nečekala ani náhodou.“

Artemis si odkašlal. „To vaše shledání je vážně dojemné. Ale zatímco vy se tady duchaplně bavíte, můj otec mrzne v Arktidě."

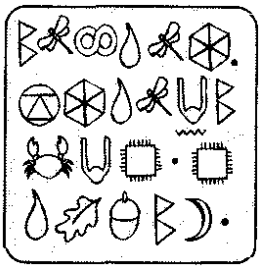
Permoník si zapnul kombinézu: „Jeho otec? Vy chcete, abych zachránil otce Artemise Fowla? V Arktidě?" V Slámově hlase se ozval skutečný strach. Permoníci nenávidí led skoro stejně jako oheň.

Břízný zavrtěl hlavou: „Moc bych si přál, aby to bylo takhle jednoduché. A za chvilku si to budeš přát i ty."

Zlodějovy vousy se zkroutily strachem. A jak vždycky říkávala jeho babička, vousy nelžou. Slámo, vousy nelžou!

KAPITOLA XII:

Návrat ztracených hrdinů

Velín operačního oddělení

Klusák přemýšlel. Pořád přemýšlel. Z jeho mozku vyskakovaly nápady jako pražená kukuřice z pánve. Ale nemohl s nimi nic dělat. Nemohl dokonce ani zavolat Julia a otravovat ho svými nápady. Fowlův notebook byl kentaurovou jedinou zbraní. A to bylo jako jít na trolla s párátkem.

Ne že by ten lidský počítač neměl určité kvality, řekněme z historického hlediska. E-mail se už osvědčil. Pokud samozřejmě zůstal naživu někdo, kdo by na něj odpověděl. Na víku byla také malá kamera pro videokonference. S tím Blátiví přišli teprve nedávno. Do té doby lidé komunikovali výhradně textově nebo přes zvukové vlny. Klusák zamlaskal: Barbaři! Ale tahle kamera byla celkem kvalitní, měla několik nastavitelných filtrů. Kdyby kentaur nevěděl své, skoro by si myslel, že někdo tajně prodává technologie skřítků.

Klusák kopytem otočil notebook a namířil kameru na obrazovky na stěně. Tak pojď, Vavříne. A usmívej se, vyletí ptáček.

Nemusel čekat dlouho. Během několika minut se komunikační obrazovka rozsvítila a na ní se objevil Vavřín s bílým praporem v ruce. „Moc pěkné," podotkl Klusák sarkasticky.

„Taky si myslím," odpověděl elf a teatrálně zamával praporem. „Budu to potom potřebovat."

Vavřín stiskl tlačítko na dálkovém ovládání. „Víš co, ukážu ti, co se děje venku."

Okna se vyjasnila a Klusák viděl několik čet techniků, jak se horečně snaží prolomit obranná opatření velínu. Většina jich mířila počítačovými čidly na jeho různá vstupní zařízení, ale někteří postupovali i pěkně postaru. Mlátili do senzorů velikými kladivy. Ani jedněm ani druhým se moc nedařilo.

Klusák polkl. Byl jako krysa v pasti. „Proč mi nepovíte, jaké máte plány, Briare? To přece zločinci posedlí mocí obvykle dělají, ne?"

Vavřín se pohodlně usadil v otáčivé židli. Jistě, Klusáku. Jenže tohle není některý z těch tvých milovaných lidských filmů. Žádný hrdina tě v poslední chvíli nepřijde zachránit. Krátká a Břízný jsou už mrtví, a ti jejich lidští kumpáni taky. Žádná záchrana, žádná náprava. Jen jistá smrt."

Klusák věděl, že by měl cítit smutek, ale jediné, co vnímal, byla strašlivá nenávist.

„Až bude situace vypadat nejhůř, nařídím Opal, aby vrátila policii kontrolu nad zbraněmi. B'wa Kell budou v tu ránu v bezvědomí a vina za celou tu věc padne na tebe, pokud to ovšem přežiješ - o čemž pochybuji."

„Až se B'wa Kell vzpamatují, udají vás." Vavřín zavrtěl prstem. Jen pár jich ví, že s tím mám něco společného, a o ty se postarám osobně. Už jsme je svolali do Laboratoří Koboi, za chvíli se tam s nimi setkám. DNA-děla se právě upravují tak, aby skřeti charakteristiky považovala za nepřátelské. Až přijde čas, uvedu děla znovu do chodu, a celá skřeti jednotka bude v háji."

„A pak se Opal Koboi stane vaší císařovnou, předpokládám."

„Samozřejmě," řekl Vavřín nahlas. Ale pak vyťukal něco na dálkovém ovládání a přepnul na zabezpečený kanál.

„Císařovnou?" opakoval potichu. „Ale jdi, Klusáku Ty si vážně myslíš, že se takhle namáhám proto, abych se dělil o moc? Kdepak. Jen tahle šaráda skončí, bude mít slečna Koboi tragickou nehodu. Možná několik tragických nehod."

Klusák se naježil: „Sice to nejspíš bude znít jako fráze, Briare, ale tohle vám nemůže projít."

Vavřín sáhl po vypínači. „Dejme tomu," dodal s úsměvem. Jenomže když mi to nevyjde, tak tentokrát už ty nebudeš naživu, aby ses z toho radoval." A pak zmizel a nechal kentaura, aby se potil na velínu sám. Nebo si aspoň myslel, že to tak bude.

Klusák sáhl pod stůl po notebooku. „Stop," zabručel a kameru zastavil. „Pátou klapku berem, přátelé, a pro dnešek balíme."

Myrta zakotvila transportér ke stěně nepoužívané šachty.

„Máme asi třicet minut. Vnitřní senzory varují, že za půl hodiny přijde zážeh, a na takový žár není stavěný žádný člun."

Sešli se v jídelně, aby dali dohromady plán.

„Musíme se vloupat do Laboratoří Koboi a znova získat kontrolu nad policejními zbraněmi," začal velitel.

V té chvíli vyletěl Sláma z křesla a už mířil ke dveřím. „Ani náhodou, Julie. Co jsem tam byl, tak to ještě vylepšili. Slyšel jsem, že mají DNA-děla."

Břízný popadl permoníka za zátylek. „Za prvé, neříkej mi Julie. A za druhé, chováš se, jako bys měl na vybranou, trestance."

Sláma se zamračil. „Taky že mám, Julie. Můžu si prostě odsedět svůj trest v malé tiché cele. Poslat mě do palebné linie je porušení mých občanských práv."

Břízného obličej byl střídavě pastelově růžový a rudý jako pivoňka. „Občanská práva!" prskal. „Zrovna ty tni budeš něco povídat o občanských právech! No to je typické!"

Pak se kupodivu najednou uklidnil. Vlastně vypadal skoro spokojeně. Ti, kdo velitele dobře znali, věděli, že když on je spokojený, někdo jiný bude hodně smutný.

„Co je?" zeptal se Sláma podezřívavě. Břízný si zapálil jeden ze svých páchnoucích houbových doutníků. „Ale nic. Jen že máš pravdu, to je všechno."

Permoník zamžoural: „Já že mám pravdu? Vy tady před svědky říkáte, že mám pravdu!“

„Jistěže máš. Poslat tě do palebné linie by skutečně bylo porušením veškerých práv. Takže místo abych ti nabídl tu fantastickou výměnu, kterou jsem měl na mysli, přidám ti k trestu pár století a strčím tě do vězení s nejpřísnější ostrahou.“ Břízný se odmlčel a vyfoukl Slámoví do obličeje dým. „Na Větrný pytel.“

Sláma zbledl tak, že to bylo vidět i přes bláto na jeho tvářích. „Větrný pytel? Ale to je…“

„Vězení pro skřety,“ dodal velitel. Já vím. Ale u tak rizikového zločince útěkáře, jako jsi ty, myslím soud snadno přesvědčím, aby udělal výjimku.“

Sláma padl do bachratého gyrokřesla. To bylo zlé Když se posledně ocitl v cele se skřety, nebyla to žádná legrace. A to bylo na policejním ředitelství. Ve skřetím vězení by nepřežil ani týden.

„Tak co to má být za nabídku?“

Artemis se fascinovaně usmál: velitel Břízný byl chytřejší, než vypadal. I když to zas nebylo tak těžké.

„Aha, už tě to zajímá?“

„Možná. Ale nic neslibuju!“

„No dobře, tady je. A nabízím jen jednou, ani se nepokoušej smlouvat. Ty nás dostaneš do Laboratoří Koboi, a až bude po všem, dám ti dvoudenní náskok.“

Sláma polkl. To byla skutečně dobrá nabídka! Musí jim hodně téct do bot.

Policejní ředitelství

Situace kolem policejního ředitelství houstla. Obludy bušily na dveře. Doslova. Kapitán Chaluha pobíhal od jednoho stanoviště k druhému a snažil se dodat svým mužům odvahu.

„Nebojte se, ty dveře s Čumáky prorazit nedokážou. Na to by museli mít přinejmenším raketu -“

V té chvíli obrovská síla prohnula hlavní vchod, jako když dítě nafukuje papírový sáček. Dveře vydržely. Jakž takž.

Z taktického střediska vyběhl Vavřín, na hrudi blýskavé velitelské žaludy. Když mu Rada vrátila funkci, zapsal se do historie jako první velitel, který byl jmenován dvakrát.

„Co to bylo?“

Risk přepnul na monitory obraz zvenčí. Stál tam skřet s velikou trubkou na rameni.

„Nejspíš nějaká pancéřová pěst. Myslím, že je to jeden z těch starých širokozáběrových důlních Čumáků.“

Vavřín se uhodil do čela. „To snad ne?! Ty měly být všechny zničené. Zatracený kentaur! Jak se mu povedlo propašovat všechny ty věci přímo mně pod nosem?“

„Neberte si to tak,“ chlácholil ho Risk. „Oklamal nás všechny.“

„Kolik toho ještě vydržíme?“

Risk pokrčil rameny. „Moc ne. Nanejvýš pár ran. Ale třeba měli jen jednu raketu.“

Slavná poslední slova! Dveře se zatřásly podruhé, a z mramorových sloupců začaly opadávat velké kusy.

Risk se sbíral ze země - kouzlo mu rychle hojilo tržnou ránu na čele. „Záchranka, prověřte, jestli nemáme oběti. Už máme ty zbraně nabité?“

Přibelhal se Ponrava, podklesávající pod tíží dvou elektrických pušek. Jsou připravené, kapitáne. Dvaatřicet zbraní. Každá na dvacet ran.“

„Oukej. Jen pro nejlepší střelce. A ani jednu ránu, dokud nevydám povel.“

Ponrava kývl. Tvář měl zachmuřenou a bledou.

„Dobře, desátníku, odchod.“

Když byl jeho bratr z doslechu, oslovil Risk tiše velitele Vavřína: „Já nevím, co vám mám říct, veliteli. Vyhodili do povětří tunel do Atlantidy, takže odtamtud žádná pomoc nepřijde. Ani kolem nich nedokážeme udělat pentagram a zastavit čas. Jsme úplně obklíčení, je jich mnohem víc a mají zbraně. Jestli se B’wa Kell dostanou přes ty dveře, bude za pár vteřin po všem. Musíme se dostat do toho velínu. Pokročilo to nějak?“

Vavřín zavrtěl hlavou. „Technici na tom pracujou. Máme čidla namířená na každý centimetr povrchu. Ale jestli narazíme na přístupový kód, tak jen čirou náhodou.“

Risk si protřel unavené oči. „Potřebuju čas. Musí přece být nějaký způsob, jak je zdržet.“

Vavřín vytáhl zpod saka bílý prapor. Jeden způsob je…“

„To ne, veliteli! Tam ven jít nemůžete. To by byla sebevražda.“

„Snad," připustil velitel. „Ale když nepůjdu, budete za pár minut mrtví všichni. Takhle přinejmenším získáme ještě pár minut, abychom zapracovali na velínu."

Risk o tom zauvažoval. Jiný způsob neexistoval. „Co jim chcete nabídnout?"

„Vězně z Větrného pytle. Třeba bychom dokázali dohodnout nějaké kontrolované propouštění."

„To Rada nikdy neschválí!"

Vavřín se vytáhl do plné výše. „Tohle není doba na politikaření, kapitáne. To je doba na činy."

Risk popravdě řečeno úplně žasl. Tohle byl jiný Briar Vavřín, než kterého doteď znal. Někdo tomu skřítkovi musel transplantovat páteř.

Nově jmenovaný velitel si viditelně hodlal ty žaludy na prsou zasloužit. Risk cítil, jak se mu v hrudi vzdouvá nový pocit. Takový, který si s Briarem Vavřínem dosud nikdy nespojoval. Byl to respekt.

„Otevřete trochu ty přední dveře," přikázal velitel tónem, který nepřipouštěl námitky. Tohle se bude Klusákovi strašně líbit, až to uvidí přes kameru. Jdu si s těmi ještěrkami promluvit."

Risk tlumočil rozkaz. Jestli se z tohohle kdy dostanou, osobně se postará, aby Vavřín dostal řád Zlatého žaludu in memoriam. Přinejmenším.

Nezmapovaná šachta pod Laboratořemi Koboi

Atlantský člun se hnal mohutnou šachtou těsně při zdi. Tak těsně, že si div neodřel barvu z trupu. Artemis vykoukl z prostoru pro cestující. Je to vážně nutné, ka-

pitánko?“ zeptal se, když se už po iksté o centimetr vyhnuli smrti. „Nebo je to jenom pilotská frajeřina?“

Myrta mrkla: „Připadám ti snad jako frajer, Fowle?“ Artemis musel připustit, že ne. Kapitánka Krátká byla neuvěřitelně hezká - takovým nebezpečným způsobem. Jako černá vdova. Artemis si spočítal, že za nějakých osm měsíců doroste do puberty, a tušil, že v té chvíli se na ni bude dívat jinýma očima. Nejspíš je jen dobře, že je jí už osmdesát.

„Držím se u stěny, protože hledám tu skulinu, co tu podle Slámy má být,“ vysvětlovala Myrta.

Artemis kývl. Ta permoníkova teorie! Dost neuvěřitelná na to, aby mohla být pravdivá. Vrátil se zase dozadu, kde pokračovala porada - tedy porada, jak si ji představoval Sláma.

Permoník nakreslil na prosvětlený panel na zdi neumělý plánek. Popravdě řečeno, lépe malovat umějí i někteří šimpanzi. A méně páchnou. Sláma používal mrkev jako ukazovátko - nebo, přesněji řečeno, několik mrkví. Permoníci mrkev rádi. „To jsou Laboratoře Koboi,“ vykládal s plnou pusou.

„Tohle?“ vykřikl Břízný.

„Já vím, Julie, že to není přesné schéma.“

Velitel vyletěl z křesla, jako by ho také poháněly permonické plyny. „Přesné schéma? Pro všechno pod světem, vždyť je to obdélník!“

Slámu to z míry nevyvedlo. „To není důležité, důležité je tohle.“

„Ta rozklepaná čára?“

„To je trhlina," bránil se permoník. „To přece ví každý."

„V mateřské školce možná každý. Tak teda trhlina - a co má být?"

„No to je na tom to chytré. Chápejte, ta trhlina tam obvykle není."

Břízný už zase začal něco neviditelného rdousit. To v poslední době dělal častěji a častěji. Ale Artemis našpicoval uši.

„A kdy se ta trhlina objevuje?"

Sláma však nehodlal odpovědět přímo.

„My permoníci o skalách něco víme. Tunelujem kolem nich celé věky." Břízný začal významně poklepávat na obušek. „Skřítci si většinou neuvědomí, že skály jsou živé, že dýchají."

Artemis kývl. „No jistě. Roztahují se teplem."

Sláma se triumfálně zahryzl do mrkve. „Přesně! A samozřejmě naopak - když chladnou, smršťují se." Teď už poslouchal i Břízný. „Laboratoře Koboi jsou postavené na pevném podloží. To jsou čtyry kilometry skály. Nedá se tam dostat, leda sonickýma hlavicema. A těch by si myslím Opal Koboi všimla."

„A jak nám to pomůže?"

Jak ta skála vychladne, otevře se v ní trhlina. Když se to tam stavělo, pracoval jsem v základech. Dostanete se tamtudy rovnou pod Laboratoře. Je to ještě pěkný flák cesty, ale aspoň jste uvnitř."

Velitel byl skeptický. „A jak je možné, že si Opal Koboi takové obrovské trhliny nevšimla?"

„No, já bych neřek, že je obrovská."

Jak je velká?“

Sláma pokrčil rameny. „Nevím. Tak pět metru, v tom nejširším místě.“

„No i tak je dost velká, jestli tam celý den trčí.“ Ale ona tam netrčí,“ přerušil ho Artemis. „Že je to

tak, Slámo?“

„Celý den? To by bylo. Já bych řek - nebo spíš hádám, a to myslím hodně přibližně…“

Bříznému docházela trpělivost. Být pořád o krok pozadu, to mu nesedělo.

„Tak se konečně vymáčkni, trestance, nebo ti na zadek přidám ještě jednu spáleninu!“

Sláma se urazil. „Neřvěte na mě, Julie, škvaří se mi z toho vousy.“

Březný otevřel ledničku, aby si zchladil tvář studeným vzduchem.

„Oukej, Slámo. Tak jak dlouho?“

„Tři minuty, dýl určitě ne. Posledně jsem to zvládnul s křídlama a ve skafandru. Skoro mě to rozdrtilo a usmažilo.“

„Usmažilo?“

„Nechtě mě hádat,“ vložil se do toho Artemis. „Ta trhlina se otevře jen tehdy, když se skála dost smršťí, a jestli je ve zdi šachty, tak nejchladnější je chviličku před dalším zážehem.“

Sláma mrknul. „Chytrej, tenhle Blátivej! Takže -když vás nedostane skála, dostane vás magma.“

V reproduktorech zapraskal Myrtin hlas: „Něco vidím. Může to být stín, nebo to taky může být trhlina ve stěně šachty.“

Sláma začal poskakovat a vypadal velice spokojený sám se sebou. „Tak, Julie, teď už to můžete říct. Měl jsem zase pravdu! Mám to u vás, Julie, mám to u vás."

Velitel si zamnul kořen nosu. Jestli se z tohohle dostane živý, už nikdy neudělá ze stanice ani krok.

Laboratoře Koboi

Laboratoře Koboi byly obklíčeny skřety z B'wa Kell Byli po zuby ozbrojení, jazyky vyplazené touhou po krvi. Vavřína postrkovalo asi tucet hlavní hrubě dopředu. DNA-děla nečinně odpočívala ve svých věžích - zatím. Jakmile Vavřín rozhodne, že mu B'wa Kell už není užitečná, budou děla znovu uvedena do chodu Velitele odvedli do soukromé kanceláře a donutili ho pokleknout před Opal Koboi a generály B'wa Kell. Jakmile vojáci odešli, stál Vavřín zase na nohou a ujal se velení.

„Všechno běží podle plánu," oznámil, došel k Opal a pohladil ji po tváři. „Do hodiny je Jistota naše!"

Generál Šupináč nevypadal moc přesvědčeně. „Byla by naše mnohem dřív, mít pár bouchaček z Koboi." Vavřín odevzdaně povzdechl. „To už jsme přece probírali, generále. Rušivý signál vyřadil všechny neutrinové zbraně zároveň. Kdybyste je měli vy, měla by je ve stejné chvíli i policie."

Šupináč se odšoural do kouta a začal si olizovat oční bulvy.

Samozřejmě že to nebyl jediný důvod, proč skřetům nedat neutrinové zbraně. Vavřín neměl naprosto v úmyslu ozbrojit skupinu, kterou hodlal zradit. Jen co si

B'wa Kell poradí s Radou, Opal vrátí policii zbraně. Jak to jde?"

Opal se otočila ve vznášedlovém křesle, kde seděla s nohama skrčenýma pod sebou. „Báječně. Hlavní vchod padl chvilku po tom, co jsi vyšel ven… vyjednávat."

Vavřín se zasmál. Ještě že jsem odešel. Nakonec se mi mohlo něco stát."

Kapitán Chaluha stáhl zbylé síly do operačního oddělení kolem velínu. Taky Rada je tam."

No skvěle," liboval si Vavřín.

Další generál B'wa Kell, Chrchel, bouchl ovšem do stolu. „Ne, Vavříne. Žádné skvěle! Naši bratři pořád ještě trpí ve Větrném pytli."

„Trpělivost, generále," chlácholil ho Vavřín a přemohl se natolik, že mu položil ruku na rameno. Jakmile padne policejní ředitelství, můžeme otevřít cely ve Větrném pytli bez odporu."

V duchu ale Vavřín zuřil: Idioti jedni. Jak je nesnášel! Oblékají se do šatů ušitých z vlastních odhozených kůží. Fuj! Nevýslovně toužil uvést znovu do provozu DNA-děla a na pár sladkých hodin zavřít skřetům zobáky.

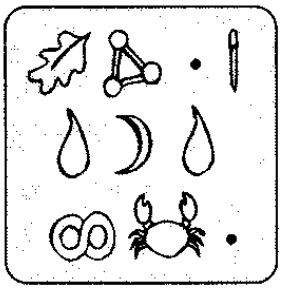
Bezděčně zachytil Opalin pohled. Věděla, nač Briar myslí. Plná nadějí se usmívala, až jí byly vidět malé zoubky. Skutečně nádherně zvrhlé stvoření! To je samozřejmě hlavní důvod, proč se jí musí zbavit. Opal Koboi by nikdy nebyla spokojená, kdyby nevelela sama.

Mrknul na ni.

„Brzo," naznačil bez hlesu ústy. „Už brzo!"

KAPITOLA XIII:

DO PRŮRVY

POD LABORATOŘEMI KOBOI

Policejní člun má tvar kapky, dno je zatížené tryskami a špice tak ostrá, že by prořízla i ocel. Naši hrdinové ovšem neseděli v policejním člunu, ale v luxusním vyslaneckém plavidle. Pohodlí tu dostalo přednost před rychlostí. Loď měla špici jako gnóm zadek. Mohutnou a luxusně vyhlížející, s tak obrovským roštem, že by se na něm dal opékat buvol.

„Takže vy říkáte, že ta trhlina se na pár minut otevře a já musím proletět skrz. A to je celý plán?“ ptala se Myrta.

„Lepší nemáme,“ odpověděl pochmurně Břízný.

„No, aspoň nás to rozmačká v polstrovaných křeslech. Tahle věc se chová jako trojnohý nosorožec.“

„A jak jsem to měl vědět?“ bránil se Břízný. „Měl to být rutinní let. V tomhle člunu je vynikající stereo.“

Butler zvedl ruku: „Poslouchejte! Co je to za zvuk?“

Poslouchali. Hluk se ozýval pod nimi, jako by si odkašlával obr.

Myrta se podívala na záběry záďových kamer.

„Zážeh," oznámila. „A pořádný. Za chvilku nám začne škvařit ocas."

Skalní stěna před nimi pukala a sténala, jak se smršťovala a rozpínala. Praskliny se vlnily jako šklebící se tlamy s černými zuby.

„To je ono! Jedem," pobízel Sláma. „Ta puklina se zavře rychleji, než smrdutec stačí -"

Ještě je malá," odsekla Myrta. „Tohle je člun, ne jeden tlustý permoník s ukradenými křídly."

Sláma měl takový strach, že se ani neurazil. „Leťte, povídám. Bude se cestou rozšiřovat."

Obvykle by Myrta čekala, až to Břízný odkývne. Ale tohle byla její doména. Nikdo by si netroufl přít se s kapitánkou Myrtou Krátkou, pokud šlo o pilotáž.

Průrva se zachvěla a otevřela ještě o metr.

Myrta zaťala zuby. „Držte si uši," řekla a spustila trysky na maximum.

Její pasažéři svírali podničky sedadel a nejeden zavřel oči. Artemis ne, ten nemohl. Letět šílenou rychlostí do neznámého tunelu ho až chorobně fascinovalo, ač na to, co leží na jeho druhém konci, měl jen slovo kleptomanského permoníka.

Myrta se plně soustředila na přístroje. Kamery a senzory na trupu jí vysílaly informace na různé obrazovky a reproduktory. Sonary se mohly zbláznit a pípaly tak rychle, že z toho byl téměř nepřetržitý pískot. Pevně uchycené halogenové reflektory nabízely na monitorech děsivé obrazy a laserový radar vykresloval zelenými čarami na tmavé obrazovce trojrozměrné obrysy. Pak tu

samozřejmě bylo i křišťálové přední sklo. Jenže všude bylo tolik kamenného prachu i větší suti, že pouhé oko nevidělo skoro nic.

„Teplota stoupá," hlásila Myrta a mrkla na monitor se zadním pohledem. Oranžový sloupec magmatu prolétl kolem ústí pukliny a částečně vnikl i dovnitř.

Byl to zoufalý závod. Puklina se za nimi zavírala a před přídí otevírala. Strašlivý hluk! Přímo hrom v bublině.

Sláma si zakryl oči. „Příště beru ten Větrnej pytel":

„Ticho, trestance!" okřikl ho Břízný. „Byl to tvůj nápad."

Jejich půtku přerušilo strašné zaskřípání a déšť jisker, který přelétl přes přední okno.

„Pardon," omluvila se kapitánka Krátká. „Máme po anténě."

Otočila člun na bok a protáhla se mezi dvěma pohyblivými skalními deskami. Žár z magmatu rozehříval stěny a přitahoval je k sobě. Rozeklaný okraj ustřihl člunu kousek zádi, jak se těsně za nimi desky srazily. Jako když obr tleskne. Butler svíral svůj Sig Sauer. Aspoň nějaká jistota.

A pak z toho byli venku a kroužili v obrovské jeskyni kolem tří mohutných titanových trámů.

Jsme tam," zalapal po dechu Sláma. „To jsou základové nosníky."

Myrta obrátila oči v sloup. „Nepovídej," ušklíbla se a odpálila přistávací svěrky.

Sláma teď kreslil další plánek. Tenhle vypadal jako kroutící se had.

„Vede nás idiot s pastelkou," zabručel Břízný s klamným klidem.

„No ale sem jsem vás dostal, ne, Julie?" naježil se permoník.

Myrta dopíjela poslední láhev minerálky. Dobrou třetinu si jí nalila na hlavu.

„Ne aby ses začal urážet, permoníku," varovala Slámu. Jak to vidím já, trčíme uprostřed Země, nemáme spojení a nemůžeme ven."

Sláma o krok couvnul. „Vidím, že vám po tom letu trochu brnkají nervy. Radši se všichni uklidníme, ne?

Nikdo však moc klidně nevypadal. Dokonce i Artemis vyhlížel po té hrůze poněkud otřeseně. Butler pořád ještě svíral Sig Sauer.

„To nejhorší máme za sebou. Teď jsme v základech. Nemůžem nikam jinam než nahoru."

„Vážně, trestance?" zeptal se Břízný. „A jak se tam tedy podle tebe přesně dostáném?"

Sláma vytáhl z chladicího boxu mrkev a zamával jí nad plánkem. „Tohleto je…"

„Had?"

„Ale, Julie. Jeden ze základových pilířů."

„Z těch důkladných plných titanových základových pilířů, zapuštěných do neproniknutelné skály?"

„Přesně. Až na to, že jeden z nich není tak docela plný."

Artemis přikývl. Já si to myslel. Hezky sis tu udělal zadní vrátka, co, Slámo?"

Nezdálo se, že by z toho permoník měl výčitky svědomí. „Však víš, jak vypadají stavební předpisy. Plný titanový sloupy? Máš ponětí, jak je to drahý? Pěkně bysme překročili rozpočet. Tak jsme se s bratrancem Severou rozhodli na titanovou výplň zapomenout."

„Ale něčím jste ten sloup vyplnit museli," přerušil ho velitel. „Koboi si určitě dělala testy."

Sláma provinile přikývl.

„Na pár dní jsme tam připojili kanalizaci. Sonogramy vyšly úplně čistě."

Myrta cítila, jak se jí svírá hrdlo. „Kanalizaci? Chceš říct…"

„Ne, už ne. Vždyť je to sto let, teď je tam jenom hlína. A náhodou moc dobrá."

Na Břízného tváři by se dal uvařit pořádný kotel vody. „To jako čekáš, že polezem skrz dvacet metrů… hnoje?" Permoník pokrčil rameny. „Mně je to fuk. Zůstaňte si tu třeba na furt, jestli chcete, já jdu tou rourou nahoru."

Artemisovi se ten nečekaný obrat nelíbil. Běhání skákání, zranění — budiž. Ale kanalizace? „To má být ten tvůj plán?" vypravil ze sebe.

„Copak, copak, Bláteníčku," pošklebo val se Sláma. „Máš strach, že si zapatláš ručičky?"

Artemis věděl, že je to jen řečnický obrat. Ale i tak to byla pravda. Pohlédl na své štíhlé prsty. Ještě včera ráno měl ruce klavíristy s upravenými nehty. Dnes by mohly patřit stavebnímu dělníkovi.

Myrta plácla Artemise po rameni. „Oukej," prohlásila. „Jdeme na to. Jen co zachráníme podzemí, můžeme se hned vrátit na povrch a osvobodit tvého otce."

Neušla jí změna v Artemisově tváři: skoro jako by si jeho rysy nebyly jisté, jak se poskládat. Zarazila se a uvědomila si, co řekla. Pro ni ta poznámka byla jen běžným povzbuzením, jaké policejní důstojník vyslovuje denně. Ale vypadalo to, že Artemis není zvyklý být členem týmu.

„Nemysli si, že se s tebou hodlám nějak bratříčkovat. Jenomže když dám někomu slovo, tak ho dodržím."

Artemis se rozhodl neodpovědět. Dnes už jednou do nosu dostal.

Sestupovali ze člunu po skládacích schůdkách.

Artemis došlápl na zem a začal se proplétat mezi rozeklanými kameny a stavební sutí, kterou tu před sto lety nechali Sláma a jeho bratranec. Fosforeskující kameny osvětlovaly jeskyni jako hvězdy bezměsíčnou noc.

„Tohle místo je geologický zázrak," zvolal. „Správně by nás měl v téhle hloubce drtit tlak, a ono nic." Poklekl, aby si prohlédl houbu rostoucí ze staré plechovky od barvy. Je tu dokonce i život."

Sláma vykroutil ze skuliny mezi dvěma kameny zbytky kladiva.

„Hele, kde zůstalo! Trochu jsme to přehnali s výbušninami, když jsme stříleli šachty pro ty sloupy. A nějaký odpad nám musel… propadnout sem dolů."

Myrtu tím šokoval - znečišťování je pro Národ zvrhlost.

„Ty jsi tu porušil tolik zákonů, Slámo, že mi ani nestačí prsty, abych to spočítala. Až dostaneš ten dvoudenní náskok, doporučuju ti pořádně sebou mrsknout, protože honit tě budu já osobně.“

„Tady to je,“ ukázal Sláma a výhrůžky si nevšímal. Když jich někdo slyší tolik jako teď on, prostě po něm sklouznou.

V jednom ze sloupů byla vyvrtaná díra. Sláma ji láskyplně pohladil po okrajích.

„Diamantový laserový řezák, malá nukleární baterie. Tím se prořízne úplně všechno.“

„Taky si na něj vzpomínám,“ kývl Břízný. Jednou jsi mi s ním málem uříznul hlavu.“

Jo,“ povzdechl Sláma. „Staré dobré časy, co, Julie?“

Břízný ho místo odpovědi nakopl do zadku. „Míň mluvit, víc hryzat hlínu, trestance!“

Myrta vložila do otvoru ruku. „Vzdušné proudění,“ poznamenala. „Tlakové pole z města nejspíš za ta léta v téhle jeskyni vyrovnalo tlak. Proto teď nejsme placatí jako rejnoci.“

Jasně,“ řekli Břízný i Butler zároveň. Další lež.

Sláma si odepnul zadní poklopec.

„Prohrabu se nahoru a tam na vás počkám. Vy hrňte co nejvíc odpadu ven, já budu tu recyklovanou hlínu rozprostírat do stran, aby se šachta neuzavřela.“

Artemis zasténal. Představa, že poleze Slámovou recyklovanou hlínou, byla skoro nesnesitelná. Jen myšlenka na otce ho k tomu přinutila.

Sláma vlezl do sloupu. „Couvněte,“ varoval a vyhákoval čelist.

Butler rychle uhnul - neměl chuť nechat se znovu zasáhnout permonickým plynem.

Permoník zmizel až po pás v titanovém sloupu a za okamžik byl pryč úplně. Roura se začala chvět podivnými, nechutnými zvuky. Kusy hlíny narážely do kovových stěn a ven se řinul neustálý proud stlačeného vzduchu a suti.

„Neuvěřitelné," vydechl Artemis. „Mít deset takových jako on, to by se daly dělat věci! Vyloupit Fort Knox by byla hračka."

„O tom vůbec neuvažuj," varoval Břízný a obrátil se k Butlerovi. „Tak co máme?"

Sluha vytáhl pistoli. Jednu pistoli Sig Sauer s dvanácti ranami v zásobníku. To je všechno. Pistoli vezmu já, protože ji jediný uzvednu. Vy dva cestou seberte, na co padnete."

„A co já?" zeptal se Artemis, i když předem věděl, co uslyší.

Butler svému pánovi pohlédl zpříma do očí. „Chci, abyste zůstal tady. Tohle je vojenská operace, vy byste se tak leda nechal zabít."

„Ale…"

„Moje práce je chránit vás, Artemisi, a tohle je možná to nejbezpečnější místo na celé planetě."

Artemis se nepřel. Popravdě řečeno, tahle fakta mu byla dávno jasná. Být génius je občas obtížné.

„No dobře, Butlere, zůstanu tady. Leda…"

Butler přimhouřil oči. „Leda co?"

Artemis se nebezpečně usmál. „Leda by mě něco napadlo."

Policejní ředitelství

Situace na policejním ředitelství byla zoufalá. Kapitán Chaluha stáhl zbylé síly do kruhu za obrácenými počítači. Skřeti střídali ode dveří na všechny strany a čarodějům-léčitelům už nezbývala ani kapka kouzla. Kdo bude od této chvíle zraněn, ten už zraněný zůstane.

Rada se choulila za hradbou policistů. Výjimkou byla generál Vinyája, která trvala na tom, aby jí dali jednu z elektrických pušek. Ještě ani jednou neminula. Technici se krčili za stoly a zkoušeli každou možnou kombinaci, aby se dostali do velínu. Ale Risk do toho moc nadějí nevkládal. Když Klusák nějaké dveře zamkl, tak zůstaly zamčené.

Uvnitř velínu zatím kentaur nemohl dělat nic než bušit bezmocně pěstmi do stolu. Byl to doklad o Vavřínově krutosti, že ho nechal sledovat bitvu zuřící za jednosměrnými okny.

Vypadalo to dost beznadějně. I v případě, že Julius a Myrta dostali jeho zprávu, bylo teď už pozdě cokoli udělat. Klusák měl vyschlé rty i hrdlo. Všechno ho zradilo. Jeho počítač, jeho intelekt, jeho pohotová ironie. Absolutně všechno.

Pod Laboratořemi Koboi

Něco mokrého plesklo Butlerovi o hlavu.

„Co to bylo?“ sykl na Myrtu, která lezla poslední.

„Ani se neptej,“ zachraptěla kapitánka Krátká. Dokonce i přes filtry přilby to odporně páchlo.

Obsah roury měl sto let na to, aby se rozložil, ale smrděl přesně stejně jako v den, kdy se dostal dovnitř. Možná i hůř. No aspoň, pomyslel si strážce, aspoň to nemusím polykat.

První lezl Břízný, světlo na jeho přilbě vyřezávalo z temnoty kužely. Pilíř stál v úhlu pětačtyřiceti stupňů a měl pravidelné rýhy, které měly ukotvit titanovou výplň.

Sláma odváděl perfektní práci při rozkládání obsahu roury, ovšem zbytky se musely někam dostat. Je ale nutné uznat, že permoník každé sousto důkladně rozžvýkal, aby odstranil největší hroudy.

Útočná četa lezla s námahou výš a snažila se moc nemyslet na to, co vlastně právě dělá. Když permoníka dohonili, držel se jednoho žlábku a tvář měl křečovitě staženou bolestí.

„Co je, Slámo?“ zeptal se Břízný a do hlasu se mu proti jeho vůli vkradly obavy.

„Hahohu,“ sténal Sláma. „Hahohu, hoheh!“

Břízný vytřeštil oči způsobem, který nápadně připomínal paniku. „Nahoru!“ sykl. „Hoďte sebou!“

Vyškrábali se do maličkého prostoru nad permoníkem. Stihli to na poslední chvíli — Sláma se uvolnil a vypustil takovou bublinu permonického plynu, že by nafoukla cirkusový stan. Pak si znovu zavěsil čelist.

„Už je to lepší,“ povzdechl si. „V té hlíně je spousta vzduchu. A přestal byste mi laskavě svítit do očí? Víte přece, jak miluju světlo.“

Velitel přepnul na infračervené paprsky.

„Oukej, tak jsme nahoře, ale jak se dostaneme ven? Ten laserový řezák sis tentokrát nepřinesl, pokud vím.“

Permoník se usmál: „Žádný problém! Dobrý zloděj vždycky počítá s další návštěvou, koukejte.“ Sláma ukazoval na kus titanu, který vypadal přesně jako zbytek roury. „Minule jsem to zazáplatoval. Je tam jen pružný spoj.“

Břízný se musel usmát. „Ty jsi vážně mazaný recidivista. Jak to, že tě vůbec kdy chytnem?“

„Máte kliku,“ pokrčil rameny permoník a šťouchl loktem do roury. Z ní vyskočil velký kruh a odhalil sto let starou díru. „Vítejte v Laboratořích Koboi!“

Vylezli do zšeřelé chodby. Kolem stěn stály ve čtyřech řadách naložené vznášedlové vozíky. Osvětlovací pruhy fungovaly na úsporný režim.

„Tady to znám,“ podotkl Břízný. „Byl jsem tu jednou na inspekci, když nás žádali o speciální povolení na zbraně. Jsme dvě chodby od počítačového střediska. Takže máme reálnou šanci to dokázat.“ „A co ta omračovací DNA-děla?“ chtěl vědět Butler. „To je jisté riziko,“ připustil velitel. „Když tě dělo nepozná, jsi mrtvý. Můžou se naprogramovat i tak, aby odmítly celý druh.“ „To tedy je riziko,“ souhlasil sluha. „Ale vsadím se, že nejsou aktivní,“ pokračoval Břízný. „Za prvé se to tu hemží skřety, a ti se sem těžko dostali hlavním vchodem. A za druhé, pokud vinu za ty nepokoje házejí na Klusáka, bude Koboi určitě předstírat, že ani ona nemá zbraně, stejně jako policie.“ „A naše strategie?“ zeptal se Butler. „Nic moc,“ připustil velitel. Jak zahneme za roh, mají nás v záběru kamer. Takže utíkat chodbou, jak nejrychleji to půjde, a mlátit do všeho, co nám přijde do cesty. Když to bude mít zbraň, zabavit ji. Slámo, ty zů-

staň tady a rozšiř tunel, možná odtud budeme muset fofrem pryč. Připraveni?“ Myrta napřáhla ruku. „Pánové, bylo mi potěšením.“ Velitel a strážce položili ruce na její. „I nám.“ Vyrazili chodbou vpřed. Dvě stě skřetů kontra tři skoro neozbrojení hrdinové. Snadné to nebude.

Soukromá ředitelna, Laboratoře Koboi

„Nezvaní hosté!“ vyjekla potěšeně Opal Koboi. „Vevnitř v budově!“

Vavřín došel k sledovací plazmové obrazovce.

„To je snad vážně Julius. Neuvěřitelné! Zdá se, že vaše přepadová četa přeháněla, generále Žílo.“

Žíla si divoce olizoval oční bulvy. Poručík Nyle přijde o kůži ještě před dobou svlékání.

Vavřín zašeptal Opal do ucha: „Můžeme zaktivovat ta DNA-děla?“

Šotka zavrtěla hlavou. „Hned ne. Jsou už přeprogramovaná tak, aby odmítla skřeti DNA. Pár minut by to trvalo.“

Briar Vavřín se obrátil ke skřetím generálům: Jedna ozbrojená četa za nimi a druhá z boku! Mužem je obklíčit přímo tady přede dveřmi, nebudou mít kam utéct.“

Fascinovaně zíral na obrazovku. „Tohle je ještě lepší, než jsem plánoval. Teď, můj starý příteli Julie, zase zahanbím já tebe!“

Artemis meditoval. Tohle byla ideální chvíle pro soustředění. Seděl se zkříženýma nohama na kameni a

představoval si různé strategie záchrany, které by se daly použít, až se vrátí do Arktidy. Jestli mafie stačí připravit likvidaci dřív, než se tam Artemis dostane, pak může vyjít jen jediný plán, a ten je hodně riskantní. Musí přece být ještě nějaký jiný způsob, zapátral hlouběji v mozku.

Vtom ho vyrušil téměř hudební zvuk z titanového pilíře - něco jako dlouhá nota na fagot. Permonický plyn, usoudil. Ten sloup má slušnou akustiku.

Chtělo by to nějaký geniální nápad. Jednu jasnozřivou myšlenku, která by prorazila ten močál, do něhož zabředl, a zachránila situaci.

Po osmi minutách ho znovu něco vyrušilo. Ale tentokrát to nebyl plyn. Bylo to volání o pomoc. Sláma měl potíže - a bolesti.

Artemis chtěl právě vybídnout Butlera, aby se za permoníkem podíval, když si uvědomil, že strážce tu není. Ten někde zachraňuje podzemí. Bude si muset poradit sám.

Strčil hlavu do pilíře. Byla tam tma jako ve staré holínce a dvojnásobný puch. Artemis usoudil, že především musí mít policejní přilbu. Rychle sáhl do člunu pro náhradní a po chvilce experimentování uvedl do chodu světla i uzávěry.

„Slámo? Jsi tam nahoře?“

Žádná odpověď. Že by past? Je možné, že on, Artemis Fowl, se právě chystá naletět na tu nejstarší léčku vůbec? Jistěže je to možné, usoudil. Ale i tak si nemohl dovolit riskovat život toho malého chlupatého tvora. Někde cestou z Los Angeles začal bezděčně pociťovat k panu Hrabošovi přátelské pouto. Artemise zamrazilo.

Od té doby, co jeho matka byla zase normální, se mu to stávalo častěji a častěji.

Fowl vlezl do roury a vydal se ke kotouči světla nad sebou. Příšerný puch. Boty měl zničené a školní sako St. Bartleby už nezachrání žádná čistírna. Jestli Sláma fňuká kvůli nějaké hlouposti…

Když se dostal k východu, našel permoníka, jak se svíjí na zemi, tvář zkřivenou nefalšovanou bolestí.

„Co se děje?“ sundal si přilbu a přiklekl k němu.

„Zablokovaná… střeva,“ hekal Sláma a po vousech mu stékal pot. „Něco… tvrdého. Nemůžu to… rozdrtit.“

»Co pro tebe můžu udělat?“ zeptal se Artemis, ačkoli se děsil možné odpovědi.

:„Moje bota - levá. Sundej mi ji.“

„Bota? Říkal jsi bota?“

„Jóó!“ zavyl a křečovitě se vzepjal. „Zuj ji!“

Artemis nedokázal potlačit úlevný vzdech. Bál se horších věcí. Zvedl si permoníkovu levou nohu do klína a zatáhl za vysokou botu.

„Pěkné boty,“ podotkl.

„Rodeo… Drive,“ hekl Sláma. „A teď už… prosím tě…“

„Promiň.“

Bota sklouzla a odhalila už méně pěknou zalátanou ponožku s novými dírami na palcích. „Malíček,“ hlesl Sláma, oči zavřené bolestí.

„Co malíček?“

„Zmáčkni kloub. Hodně!“

Zmáčknout kloub? Určitě nějaká reflexní terapie. Každá část těla odpovídá některé části nohy. Vlastně je to taková klávesnice pro tělo. V Orientu tohle dělají celá staletí.

„No dobře. Když myslíš…“

Uchopil Slámův chlupatý malíček mezi palec a ukazovák. Mohla to způsobit jen jeho představivost, ale zdálo se mu, že chlupy se rozestoupily, aby ke kloubu lépe mohl.

„Zmáčkni,“ hekal permoník. „Proč nemačkáš?“

Nemačkal, protože šilhal na laserovou hlaveň, kterou měl přiloženou uprostřed čela.

Poručík Nyle, který zbraň držel, nevěřil svému štěstí. Sám jediný chytil dva vetřelce a objevil přitom i jejich úkryt. Kdo řekl, že držet se zpátky a vyhýbat se boji nemá své výhody? Tohle vypadá na skutečně výjimečný obrat. Bude plukovníkem dřív, než svlékne třetí kůži.

„Vstávej,“ přikázal a vydechl modrý plamen. Dokonce i přes překladač mluvil jako ještěr.

Artemis pomalu vstal, Slámovu nohu zvedl s sebou, permoníkův zadní poklopec se otevřel.

„Co je s ním?“ zeptal se Nyle a sklonil se, aby se podíval zblízka.

„Něco snědl,“ odpověděl Artemis a stiskl kloub. Výsledný výbuch srazil skřeta na zem, až se odkutálel chodbou pryč. Něco takového se nevidí každý den. Sláma vyskočil.

„Díky, mladej. Už jsem myslel, že je po mně. Asi něco tvrdýho. Nejspíš žula, nebo diamant.“ Artemis kývl.

Ještě nebyl schopen slova. „Ti skřeti jsou ale pitomí. Viděl jsi, jak čučel?“ Artemis zavrtěl hlavu. Slova pořád nikde. „A chceš se jít podívat?“

Netaktní vtip probral Artemise z omámení. „Ten skřet - určitě tady nebyl sám.“

Sláma si zapnul zadní poklopec. „Kdepak, před chvilkou se tu přehnala celá četa. Tenhle se nejspíš snažil vyhnout boji. Typický skřet.“

Artemis si mnul spánky. Určitě existuje nějaký způsob, jak by mohl pomoci svým přátelům. K čemu má nejvyšší naměřené IQ v Evropě, proboha?! „Slámo, chci se tě na něco důležitého zeptat.“ „Klidně se ptej, beztak jsem ti něco dlužný, zachránil jsi mi kůži.“

Artemis ho vzal kolem ramen: „Jak ses dostal do Laboratoří Koboi, to vím. Ale zpátky jsi tamtudy nemohl, zážeh by tě usmažil. Tak jak ses dostal ven?“

Sláma se zazubil: „Jednoduše. Spustil jsem alarm a pak jsem prostě odešel v policejní uniformě, kterou jsem měl na sobě.“

Artemis se zamračil. „To je mi na nic. Určitě ale existuje jiný způsob. Musí existovat.“

DNA-děla byla zjevně mimo provoz. Břízný si zrovna dovolil mírný optimismus, když uslyšel hřmot dusajících vysokých bot.

„D’Arvit! Jdou po nás. Vy dva běžte dál. Já je zkusím zdržet, jak nejdéle to půjde.“

„Ne, veliteli,“ zarazil ho Butler. „Při vší úctě k vám máme jen jedinou zbraň, a já jich s ní dokážu složit víc. Počkám si na ně za rohem. Vy dva se pokuste otevřít ty dveře.“

Myrta užuž začala protestovat. Jenže kdo se bude přít s takovým hromotlukem?

„Oukej. Zlom vaz. A jestli tě zraní, lež klidně, jak to jen půjde, než se vrátím. Do čtyř minut, nezapomeň."

Butler kývl. Já vím."

„A — Butlere?"

„Ano, kapitánko?"

„To loňské malé nedorozumění… Když jste mě s Artemisem unesli…"

Butler hleděl do stropu. Byl by se díval do země, ale tam mu stála v cestě ona. „Hm… Jo, taky jsem si o tom chtěl s tebou…"

„Zapomeň na to. Po tomhle jsme si kvit."

„Myrto, dělejte!" přikázal Břízný. „Butlere, nepouštěj si ty skřety moc k tělu."

Butler sevřel anatomicky tvarovanou pažbu zbraně. „V jejich vlastním zájmu bych jim to ani nedoporučoval."

Artemis vylezl na jeden vozík a poklepal na potrubí, které běželo pod stropem po celé délce chodby.

„Tahle roura zřejmě vede podél celého stropu. Co je to, ventilace?"

Sláma se ušklíbl. „Kéž by. To je přívod plazmy pro DNA-děla."

„Tak proč jsi nešel dovnitř tamtudy?"

„No, ono to má takový malý zádrhel. V každé kapce té plazmy je tolik náboje, že by usmažil trolla."

Artemis položil dlaň na kov. „A co kdyby ta děla byla mimo provoz?"

„Když se dělo deaktivuje, plazma je prostě radioaktivní sulc."

„Radioaktivní?"

Sláma se zadumaně zatahal za vousy. „No, Julius předpokládal, že ta děla jsou vypnutá."

„A můžeme to nějak ověřit?"

„Můžeme odemknout tenhle neodemknutelný poklop." Sláma přejel prsty po zaobleném povrchu. „Aha, vidíš? Mikroskopická klíčová dírka. Servisní. Dokonce i plazma potřebuje občas dobít." Ukázal na maličký otvor v kovu. Mohlo to být klidně smetíčko. „Tak sleduj, jak pracuje mistr."

Permoník strčil do klíčové dírky jeden ze svých vousů. Když jeho koneček zase vytáhl, vyškubl vous z kořínku. Vous umřel v okamžiku, kdy ho vytrhl, ztuhl a zachoval si přesně tvar vnitřku zámku.

Sláma zatajil dech a improvizovaným klíčem otočil. Dvířka se otevřela.

„Tak tomu se říká nadání, hochu."

Uvnitř roury zlehka pulzovalo oranžové želé. Občas to v něm zajiskřilo. Plazma byla tak hustá, že se ani nevylila z dvířek a udržovala si válcovitý tvar.

Sláma zamžoural do rozklepaného gelu. „Deaktivovaný je to určitě. Jinak bychom už teď byli pěkně přičmoudlí." „Co ty jiskry?"

„Zbytkovej náboj. Slabě zabrní, ale nic vážnýho to není." Artemis kývl. „Dobře," řekl a znova si zapnul přilbu.

Sláma zpopelavěl. „To nemyslíš vážně, ty blátivý štěně! Máš vůbec tušení, co se stane, jestli ty děla aktivujou?“

„Snažím se na to nemyslet.“

„No, to je asi lepší.“ Permoník nevěřícně zavrtěl hlavou. „Tak dobře. Musíš překonat třicet metrů a v tý přilbě je vzduchu nejvýš na deset minut. Filtry nech zavřený. Vzduch bude asi za chvilku trochu vydejchanej, ale pořád lepší než nacucat se plazmy. A tohle si vem.“ Vytáhl z klíčové dírky ztuhlý vous.

„Na co?“

„Předpokládám, že na druhým konci se zas budeš chtít dostat ven. Nebo tě to nenapadlo, ty zázračnej génie?“

Artemis těžce polkl. Skutečně ho to nenapadlo. Ono i hrdinství se musí dělat s rozmyslem, ne se jen slepě někam řítit.

„Strkej ho tam opatrně. Nezapomeň, je to vous, ne kov.“

„Strkat opatrně. Jasně.“

„A nesviť. Halogenový světlo by mohlo plazmu znova aktivovat.“

Artemisovi se začínala motat hlava.

„A hned jak to půjde, nech se postříkat pěnou. Protiradiační láhve jsou modrý. Jsou tady v budově všude.“

„Modré láhve. Ještě něco, Mistře Hraboši?“

„No, ještě plazmoví hadi…“

Artemisovi se málem podlomila kolena. „To nemyslíš vážně!“

„Ne," připustil Sláma. „Nemyslím. Takže - na jeden záběr můžeš překonat asi půl metru. Napočítej šedesát záběrů a pak ven odtamtud!"

Já bych řekl něco málo pod půl metru. Podle mě asi třiašedesát záběrů." Vložil si permoníkův vous do náprsní kapsy.

Sláma pokrčil rameny. Jak myslíš, mladej. Je to tvoje kůže. Teď šup dovnitř."

Permoník si propletl prsty a Artemis do tohoto improvizovaného třmene stoupl. Zrovna uvažoval o tom, že změní názor, když ho Hraboš vyzvedl do potrubí. Oranžové želé ho vcuclo a během vteřinky obklopilo celé jeho tělo.

Plazma se kolem něj svíjela jako živá bytost, bublinky vzduchu, které mu zůstaly v šatech, praskaly. Kolem nohy mu přejel zbytkový výboj, až ho ostře zabolelo v celém těle. Tohle má být to slabé brnění?

Artemis vyhlédl oranžovým želé ven. Sláma tam stál, ukazoval mu zdvižené palce a usmíval se jako šílenec. Artemis usoudil, že jestli tohle přežije, bude muset toho permoníka připsat na svou výplatní listinu.

Začal se slepě plazit vpřed. Jeden záběr, dva záběry…

Třiašedesát mu najednou připadalo jako strašlivé množství.

Butler natáhl svůj Sig Sauer. Už teď dělal hrozný rámus, protože se jeho kroky dunivě odrážely od kovových stěn. Zpoza rohu se jako předvoj vynořily něčí stíny. Strážce předběžně zamířil.

Objevila se hlava. Vypadala jako žabí a olizovala si oční bulvy. Butler stiskl spoušť. Broky vyrazily ve zdi nad skřeti hlavou díru o velikosti melounu. Hlava bleskurychle zmizela. Butler samozřejmě minul schválně: vystrašený nepřítel je vždycky lepší než mrtvý. Věčně to ale vydržet nemohlo. Přesněji řečeno, měl ještě dvanáct ran.

Skřeti byli čím dál odvážnější, plížili se blíž a blíž. Věděl, že brzo bude nucen některého zastřelit.

Sluha se rozhodl, že je načase přenést boj nablízko. Zvedl se ze dřepu jen o něco hlučněji než panter a vrhl se chodbou směrem k nepříteli.

Na celé planetě byli pouzí dva lidé, kteří se v nejrůznějších bojových uměních vyznali lépe než on a s jedním z nich byl Butler příbuzný. Ten druhý žil na ostrově v Jihočínském moři, trávil dny meditací a podsekáváním palem. Člověku by skutečně přišlo těch skřetů líto.

Před dveřmi do ředitelny stály dvě stráže z B'wa Kell. Oba skřeti byli po zuby ozbrojení - a oba tupí jako poleno. I přes opakovaná varování pod svými přilbami usínali, když elfové vyběhli za rohem.

„Koukej," zamumlal jeden. „Elfové."

„Cože?" přeptal se druhý, ještě tupější.

„To je fuk," mávl rukou první. „Poldové nemaj bouchačky."

Číslo dva si olízlo bulvy. „Nojo, ale jsou vzteklí."

A v té chvíli mu Myrtina vysoká bota vrazila do hrudi, až vletěl na stěnu.

„Hele," protestoval skřet číslo jedna a vytahoval pistoli, „tohle není fér!"

Břízný se nějakými kopy s obrátkou nezatěžoval, na druhého strážného prostě skočil a přirazil ho na titanové dveře.

„A je to," těžce oddechovala Myrta. „Dva máme z krku. Tohle nebylo tak těžké."

Byl to však předčasný optimismus. V té chvíli se totiž za rohem příčné chodby objevil zbytek dvousetčlenného oddílu B'wa Kell.

„Tohle nebylo tak těžké," opakoval ironicky velitel a zaťal pěsti.

Artemise opouštělo soustředění. Připadalo mu, že jisker je čím dál víc, a každá ta rána ho rušila. Dvakrát se spletl v počítání. Teď byl na čtyřiapadesáti. Nebo na šestapadesáti? Jenže to byl rozdíl mezi životem a smrtí.

Plazil se vpřed, natahoval dopředu nejdřív jednu paži, pak druhou, plaval hustým mořem gelu. Oči mu nebyly skoro k ničemu. Všechno bylo oranžové. Jediným signálem, že vůbec postupuje, bylo, když mu koleno zapadlo do prohlubně, kudy se plazma přiváděla k některému dělu.

Artemis ještě jednou zabral a naplnil si plíce vydýchaným vzduchem - šedesát tři. To by měl být konec. Čističky vzduchu v jeho přilbě už to za chvilku přestanou zvládat, a on bude dýchat kysličník uhelnatý.

Položil prsty na zaoblenou stěnu roury a hledal klíčovou dírku. Oči mu nepomohly ani tady. Také nemohl zapnout lampu v přilbě, bál se, že zažehne řeku plazmy.

Nic. Žádná prohlubeň. Umře tady, umře tady sám. Nikdy nebude velký. Artemis cítil, jak se mu mozek propadá do černého tunelu. Soustřeď se, připomněl si. Koncentruj se. Blížila se jiskra. Stříbrná hvězda v západu slunce. Líně se vlnila potrubím a postupně osvětlovala jednotlivé části.

Támhle! Dírka. To je ona. Na okamžik ji osvětlila prolétající jiskra. Artemis sáhl do kapsy jako opilý plavec a vytáhl permoníkův vous. Bude fungovat? Nebyl důvod, proč by zrovna tahle přístupová dvířka neměla mít stejný mechanismus.

Artemis vsunul vous do dírky. Opatrně. Zamžoural přes gel. Dostal se vůbec dovnitř? Snad ano. Tak na šedesát procent. Bude to muset stačit.

Otočil vousem - a dvířka se otevřela. Představil si Slámův úsměv: *Tak tomu se říká nadání, hochu.*

Bylo docela dobře možné, že všichni nepřátelé, které tady v podzemí má, na něj čekají právě za těmi dvířky a míří mu na hlavu velikými zlověstnými zbraněmi. Ale v té chvíli mu to bylo lhostejné. Už by nevydržel ani jedno nadechnutí bez kyslíku, ani jednu tu bolestivou ránu.

Artemis Fowl vystrčil přilbu z plazmy. Odklopil hledí a vychutnával si to, co mohlo docela dobře být jeho posledním nadechnutím. Naštěstí všichni přítomní v místnosti zírali na obrazovku. Dívali se, jak Artemisovi přátelé bojují o život. Naneštěstí.

Těch ale je, říkal si Butler, když zahnul za roh a uviděl skoro celou armádu B'wa Kell, jak si zakládá do zbraní nové baterie.

Skřeti, když uviděli Butlera, si zase říkali něco jako: Bohové, vždyť to je troll v šatech! nebo: Máma měla pravdu, já si s tou partou nikdy neměl začínat.

Pak se Butler z výšky vrhl na ně dolů. Dopadal na ně asi jako buldozer, byl ovšem podstatně přesnější. Tři skřeti byli v bezvědomí dřív, než si vůbec uvědomili, že je něco zasáhlo. Jeden se střelil do nohy a někteří další se svalili a předstírali bezvědomí.

To všechno Artemis viděl na plazmové obrazovce. A s ním všichni ostatní přítomní v ředitelně. Pro ně to byla zábava. Televize! Skřeti generálové se chechtali a šklebili, jak Butler likviduje jejich vojáky. Pro ně to nehrálo žádnou roli. V budově byly stovky skřetů a tahle místnost byla nedobytná.

Artemis měl pár vteřin na rozhodnutí, co udělá. Pouhých pár vteřin. Samozřejmě neměl ponětí, jak se ta zdejší technika obsluhuje. Rozhlížel se po zdech pod sebou po něčem, co by mohl použít. Po čemkoli.

Támhle! Na malé vložené obrazovce mimo hlavní pult uviděl Klusáka. Byl zavřený ve velínu jako v pasti. Kentaur určitě má nějaký plán, rozhodně měl čas něco vymyslet. Artemis věděl, že po něm půjdou hned, jak se vynoří z potrubí. Zabijí ho bez váhání.

Vysoukal se ven a s těžkým plesknutím dopadl na zem. Nacucané šaty ho brzdily v rychlejším postupu k monitorům. Koutkem oka zaznamenal otáčející se hlavy. Někdo k němu mířil. Nevěděl kdo a kolik jich je.

Pod obrazovkou s Klusákem byl malý mikrofon. Artemis stiskl tlačítko.

„Klusáku!“ zasípal. Na pult z něj padaly kapičky želé. „Slyšíte mě?“

Kentaur reagoval okamžitě: „Fowle! Co se vám stalo?“

„Mám pět vteřin, Klusáku. Potřebuju plán, nebo jsme všichni mrtví.“

Klusák krátce kývl. „Mám ho! Přepněte mě na všechny obrazovky.“

„Cože? Jak?“

„Zmáčkněte konferenční tlačítko. Žluté! Kruh s čárkami kolem, jako slunce. Vidíte ho?“

Uviděl ho a stiskl. Pak něco stisklo jeho. Hodně bolestivě.

První, kdo si všiml postavy, která vypadla z plazmového potrubí, byl generál Šupináč. Co je to? Šotek? Ne, u všech bohů! Člověk!

„Hele!“ zaskřehotal. „Blátivý!“

Ostatní nevěděli nic, byli příliš zaujati děním na obrazovce.

Až na Vavřína. Člověk v ředitelně! Jak je to možné? Popadl Šupináče za ramena: „Zabte ho!“

Teď už nastražili uši všichni generálové. Mluvilo se o zabíjení, a bez nebezpečí pro ně samotné. Vyřídí to postaru: drápy a ohnivými koulemi.

Ten člověk klopýtal k jednomu z pultů a tam ho obklopili. Samým vzrušením jim visely jazyky z tlam Chrchel obrátil člověka tak, aby stál čelem svému nevyhnutelnému osudu.

Generálové jeden jak druhý vytvářeli kolem svých pěstí ohnivé koule a chystali se zaútočit. A vtom něco způsobilo, že na zraněného člověka úplně zapomněli. Na všech obrazovkách se objevila Vavřínova tvář a to, co říkal, se mocipánům z B'wa Kell vůbec nelíbilo:

„Až bude situace vypadat nejhůř, nařídím Opal, aby vrátila policii kontrolu nad zbraněmi. B'wa Kell budou v tu ránu v bezvědomí a vina za celou tu věc padne na tebe, pokud to ovšem přežiješ - o čemž pochybuji. „

Chrchel se prudce obrátil ke svému spojenci: „Co to má znamenat, Vavříne?"

Generálové se k němu blížili, syčeli a plivali: „Zrada, Vavříne! Zrada!"

Vavřína to příliš z míry nevyvedlo. „No tak jo," řekl. „Zrada."

Chviličku mu ovšem trvalo, než si uvědomil, co se stalo. To Klusák! Nejspíš si nějak nahrál jejich rozhovor. Pěkná otrava. Jedno ale musel kentaurovi přiznat: vynalézavost mu nechyběla.

To už se rychle přesunul k hlavnímu pultu a vysílání vypnul. Nebylo by dobré, aby Opal slyšela, co řekl dál. Obzvlášť to o její tragické nehodě. Ehm. S tímhle předváděním bude fakt muset přestat. Ale teď je to jedno. Všechno běží, jak má.

„Zrada!" syčel Šupináč.

„Jo," připustil Vavřín. „Zrada." A vzápětí přikázal: „Počítači, aktivuj DNA-děla. Autorizace Vavřín B. Alfa alfa dva dva."

Opal Koboi se ve svém křesle roztočila čirou radostí a potěšené tleskala ručičkama. Briar byl tááák strašně ošklivý, a přitom tááák krásně zlý!

Po celých Laboratořích Koboi se na lafetách zvedla automatická DNA—děla a provedla rychlé testy. Až na malý průsak v ředitelně bylo všechno v pořádku, takže děla bez okolků začala plnit zadané parametry a mířit na všechno, co mělo skřeti DNA, rychlostí deseti ran za vteřinu.

Šlo to rychle — a jako u všeho, co vymyslela Opal Koboi, s velkým efektem. Za necelých pět vteřin se děla opět usadila do výchozí polohy. Cíle bylo dosaženo: po celé budově se válely dvě stovky skřetů v bezvědomí.

„Fuj," oklepala se Myrta a překročila řadu chrápajících skřetů. „To bylo o chlup."

„To mi povídejte," dal jí za pravdu Břízný.

Vavřín kopl do Chrchelova spícího těla.

„Tak vidíš, ničeho jsi nedosáhl, Artemisi Fowle," řekl a vytáhl pistoli. „Tvoji kamarádi jsou tam venku, ty jsi tady uvnitř, a skřeti jsou v bezvědomí a za chvíli jim vymažeme paměť obzvlášť nestabilními chemikáliemi. Přesně jak jsem to plánoval."

Usmál se na Opal, která na ně shlížela z křesla. Jak jsme to *my* plánovali."

Opal mu úsměv oplatila.

Za jiných okolností by si Artemis neodpustil nějakou jedovatou poznámku. V té chvíli ho však zaměstnávala představa bezprostředně hrozící smrti.

„Teď prostě přeprogramuju děla, aby zasáhla tvé kamarádíčky, uvedu zase do činnosti policejní kanony a ujmu se vlády nad světem. A sem dovnitř se nikdo nedostane, takže mi v tom nikdo ani nezabrání."

Něco takového samozřejmě nikdy nikdo nemá říkat nahlas, zvlášť když je sám ten hlavní padouch. Jen si koleduje o potíže.

Butler se hnal chodbou k ředitelně za ostatními. Přes křišťálové sklo na dveřích viděl, v jaké je Artemis situaci. Ačkoli ho střežil jako ostříž, povedlo se panu Artemisovi padnout do smrtelného nebezpečí. A jak má osobní strážce plnit svou povinnost, když se jeho svěřenec s nadšením vrhá do každé jámy lvové?

Butler cítil, jak mu v krvi stoupá adrenalin. Od Artemise ho oddělovaly jediné dveře. Jediné dveře, připravené jen na skřítky a jejich lasery. Udělal několik kroků dozadu.

Myrtě bylo jasné, co má v úmyslu. „Ani to nezkoušej, ty dveře jsou pancéřované," varovala ho.

Artemisův strážce však nereagoval. Nemohl. Skutečný chlap v něm se totiž topil ve vlnách adrenalinu a hrubé síly.

Butler zařval a zaútočil na vchod, když svoji veškerou sílu soustředil do trojúhelníkového bodu v rameni. Ta rána by složila středně velkého hrocha. A ačkoli ty dveře byly testované na odolnost proti plazmě i běžnému fyzickému náporu, s Butlerem si rozhodně neporadily. Jejich kov se zkroutil jako tenký plech.

Butler byl tak rozběhnutý, že se zastavil až uprostřed ředitelny. Myrta a Břízný mu byli v patách, jen cestou popadli každý po Čumáku, které sebrali bezvědomým skřetům.

Vavřín reagoval rychle - vyzvedl Artemise do vzduchu. „Nikdo ani hnout, jinak toho Blátivého zabiju!“

Butler se znovu rozběhl. Vedla ho jediná zbylá racionální myšlenka: zneškodnit Vavřína. Teď to byl jediný cíl jeho života. Hnal se dopředu s nataženýma rukama.

Myrta po něm zoufale skočila a popadla za pás. Táhl ji ale za sebou jako zdivočelá kočka plechovku na ocase.

„Butlere, stůj!“ hekla.

Strážce si jí vůbec nevšímal.

Kapitánka Krátká se ho držela vší silou a zarývala podpatky do země. *„Stůj!“* opakovala, tentokrát hlasem plným *mesmeru.*

Butler jako by se konečně probral a přestal zase být pračlověkem.

„Správně, Blátivý,“ kývl Vavřín. „Poslouchej kapitánku Krátkou. Určitě se můžeme nějak dohodnout.“

„Žádné dohody, Briare,“ vložil se do toho Břízný. ‚Je po všem, pěkně toho Bláteníka zase postav.“

Vavřín natáhl kohoutek. Já ho dokonce pěkně složím!“

Tohle byla Butlerova nejhorší noční můra. Jeho svěřenec byl v rukou psychopata, který nemá co ztratit, a on s tím nemůže vůbec nic dělat.

Vtom se ozval telefon.

„To je můj,“ řekl Artemis automaticky.

Další zvonění. Určitě to byl jeho mobil. Skutečně bylo neuvěřitelné, že fungoval, po tom všem, co měl za sebou. Artemis otevřel pouzdro.

„Ano?“

Byl to jeden z těch okamžiků, kdy se zastaví čas. Nikdo nevěděl, co má čekat.

Artemis hodil přístroj Opal Koboi. „To je pro vás.“

Šotka se snesla níž, aby malý mobil chytila. Vavřín ztěžka dýchal. Jeho tělo vědělo, co má čekat, i když mozek si to ještě nepřebral.

Opal si přiložila telefon ke špičatému uchu.

„Ale jdi, Klusáku,“ zazněl z mobilu Vavřínův hlas *„Ty si vážně myslíš, že se takhle namáhám proto abych se dělil o moc? Kdepak. Jen tahle šaráda skončí, bude mít slečna Koboi tragickou nehodu. Možná několik tragických nehod.“*

Z Opaliny tváře vymizela všechna barva. „Ty!“ zaječela.

„To je trik!“ protestoval Vavřín. „Pokoušejí se nás rozeštvat!“

Na očích mu však bylo vidět, jak je to doopravdy.

Šotci jsou nebezpečná stvoření, i když jsou tak nepatrní. Vydrží jen odtud potud a pak vybuchnou. A pro Opal Koboi čas výbuchu právě nadešel. Sáhla po ovládání křesla a prudce klesala.

Vavřín nezaváhal. Dvakrát do křesla vystřelil, ale tlusté polstrování pilotku ochránilo.

Opal Koboi se řítila přímo na bývalého partnera. Když elf zvedl na obranu ruce, svezl se Artemis Fowl na zem. Briar Vavřín takové štěstí neměl. Zamotal se do bezpečnostního podvozku křesla a zuřící šotka ho zved-

la do výše. Chvíli se točili po místnosti, několikrát se odrazili od zdí a nakonec vletěli rovnou do otevřených dvířek plazmového potrubí.

Bohužel pro Vavřína byla teď plazma aktivní. Aktivoval ji osobně. Ale ani mu nestačilo dojít, jak to je všechno ironické. Uškvařil ho milion radioaktivních chapadélek.

Koboi měla štěstí. Vyhodilo ji to z křesla a teď ležela na gumových dlaždicích a sténala. Butler byl v pohybu dřív, než Vavřín přistál. Otočil Artemise a pátral po jeho zraněních. Pár škrábanců, povrchových. Nic, co by nevyřešilo několik modrých jisker.

Myrta kontrolovala stav Opal Koboi.

„Je při vědomí?“ zeptal se Břízný.

V té chvíli Koboi pootevřela oči, ale Myrta jí je zas rychle zavřela svižnou ranou do čela. „Kdepak,“ odpověděla nevinně. „Úplně bez sebe.“

Břízný vrhl jediný pohled na Vavřína a bylo mu jasné, že jeho stav není třeba prověřovat. Možná to tak pro něj bylo lepší. Jinak by ho čekalo pár století ve Větrném pytli.

Artemis si všiml nějakého pohybu ve dveřích. Byl to Sláma. Usmíval se a mával. Mával na rozloučenou, pro případ, že by Julius zapomněl na ten dvoudenní náskok. Permoník ukázal na modrou láhev připnutou na stěně a byl pryč.

„Butlere,“ zasípal Artemis posledními zbytečky síly. „Mohl by mě někdo postříkat? A mohli bychom se pak konečně vrátit do Murmanska?“

Butler se díval nechápavě. „Postříkat? Čím postříkat?“

Myrta sundala ze zdi modrou protiradiační láhev a odjistila ji. „S dovolením,“ zakřenila se. „Bude mi potěšením.“

Zamířila na Artemise proudem páchnoucí pěny. Za chvilku Fowl připomínal napůl roztálého sněhuláka. Myrta se rozesmála. Kdo říká, že policejní práce nemá i své příjemné stránky?

Velín operačního oddělení

Jakmile dělová plazma zkratovala Vavřínovo dálkové ovládání, do velínu Operačního oddělení se vrátila energie. Klusák okamžitě aktivoval podkožní uspavače, které se dávaly skřetím zločincům. Rázem tím vyřadil z akce polovinu B'wa Kell. Pak přeprogramoval DNA-děla na policejním ředitelství tak, aby jejich rány nebyly smrtelné. Během pár vteřin bylo po všem.

První myšlenka kapitána Chaluhy patřila jeho mužstvu. „Hlaste se!“ zahulákal, aby ho bylo i v tom zmatku slyšet. „Máme nějaké ztráty?“

Velitelé jednotlivých čet se postupně hlásili a potvrzovali, že k žádným obětem nedošlo.

„Měli jsme štěstí,“ podotkl jeden čaroděj-léčitel. „V tomhle baráku už nezbyla ani kapka kouzelného hojení. Kdo by to teď schytal, už by měl smůlu.“

Pak se Risk obrátil k velínu. Moc pobaveně se netvářil.

Klusák depolarizoval okno a otevřel komunikační kanál. „Ahoj, chlapi. Tohleto nemám na svědomí, to Vavřín. Zrovna jsem vás všechny zachránil. Vyslal jsem do mobilu rozhovor s Vavřínem a to nebyla žádná legrace. Zasloužil bych si medaili."

Risk zaťal pěst: „To jistě, Klusáku. Pojďte pěkně ven, a já vám tu medaili dám hned."

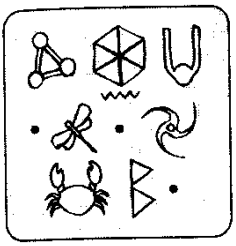
Kentaur sice nevynikal společenskou obratností, ale chatrně skrytou hrozbu přece jen rozpoznal.

„Ale ne, nikam nejdu. Pěkně zůstanu tady, dokud se nevrátí velitel Břízný. Ten vám všechno vysvětlí."

Kentaur zatemnil okna a začal se zabývat hledáním odposlouchávacích zařízení. Izoluje všechny stopy po Opal Koboi a pěkně je ze systému vymete. On že trpí stihomamem? Kdo tady trpí stihomamem, co, Myrto? Kdo trpí stihomamem?

KAPITOLA XIV:

Otec a syn

Murmansk

Ledové moře mezi Murmanským a Severomorskem se stalo hřbitovem pro kdysi mocnou sovětskou ponorkovou flotilu. V nejrůznějších zálivech a zátokách kolem pobřeží rezivělo snad sto jaderných ponorek a náhodné zvědavce tu odrazovalo jen pár značek upozorňujících na nebezpečí a občas nějaká ta hlídka. V noci se člověk nemusel moc pozorně dívat, aby viděl tu záři, nemusel moc pozorně poslouchat, aby slyšel to hučení.

Jednou takovou ponorkou byl Nikodym. Dvacet let starý, třída Tajfun, zrezavělé trubky, netěsný reaktor. Moc zdravá kombinace to nebyla. A právě sem mafiánský šéf Britva přikázal svým poskokům odvézt Artemise Fowla staršího.

Michail Vasikin ani Kamar nebyli situací nijak nadšení. Už dva dni bydleli v kapitánské kajutě a byli přesvědčení, že se jim každou minutou krátí život.

Vasikin zakašlal: „Slyšíš? Už mi začíná být mizerně. To je tou radiací, říkám ti.“

„Celé to je k smíchu," zavrčel Kamar. „Vždyť tomu mladému Fowlovi je třináct. Třináct! Je to dítě. Kde by dítě sebralo pět milionů dolarů? Takový nesmysl."

Vasikin si sedl na postel. „Třeba ne. Ledacos jsem o něm slyšel. Prý má… nadpřirozené schopnosti."

Kamar se ušklíbl. „Nadpřirozené? To jako myslíš kouzla? Prosím tě, jdi si strčit hlavu do reaktoru, ty bábo pověrčivá!"

„Jen si nemysli. Mám kontakt v Interpolu, vedou na něj aktivní složku. Třináctiletý a aktivní složka? Mně je sedmatřicet, a u Interpolu složku nemám." V hlase mu znělo zklamání.

„Aktivní složka. No a co je na tom magického?"

„Můj kontakt přísahá, že toho kluka, toho Fowla, viděli ve stejný den na několika místech po celé zeměkouli. Dokonce ve stejnou hodinu."

Na Kamara to dojem neudělalo. „Ten tvůj kontakt je ještě větší zbabělec než ty."

„Věř si, čemu chceš, ale já budu rád, když se z téhle zatracené ponorky dostanu živý. Jakýmkoli způsobem."

Kamar si přetáhl přes uši kožešinovou kapuci. „No dobře. Tak jdeme, je čas."

„Konečně," oddechl si Vasikin.

Oba muži vyzvedli ve vedlejší kajutě vězně. Že by se pokusil utéct, z toho strach neměli. S jednou nohou a s pytlem na hlavě to moc nejde. Vasikin si přehodil Fowla staršího přes rameno a vylezl po žebříku k věži.

Kamar zatím pomocí vysílačky kontroloval zálohy. Mezi zamrzlým křovím a v závějích se skrývala skoro

stovka zločinců. Žhnoucí konce cigaret vypadaly jako světlušky.

„Zhasněte ty cigarety, pitomci," sykl na otevřené frekvenci. Je skoro půlnoc. Fowl tady může každou chvilku být. A nezapomeňte - nestřílet, dokud neřeknu. Pak ale střílejte všichni."

Málem bylo slyšet syčení, jak se sto hořících špačků típlo do sněhu. Sto lidí! Byla to drahá operace.

A přitom jen kapka v moři v porovnání s těmi dvaceti procenty, které jim slíbil Britva.

Ať už ten mladý Fowl přijde odkudkoli, ocitne se ve smrtící křížové palbě. Ani on, ani jeho otec se odtud neměli jak dostat, a Kamar sám i Vasikin přitom budou pěkně v bezpečí, za ocelovou věží ponorky.

Kamar se usmál. Tak se ukaž, jak jsi na tom s těmi kouzly, Irčane.

Myrta okem zkušeného důstojníka Reko pozorovala scénu nočním filtrem s vysokým rozlišením, který měla v přilbě. Butler byl odkázán na starý dobrý dalekohled.

„Kolik cigaret jsi napočítala?"

„Víc než osmdesát," odpověděla kapitánka. „Může tam být až sto mužů. Jestli tam vlezete, vynesou vás."

Břízný souhlasně pokýval. Byla to taktická noční můra.

Bivakovali na protějším břehu fjordu, vysoko na svahu. Rada jim dokonce odsouhlasila i křídla jako uznání za Artemisovy nedávné služby.

Klusák stáhl poštu z Artemisova počítače a našel zprávu:

Pet milionu US. *Nikodym.* Murmansk.
Půlnoc na čtrnáctého.

Bylo to krátké a věcné, nic víc nebylo třeba říkat. Unikla jim příležitost sebrat mafii Artemise seniora dřív, než ho odvezli na místo výměny, a teď měli navrch soupeři.

Shlukli se kolem Butlera, který kreslil laserovým ukazovátkem do sněhu plánek.

Já bych řekl, že cíl drží tady, ve věži. Tam se dostanete leda, když přejdete přes celou ponorku. Tady kolem se schovává stovka lidí. Nemáme vzdušnou podporu, nemáme satelitní informace a jsme minimálně vyzbrojeni," povzdechl si. Je mi líto, Artemisi. Já to prostě vidím dost černě."

Myrta si klekla, aby na plánek viděla zblízka. „Zastavit čas, to by znamenalo několik dní příprav. Kvůli radiaci se nemůžeme krýt a nemáme šanci dostat se dost blízko, abychom mohli použít mesmer"

„Co policejní zbraně?" zeptal se Artemis, ačkoli znal odpověď.

Břízný hryzal nezapálený doutník. „To už jsme probírali, Artemisi. Můžeme mít tolik palebné síly, kolik si budeš přát, ale jak začneme pálit, tak jejich první cíl bude tvůj otec. To jsou standardní pravidla únosů."

Artemis si přitáhl policejní bundu těsněji ke krku a hleděl na plánek. „A když jim dáme ty peníze?"

Klusák jim natiskl pět milionů v malých bankovkách na jedné ze svých starých tiskáren. Dokonce zorganizoval i četu vílu, aby je trochu pomačkali.

Butler zavrtěl hlavou. „Takhle oni nejednají. Živý pan Fowl je potenciální nepřítel. Musí zemřít."

Artemis pomalu kývl. Jiná cesta neexistovala. Bude muset uplatnit plán, který vymyslel pod Laboratořemi Koboi.

„No tak dobře," řekl nakonec. „Mám plán. Ale bude znít dost šíleně."

Michailu Vasikinovi zazvonil mobil a prořízl arktické ticho. Vasikin skoro propadl věží do nitra ponorky.

„*Da?* Co je? Mám fofr."

„Tady Fowl," řekl hlas dokonalou ruštinou, chladnější než arktický ledovec. Je půlnoc. Jsem tu."

Michail se prudce otočil a rozhlédl se po okolí dalekohledem.

„Tady? Kde? Nic nevidím."

„Dost blízko."

„Kdes vzal to číslo?"

Ozvalo se zahihňání. Vasikinovi při něm naskočila husí kůže.

„Znám někoho, kdo zná všechna čísla."

Michail se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Máš ty prachy?"

„Samozřejmě. Máš zboží?"

„Hned vedle sebe."

Zase ten chladný smích. „Nevidím nic než tlustého tupce, malou krysu a někoho s pytlem na hlavě. Nehodlám dát pět melounů za tvého bratrance Jurije."

Vasikin se přikrčil za věží. „Fowl nás vidí!" sykl na Kamara. „Moc se neukazuj."

Vasikin si znovu přiložil telefon k uchu. „Tak pojď dolů a přesvědč se. Hned uvidíš.“

Já vidím dost dobře i odtud. Ale ten pytel dej pryč.“

Michail zakryl sluchátko. „Chce, abych dal ten pytel pryč. Co mám dělat?“

Kamar si povzdechl. Konečně se ukazuje, kdo při téhle akci myslí hlavou. „Tak to udělej. Co na tom záleží? Stejně budou oba za pět minut tuhý.“

„Dobře, Fowle. Sundávám ten pytel. To, co teď uvidíš, bude obličej tvého otce.“ Mohutný Rus pozvedl rukojmí vysoko nad okraj věže, jednou rukou sáhl po hrubém pytli a stáhl ho.

Na druhém konci drátu uslyšel prudký nádech.

Filtrem vypůjčené policejní přilby viděl Artemis věž stejně dobře, jako by byla metr od něj. Pytel se zvedl a on se nedokázal ovládnout, aby nezalapal po dechu.

Byl to jeho otec. Změněný, to ano. Ale ne k nepoznání. Artemis Fowl senior, o tom nebylo pochyb.

„Tak co?“ zeptal se Rusův hlas v jeho uchu. Je to on?“

Artemis se za každou cenu snažil ovládnout, aby se mu netřásl hlas. „Ano,“ řekl. Je to on. Gratuluji. Máte v ruce jistou hodnotu.“

Ve věži ukázal Vasikin svému partnerovi zdvižený palec. Je to on,“ sykl. Jsme pracháči!“

Kamar jeho sebejistotu nesdílel. Dokud nemá peníze v rukou, není důvod, aby jásal.

Butler si opřel skřítkovskou dalekonosnou pistoli o podstavec. Vybral si ji osobně v policejním arzenálu.

Tisíc pět set metrů! Nic lehkého to nebude. Ale nefoukal vítr a Klusák mu dal přídavné zařízení, které mířilo za něj. Trup Artemise Fowla staršího byl přesně v záměrném kříži.

Sluha se nadechl. „Artemisi, jste si opravdu jistý? Je to riskantní."

Artemis neodpověděl a posté si ověřoval, že Myrta je na správném místě. Samozřejmě si nebyl jistý. V téhle léčce se mohl pokazit milion věcí, ale copak má na vybranou?

Mlčky kývl. Pouze jednou.

Butler vypálil.

Rána zasáhla Artemise seniora do ramene. Otočil se a padal na polekaného Vasikina.

Rus znechuceně zaskučel a shodil krvácejícího Ira přes okraj věže. Artemis senior sjel po trupu a prorazil křehkou ledovou pokrývku, která přiléhala k bokům ponorky.

„On ho střelil!" vykřikl. „Ten hajzl střelil vlastního tátu!"

Kamar byl šokovaný. „Idiote!" zavyl. „Zrovna jsi shodil rukojmí přes palubu!" Zazíral do černé arktické vody, ale po Irovi zbyly jen vlnky.

„Tak si tam pro něj jdi, jestli chceš," odsekl nasupeně Vasikin.

„Byl mrtvý?"

Parťák pokrčil rameny. „Snad. Hodně krvácel. A jestli ho neoddělala ta kulka, dorazí ho voda. A stejně to není naše chyba."

Kamar divoce klel. Jenže Britva to takhle vidět nebude.“

„Britva!“ zděsil se Vasikin. Jediné, na co jejich šéf slyšel, byly prachy. „Proboha, jsme mrtví.“

Na palubě znova zarachotil mobil. Přístroj vibroval. Fowl byl pořád ještě na druhém konci.

Michail vzal telefon, jako by to byl granát. „Fowle? Jsi tam?“

„Jsem,“ zněla odpověď.

„Ty šílence! Co to vyvádíš? Tvůj otec je prakticky mrtvý. Já myslel, že jsme se dohodli!“

„Vždyť ano, to platí dál, i když jinak. Pořád ještě si dneska můžeš vydělat.“

Michail přestal panikařit a zpozorněl. Je možné, že by z téhle noční můry přece jen vyvázl?

„Poslouchám.“

„To poslední, co můžu potřebovat, je, aby se můj otec vrátil a zničil všechno, co jsem za poslední dva roky vybudoval.“

Michail kývl. Tohle chápal.

„Proto musel zemřít. Potřeboval jsem na to dohlédnout osobně, abych měl jistotu. Ale stejně vám tady můžu nějakou maličkost nechat.“

Michail skoro nedýchal. „Maličkost?“

„To výkupné. Celých pět milionů.“

„A proč bys to dělal?“

„Vy dostanete peníze, a já se bezpečně dostanu domů. Je to dost fér?“

„Mně to fér připadá.“

„Tak dobře. Teď se podívej přes zátoku, tam nad fjord."

Michail se tam zahleděl. Nad fjordem hořela světlice, přímo na zasněženém vrcholku svahu.

„K té světlici je přivázaný kufřík. Za deset minut světlice zhasne. Být tebou, koukal bych se tam dostat dřív, jinak můj kufřík budete hledat léta."

Michail ani neukončil spojení. Prostě mobil odhodil a rozběhl se. „Prachy!" houkl na Kamara. „Tam nahoře, světlice."

Kamar mu byl hned v patách a přitom hulákal do vysílačky pokyny. Někdo se musel k penězům dostat. Co bylo komu do topícího se Ira, když bylo potřeba vyzvednout pět milionů dolarů?

Břízný pokynul Myrtě hned, jak Artemis senior dostal zásah. „Vpřed!" přikázal.

Kapitánka Krátká nastartovala křídla a vznesla se do vzduchu. To, co tady dělali, bylo samozřejmě proti všem předpisům, ale Rada teď Klusákovi poskytovala hodně prostoru, aby ho odškodnila, že ho víceméně obvinila z velezrady. Jedinou podmínkou bylo, aby s nimi kentaur udržoval neustále kontakt a aby všichni členové záchranné skupiny měli u sebe likvidační nálože, které by mohly je i skřítkovskou techniku zničit v případě zajetí nebo zranění.

Myrta sledovala přes hledí, co se na ponorce děje. Viděla, jak střela zasáhla Artemise seniora do ramene a srazila ho na mohutnějšího z obou Rusů. Zaregistrovala i krev - ta byla pořád ještě dost teplá, aby ji mohl zachy-

tit termální filtr v přilbě. Myrta musela přiznat, že to všechno vypadalo přesvědčivě. Možná ten Artemisův plán přece jen vyjde. Třeba se Rusové nechají oklamat. Koneckonců, lidé obvykle vidí to, co vidět chtějí.

Pak se všechno hrozně zvrtlo.

„Je ve vodě!“ křikla Myrta do mikrofonu v přilbě a zmáčkla plyn křídel na maximum. „Žije, ale dlouho žít nebude, jestli ho včas nedostaneme ven.“

Tiše klouzala nad lesknoucím se ledem, ruce založené na prsou, aby byla rychlejší. Letěla tak rychle, že ji lidské oko nemohlo rozeznat. Byla by mohla být ptákem, nebo snad tuleněm, který se na chviličku vynořil z vln. Před ní se tyčila ponorka.

Rusové vyklízeli palubu Nikodyma. Slézali po žebříku z věže tak rychle, že jim podkluzovaly nohy. I na břehu vyskakovali muži z úkrytů a dusali zmrzlým podrostem. Velitel už asi zapálil světlici. Blátiví budou celí bez sebe, až najdou ty svoje drahocenné penízky - a až se jim za dvaasedmdesát hodin rozplynou pod rukama. Ta doba by jim měla stačit na to, aby peníze dodali šéfovi. Ale Myrta by se vsadila, že moc šťastný nebude, až peníze prostě zmizí.

Kapitánka Krátká se mihla kolem boku ponorky; před radiací ji chránila kombinéza a přilba. V poslední chvíli zamířila nahoru — věž ji kryla před pohledem ze severního břehu. Stáhla motor na minimum a vznášela se nad dírou v ledu, kudy Artemis Fowl senior propadl. Velitelův hlas jí cosi říkal do ucha, ale nereagovala na něj. Měla před sebou práci, na mluvení nebyl čas.

Artemis nedokázal sledovat Myrtiny pokusy o otcovu záchranu. Jednal správně? Co když ta hydrostřela otci přece jenom ublížila? Jak by se ještě kdy mohl podívat matce do očí?

„Proboha," vydechl Butler.

Artemis k němu okamžitě skočil. „Co je?"

„Váš otec spadl do vody. Jeden z těch Rusů ho tam hodil."

Chlapec zasténal. Voda je stejně smrtící jako kulky. Však se bál, že se něco takového stane.

I Břízný sledoval pokus o záchranu Artemise Fowla staršího. „Oukej. Kapitánka už je nad tou dírou v ledu. Vidíte ho, Myrto?"

Žádná odpověď. Jen praskot.

„Jaký je stav, kapitánko? Odpovězte."

Opět nic.

„Myrto?"

Nic neříká, protože je pozdě, napadlo Artemise. Pro otcovu záchranu se už nedá nic udělat. A všechno je to moje vina!

Jeho myšlenky přetrhl Břízného hlas. „Rusové opouštějí ponorku," hlásil. „Myrta je teď přímo u ní, nad dírou v ledu. Vlétá dovnitř. Myrto, máte ho? No tak, Myrto! Řekněte něco!"

Skřítci nenávidí chlad. Prostě ho nenávidí. Někteří mají z nízkých teplot takovou hrůzu, že nejedí ani zmrzlinu. To poslední, co teď měla Myrta chuť udělat, bylo strčit třeba jen špičku nohy do té ledové radioaktivní

vody. Ale co jiného jí zbývalo? „D'Arvit!" zaklela a vrhla se do moře.

Mikrovlákno kombinézy sice otupilo nejhorší chlad, ale docela zahnat ho nedokázalo. Myrta věděla, že má jen pár vteřin času, než jí zima zpomalí reakce a způsobí jí šok.

Spatřila toho člověka pod sebou - byl v bezvědomí, bledý jako duch. Zoufale bojovala s ovládáním křídel. Kdyby to s motorem jen malinko přehnala, mohla by se dostat příliš hluboko. V opačném případě zase ne dost daleko. A ke všemu na to má jen jediný pokus!

Myrta stiskla páčku motoru. Ten jednou zabzučel a poslal ji o deset sáhů hloub. Tak tohle vyšlo! Popadla Fowla seniora v pase a připnula ho ke své Boji. Ochable tam visel. Potřeboval pořádnou porci hojivého kouzla, a čím dřív, tím lip.

Myrta pohlédla vzhůru. Vypadalo to, že díra v ledu se už zavírá. Může se stát ještě něco horšího? Velitel jí něco hulákal do ucha, ale ona ho nevnímala a soustředila se jen na to, jak se dostat zpátky na souš.

Ledové krystaly spřádaly na díře pavučinu. Zdálo se, že oceán se rozhodl ponechat si svou kořist.

Tak to ne, zaprotestovala v duchu. Zamířila hlavou v přilbě na hladinu a rozběhla motor na plné obrátky. Prorazili led, vylétli do vzduchu a přistáli na šikmém povrchu přídě ponorky.

Nic. Hrozně dlouho nic.

Až konečně Myrta vylétla nad led jako delfín na klíček. Proletěla krátkým obloukem arktickou nocí a zprudka dopadla na palubu ponorky.

„Má tvého otce," hlásil Břízný.

Artemis si nasadil záložní policejní přilbu a v duchu zapřísahal Myrtin hlas, aby se ozval. Zvětšil obraz na svém hledí, až se mu zdálo, že by se mohl otce dotknout, a sledoval skřítku, jak se naklání nad otcovou hrudí, jak jejími prsty probíhají jiskry kouzla.

Tvář Fowlova otce měla podobnou barvu jako okolní krajina. Myrta se jako šelma přikrčila nad jeho hrudí a odhalila údajné zranění. Na palubě byla krev, ale ta patřila Artemisi mladšímu: odtrhli víčko z hydrostřely a napůl ji naplnili krví odebranou z chlapcovy paže. Při nárazu srazila Prskavka Artemise seniora na zem a rudá tekutina se rozstříkla všude kolem. Dost přesvědčivé! Je ovšem pravda, že koupel v ledové vodě v plánu nebyla.

Střela panu Fowlovi ani neprotrhla kůži, to ale neznamenalo, že je z toho venku. Myrtino termální čidlo ukazovalo, že mu srdce bije nebezpečně pomalu a slabě. Položila mu ruce na hruď. „Hoj," zašeptala „Hoj!"

A kouzlo se jí rozběhlo do prstů.

Po několika okamžicích Myrta vzhlédla. Podívala se Artemisovi přímo do očí, jako by věděla, že ji sleduje. „Mám ho," vypravila ze sebe s námahou. Jeden živý Blátivý. Moc pěkně nevypadá, ale dýchá."

Artemis se svezl na zem a útlá ramena se mu roztřásla úlevným vzlykotem. Plakal celou minutu. Pak byl zase sám sebou.

„Dobrá práce, kapitánko. A teď bychom se odtud měli stáhnout, než Klusák omylem odpálí některou tu likvidační nádrž.“

Kentaur se v útrobách země narovnal u svého pultu.

„Nepokoušej mě,“ uchichtl se.

Epilog – nebo dva

Tara

Artemis měl namířeno zpátky do St. Bartleby. Musel být ve škole, až Helsinská zdravotnická služba jeho otce identifikuje podle náležitě ošuntělého pasu, který mu Klusák vyrobil.

Myrta udělala pro zraněného, co bylo v jejích silách; zhojila mu ránu na hrudi a dokonce mu vrátila zrak do osleplého oka. Na připojení nohy bylo ovšem pozdě, ostatně ji stejně neměli. Ne, Artemis senior potřeboval delší lékařskou péči a ta musela začít někde, kde by se jeho přítomnost dala racionálně vysvětlit. Myrta tedy letěla na jihozápad do Helsink a složila bezvědomého muže přede dveřmi Univerzitní nemocnice. Jeden z vrátných letícího pacienta zahlédl, ale tomu Myrta s Klusákovou pomocí stačila úspěšně vymazat paměť.

Až Artemis starší nabude vědomí, bude si na uplynulé dva roky pamatovat jen matně a poslední jeho vzpomínka bude šťastná: jak se loučil s rodinou v Dublinském přístavu. To zase díky Klusákově paměťové technice.

„Proč já se k vám vlastně nenastěhuju?“ zavtipkoval si ironicky kentaur, když se vraceli na policejní ředitelství. „Že bych vám mohl i žehlit, když už jsem v tom.“

Artemis se usmál. V poslední době se vůbec dost usmíval. Dokonce i loučení s Myrtou šlo lépe, než čekal, ačkoli ho viděla střelit vlastního otce. Artemis se za-

chvěl. Tušil, že tahle strategie mu způsobí mnoho bezesných nocí.

Kapitánka je doprovodila na Tara a propašovala je ven holografickým živým plotem. Dokonce tu byla i holografická kráva přežvykující listí, aby svedla lidi ze stopy skřítků.

Artemis měl zase na sobě školní uniformu, díky skřítčí technologii zázračně obnovenou. Přičichl ke klopě.

„To sako zvláštně voní," podotkl. „Ne nepříjemně, ale zvláštně."

„Je úplně čisté," usmála se Myrta. „Klusák ho musel projet pračkou třikrát, aby z něj dostal…"

„Aby z něj dostal blátivost," dořekl za ni Artemis.

„Přesně."

Nad hlavou jim zářil úplněk, jasný a ďubkovaný jako golfový míček. Myrta každým svým pórem cítila, jak ji volá měsíční kouzlo.

„Klusák říkal, že vzhledem k tomu, jak jsi nám pomohl, ruší sledování Fowl Manor."

„To mě těší," kývl Artemis.

„Je to správné rozhodnutí?"

Artemis chvíli přemýšlel. „Je. Národ se ode mě nemá čeho bát."

„Skvělé! Dost velká část Rady ti totiž chtěla vymazat paměť. A s tak velkým kusem paměti bys mohl ztratit i část IQ."

Butler napřáhl ruku. „No, kapitánko, myslím, že my dva se už neuvidíme."

Myrta ji stiskla. „A jestli ano, tak už bude pozdě," poznamenala a obrátila se zpátky k terminálu. „Musím jít. Za chvíli bude svítat. Nemám chuť nechat se zaznamenat špionážní družicí bez štítu. To poslední, co můžu potřebovat, je, aby po internetu kolovala moje fotka. Zrovna teď, když mě přeložili zpátky do Reko."

Butler jemně šťouchl loktem do svého svěřence.

„Myrto… ehm, kapitánko Krátká…" *Ehm?* Artemisovi se ani věřit nechtělo, že skutečně řekl *ehm*. Vždyť to nebylo ani slovo.

„Ano, Blá… ano, Artemisi?"

Artemis se podíval Myrtě do očí, přesně podle toho, jak mu Butler poradil. Tahleta „zdvořilost" byla těžší, než se zdála. „Chtěl bych… totiž… chci říct…"

Další šťouchanec od Butlera.

„Děkuju. Jsem ti dlužný za všechno. Díky tobě mám zase rodiče. A to, jak jsi pilotovala, to bylo něco úžasného. A v tom vlaku… Já bych nikdy nedokázal to, co jsi…"

Třetí šťouchanec. Bylo načase přestat blábolit.

„Promiň. No, chápeš, co chci říct."

Na Myrtiných jemných rysech se objevil zvláštní výraz. Něco mezi rozpaky a - bylo to možné? - potěšením. Ale kapitánka se rychle vzpamatovala.

Já ti možná taky něco dlužím, člověče," řekla a vytáhla pistoli. Butler už skoro zareagoval, ale nakonec se rozhodl Myrtě věřit.

Kapitánka Krátká vytáhla za pasem zlatou minci a vyhodila ji dvacet metrů vysoko k měsíčné obloze. Plynulým pohybem pozvedla zbraň a jednou vypálila. Min-

ce se zvedala ještě o dalších dvacet metrů a pak točivým pohybem padala k zemi. Artemisovi se nějakým zázrakem podařilo ji chytit ve vzduchu. První frajeřina v jeho mladém životě!

„Pěkná rána," podotkl. Dříve pevný kotouč měl teď uprostřed malou dírku.

Myrta zvedla ruku a odhalila dosud čerstvou jizvu na prstu. „Nebýt tebe, minula bych úplně. Žádná mechanická náhražka by takhle přesná nebyla. Takže já ti vlastně taky musím poděkovat."

Artemis jí podal minci.

„Ne," řekla Myrta. „Nech si ji, jako připomínku."

„Připomínku?"

Myrta se na něj zpříma podívala. Jako připomínku, že pod těmi vrstvami klamu je jiskřička slušnosti. Možná bys ji mohl zkusit občas rozfoukat."

Artemis sevřel minci v dlani. Byla teplá. „Ano, možná."

Nad hlavou jim přelétl malý dvousedadlový letoun. Artemis se podíval vzhůru, a když zase sklopil hlavu, Myrta byla pryč. Nad trávou bylo vidět jen lehké chvění z horka.

„Na shledanou, Myrto," řekl tiše.

Bentley nastartoval na první otočení klíčkem. Ani ne za hodinu zastavili u hlavní brány St. Bartleby.

„Nevypínejte mobil," připomněl Butler Artemisovi, když mu přidržoval dveře. „Úřady v Helsinkách by měly brzo dostat od Interpolu odpověď na svůj dotaz. Spis

vašeho otce mají v počítači už zase aktivní, taky díky Klusákovi.“

Artemis kývl a ověřil si, že má telefon zapnutý. „Zkus najít matku a Julii, než ta zpráva přijde. Nechce se mi honit je po všech jihofrancouzských lázních.“

„Udělám to, Artemisi.“

„A zkontroluj, jestli jsou všechna moje konta dobře utajená. Otec nemusí vědět úplně všechno, co jsem ty minulé dva roky prováděl.“

Butler se usmál. „Ano, Artemisi.“

Fowl junior udělal pár kroků ke školní bráně a pak se otočil. „A Butlere, ještě něco. V té Arktidě…“

Nedařilo se mu ze sebe tu otázku vysoukat, ale jeho osobní strážce stejně znal odpověď.

„Ano, Artemisi,“ řekl laskavě. Jednal jste správně. Byl to jediný možný způsob.“

Artemis kývl a zůstal stát ve dveřích, dokud mu bentley na konci příjezdové cesty nezmizel z dohledu. Od této chvíle bude jeho život jiný. Když bude mít doma oba rodiče, bude muset být ve svých plánech mnohem rafinovanější. Ano, Národu teď musí dát chvíli pokoj; je jim tolik dlužný! Ale Sláma Hraboš… to je něco jiného. Tolik nedobytných institucí a tak málo času.

Kancelář školního psychologa, Škola pro mladé gentlemany St. Bartleby

Nejenže doktor Po dosud v St. Bartleby pracoval, ale zdálo se, že ho dočasný oddech od Artemise posílil. Ostatní jeho pacienti představovali poměrně jednodu-

ché případy nezvládnutého hněvu, zkouškových stresů a chronické ostýchavosti. A to šlo jen o učitele.

Artemis se uvelebil na pohovce a dával si přitom pozor, aby omylem nestiskl vypínač na mobilu.

Doktor Po ukázal na svůj počítač. „Ředitel Guiney mi přeposlal váš e-mail. Skutečně roztomilý."

„Omlouvám se, mrzí mě to," zamumlal Artemis a překvapilo ho, když zjistil, že ho to skutečně mrzí. Vyvádět z míry jiné jeho samého obvykle z míry nevyvádělo. „Byl jsem ve stadiu popírání. Tak jsem svoje obavy promítl do vás."

Po se zasmál. „No výborně. Přesně tak se to píše v knize."

„Já vím," kývl Artemis. A věděl to. Do téhle knihy totiž jednou kapitolou přispěl i doktor F. Roy Dean Schlippe.

Doktor Po položil pero, což nikdy dřív neudělal.

„Víte, pořád ještě jsme neskončili s tou minulou otázkou."

„S jakou otázkou, pane doktore?"

„S tou, které jsme se dotkli při posledním sezení O úctě."

„Aha, tohle."

Po spojil prsty před sebou. „Chci, abyste předstíral, že jsem stejně chytrý jako vy, a abyste mi upřímně odpověděl."

Artemis si vzpomněl na otce ležícího v nemocnici v Helsinkách, na kapitánku Myrtu Krátkou, která riskovala život, aby jeho otce zachránila, a samozřejmě na But-

lera, bez něhož by z Laboratoří Koboi nikdy nevyváži živý. Vzhlédl a uviděl, že se na něj doktor Po usmívá.

„Tak co, mladý muži, našel jste někoho, kdo si zaslouží vaši úctu?“

Artemis mu úsměv oplatil.

„Ano,“ řekl. „myslím, že ano.“

OBSAH

Artemis Fowl: Psychologický profil Prolog 5
Prolog 7
Kapitola 1: Rodinná pouta 12
Kapitola 2: Vrabyho vyhlídkový let. 18
Kapitola 3: Do podzemí 43
Kapitola 4: Fowl je fér 63
Kapitola 5: Tatínkova holčička 73
Kapitola 6: Veřejné vystoupení 79
Kapitola 7: Spojování teček 100
Kapitola 8: Ruská Spojka 112
Kapitola 9: Nejistá Jistota 136
Kapitola 10: Risk a potíže 156
Kapitola 11: Prázdná sláma 174
Kapitola 12: Návrat ztracených hrdinů 200
Kapitola 13: Do průrvy 213
Kapitola 14: Otec a syn 246
Epilog - nebo dva 260

UNIKÁTNÍ KNIHY

Eoin Colfer

Artemis Fowl

Operace Arktida

Z anglického originálu Artemis Fowl. The Arctic Incident,
vydaného nakladatelstvím Puffin Books, Londýn, 2002,
přeložila Veronika Volhejnová
Ilustrace na potahu Tony Fleetwood
Grafická úprava a frontispice Václav Rytina
V Klubu mladých čtenářů vydal jako svou 9194. publikaci
Albatros nakladatelství, a. s., Praha, 2002
Odpovědná redaktorka Jiřina Novotná
Výtvarná redaktorka Jana Mikulecká
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
Sazbu zhotovil VR ateliér
Vytiskla Severografia, a. s., závod Most
1. vydání
13-280-KMČ-002
14/55

Pro čtenáře od 11 let

EXISTAXISTA